

Giới thiệu Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí

Ai cũng biết Hàn Mộc từng là một đứa xấu xí nhất trường -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ai cũng biết Hàn Mộc từng là một đứa xấu xí nhất trường.

Cầu huyết!! Tác giả vẩy máu chó khắp nơi!! Tiểu Vy nằm bất chân chữ ngũ trên giường mồm không ngừng văng tục.

Tiểu Vy 25 tuổi là một con lười kiêu một hủ nữ kiêu luôn cả tác giả tiểu thuyết đào hồ mà lười lấp hồ.

Hôm qua cô đặt mua quyển tiểu thuyết tên Nhất kiến chung tình, bên nhau trọn đời trên mạng vì nghĩ nó hay ai ngờ cái quyển ngôn tình dày cộp này lại chứa cả một đại dương cầu huyết, nội dung hay không bằng phân nửa cái tên làm cô đọc tí phụt máu vì mấy tình huống cầu huyết trong truyện. Suốt một thời gian dài rồi cô mới đọc ngôn tình thế nào lại vớ phải nọ thật vẩn. Một đám công tử con nhà thế gia danh môn đảm đầu vào yêu nữ chính thanh thuần, thướt tha mà nhà nghèo ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đây chính là motif cầu huyết thứ nhất.

Motip cầu huyết thứ hai là: vì đám soái ca gia thế khủng đó vây lấy nữ chính nên xung quanh nữ chính và đám nam chính có rất nhiều nhân vật phụ ganh ghét hãm hại và dĩ nhiên mấy nhân vật phụ đó phải chịu một kết quả chẳng mấy tốt đẹp gì. Ai bảo mấy người động vào nữ chính đại nhân, người ta là nữ chính đại nhân đó.

Và cuối cùng là nữ chính và dàn hậu cung của cô ta sống hạnh phúc bên nhau. Ừm, cái này Tiểu Vy sẽ không phê bình nếu như nữ chính là thánh mẫu thật sự. Đàng này nữ chính lại là bạch liên hoa người đầy âm mưu. Ấy dà, bạch liên hoa không đáng sợ, đáng sợ là bạch liên hoa biết tính kế hại người kia. Nữ phụ nhà người ta còn chưa kịp thi triển bẫy dành cho nữ chính thì nữ chính đã dùng sức mạnh siêu nhiên của đám nam chính đập nữ phụ toi tã rồi. Thương thay cho phận nữ phụ bạc mệnh.

Bỗng nhiên cảm thấy tiếc tiền quá đi thôi. Ôi tiền ơi...mi đang nơi nao?! Tiểu Vy bỗng ngửa mặt lên trần nhà khóc không ra nước mắt Thôi tiền thì cũng mất rồi, đi mua đồ ăn vặt về đọc đam mỹ tâm bỗ tâm hồn đang bị tổn thương nặng nề vậy.

Tiểu Vy nói là làm, khoác áo ra ngoài mua đồ ăn vặt. Vừa ra khỏi nhà được ba bước chân đi về phía cửa hàng tiện lợi thì phía sau có tiếng hét lớn Cướp! Bắt cướp!

Tiểu Vy mới ngoái đầu lại nhìn chưa được nửa giây đã nhìn thấy tên cướp lao về phía mình. Hắn ta đẩy Tiểu Vy đi chỗ khác để mở lối thoát thân cho mình khiến cô chao đảo ngã ngửa ra đường ôm đầu định thần. Đường phố mọi hôm không có mấy chiếc xe tự nhiên lại có một chiếc xe tải lao về phía cô. Tài xế không nhìn thấy cô đang ngồi bệt ở đường ôm đầu, mà có nhìn thấy cũng không phanh kịp nữa rồi. Chiếc xe tông thẳng vào người Tiểu Vy, hất văng cô về phía trước.

Mẹ kiếp...Xui xẻo mà... Tiểu Vy lúc bị hất văng nhắm mắt mấp máy môi được vài từ rồi mắt dần ý thức. Cô chỉ cảm nhận được loáng thoáng tiếng người lao xao bàn tán và vài tiếng còi xe cấp cứu ở rất xa, cùng với đó là những cơn đau đớn từ tận trong cốt tủy. Tiểu Vy cảm giác được xương cốt mình đang gãy vụn thành nghìn mảnh, lực phủ ngũ tạng như đang vỡ nát ra trong cơ thể. Cô ngất đi.

Tiểu Vy lơ mơ mở mắt, những cơn đau đã biến đâu mất. Cô nhớ mình bị xe đụng vì thế cứ nghĩ rằng mình đang ở bệnh viện. Nhưng trước mắt cô chỉ có một mảng tối đen vô tận. Làm gì có cái bệnh viện nào lại đi sơn trần nhà màu đen chứ, hay bệnh viện tối mốt? Cô cố gắng chống tay ngồi dậy nhưng lại không có một điểm tựa nào ở chỗ cô nằm. Tiểu Vy mở lớn mắt, không có giường bệnh thì từ nãy đến giờ cô nằm trên cái gì vậy? Rồi cô xoay người, đang từ nằm bỗng thành đứng. Chu choa, bệnh viện giờ có cả loại giường bệnh này nữa sao, bắt ngờ à nha.

Cô nhìn quanh, vẫn chỉ có một mảng tối đen không giới hạn hiện lên trước mắt. Cô đang định đi tìm xem chỗ nào là cửa phòng bệnh thì một tiếng nói máy móc vang lên, cùng lúc đó một viên xí ngầu to hơn đầu cô, trong suốt như pha lê xuất hiện cách cô một đoạn {Cô đã chết, vậy có muốn sống tiếp không?}

Tiểu Vy thử bước chân nhưng không có nền đất làm sao bước. Không những bước không được mà còn bị lộn nhào một cái làm đầu óc quay cuồng. Rồi cô hướng người về phía viên xí ngầu to đùng đó, thân thể cứ thế tự di chuyển mà chẳng cần động tay động chân.

A, cái này tiện cho sự nghiệp làm biếng của mình.

Cô di chuyển xung quanh viên xí ngầu đó, nhìn nó với ánh mắt tò mò Mi là cái gì vậy? Đây là bệnh viện hay nhà xác? Nãy mi nói ta chết rồi thế chắc đây là nhà xác đúng không? Nếu là nhà xác sao ta vẫn sống sờ sờ ra vậy?

Viên xí ngẫu {...} Sao cô vẫn giữ ý nghĩ đây là bệnh viện vậy??

{Đây không phải là nhà xác. Cô chết rồi, đây là sự thật, cô bây giờ chỉ là một linh hồn thôi. Chỗ này là không gian của ta, ta là người. Tôi hỏi lại cô, có muốn sống tiếp hay không?}

Sống thì dĩ nhiên là muốn, nhưng mi là người mà lại trong hình dạng một viên xí ngẫu là sao? Ai tin đây?

{Cô tin hay không thì tùy. Viên xí ngẫu này chỉ là vật trung gian để ta trao đổi với cô mà thôi. Chỉ cần cô chấp nhận tham gia trò chơi của ta, cô sẽ được sống ở một thế giới khác với điều kiện tiên quyết là trước khi chết ở thế giới đó cô phải hoàn thành nhiệm vụ ta giao.}

Game? Thế mi biết thuật hồi sinh à? Hay thuật gọi hồn?

{Ta không biết mấy thuật đó. Ta sẽ đưa cô vào thân thể của một người khác ở một không gian khác, cô chỉ cần sống trong thân thể đó để thay đổi số phận của họ là được nhưng nhất định cô phải hoàn thành nhiệm vụ ta giao thế thôi.} Cô gái này thực mê tin a.

Người mi đưa ta vào là ai? Nếu ta không hoàn thành nhiệm vụ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

{Nữ phụ trong tác phẩm Nhất kiến chung tình, bên nhau trọn đời, nhiệm vụ của cô là trả thù nam nữ chính cho cô nữ phụ đó. Nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ thì cô không thể quay lại đây nữa đồng nghĩa với việc cô sẽ chết hẳn}

Hừm...Tức là ta sẽ được sống trong nhiều không gian khác nhau chứ gì. Cứ chết ở nơi này lại xuyên không tiếp và sống ở nơi khác... Tiểu Vy ngồi xếp bằng trong không trung, tay vuốt cằm suy nghĩ Được, ta đồng ý miễn sao đời bớt chán và ta tiếp tục được đào hồ, đọc đam mỹ là được rồi.

{Ta tặng cho cô một đạo cụ bất kì để trợ giúp cho cô ở thế giới đó, cô chỉ cần quay xí ngẫu trước mặt là được rồi, con số trên xí ngẫu sẽ quyết định thứ cô được tặng.}

Ồ, quà tặng tân thủ đây mà. Tiểu Vy nói rồi đưa tay chạm vào xí ngẫu. Xí ngẫu ngay lập tức quay mòng mòng.

Xí ngẫu quay chậm dần rồi ngừng hẳn. Nó dừng lại ở mặt 6 nút, in ở đó còn có một dấu hỏi chấm to đùng

Ta được tặng thứ gì vậy? Sao lại có dấu hỏi chấm ở đây?

{Cái này ta không biết, đây là quà bí mật quyết định bởi vận may của cô. Cô nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy nó, làm theo yêu cầu của nó, cô sẽ có được nó.}

Tiểu Vy nghe lời viên xí ngẫu nhắm mắt lại thì thấy trước mắt là một cái hộp tinh xảo chế tạo bằng vàng, bên trong là một chiếc nhẫn bạc nạm kim cương lấp lánh...việc xảy ra sau đó viên xí ngẫu cũng không biết, nó còn không biết là có chiếc nhẫn đó trong số đồ nó chuẩn bị cho Tiểu Vy, ngay cả trong dữ liệu của nó cũng không có. Cô gái này nhất định là có vấn đề...

Cô vừa mở mắt đã nghe thấy tiếng nói máy móc của viên xí ngẫu {Từ giờ gọi ta là máy chủ. Mà cô nhận được cái gì vậy?}

Nghe có vẻ câu sau của máy chủ mới là câu chủ chốt nó định hỏi cô thì phải. Đã vậy cô không nói cho nó nữa Mi tự đoán đi, không phải mi là máy chủ sao?

{Thứ đó không có trong dữ liệu của ta làm sao ta đoán.}

Thế thì kệ mi chứ, mi cảm rằm xong chưa, đưa ta đến thế giới đó đi.

{Bắt đầu dịch chuyển, do hiệu ứng phụ của mặt sáu nút, kích hoạt chế độ giảm 30% chỉ số may mắn của thời điểm dịch chuyển tới.} Đây là do cô không nói cho tôi đấy nhá.

Mẹ kiếp, máy chủ kia, mi có ý gì... Tiểu Vy chưa kịp nói hết thì cơ thể đã bắt đầu mờ dần và biến mất khỏi không gian máy chủ.

Hàn Mộc, đây là do cô tự chuốc lấy. Nếu cô không động vào Dương Linh thì chuyện này đã không xảy ra.

Tôi hy vọng cô sẽ không động vào Dương Linh một lần nào nữa.

Cô nên nhớ lấy hôm nay đi, lần này chỉ là cảnh cáo thôi.

Hàn Mộc cô nên biết ơn Dương Linh đi, nếu không phải cô ấy cầu xin chúng tôi đừng động vào gia đình cô thì ngay cả nhà cô cũng không có để về đâu.

Tiểu Vy vừa dịch chuyển đến nơi đã thấy từng con đau lan rộng khắp cơ thể, một loạt âm thanh nghe giống giọng nam nhân dội vào màng nhĩ, toàn những lời không mấy tốt đẹp.

Hóa ra đây là cái mà máy chủ nói...Giảm 30% chỉ số may mắn của thời điểm dịch chuyển...Máy chủ mi cứ nhớ đấy cho ta, ta nhất định sẽ dẫn mi thành

cám, máy chủ mất dạy nhà mi dám lấy công trả thù riêng, ta không nói cho mi đây là quyền tự do ngôn luận của ta chứ, máy chủ khốn nạn nhà mi!!!

Máy chủ {...} ta chỉ làm theo quy định thôi mà sao nằm cũng trúng đạn vậy? Tiểu Vy cô nên biết điều một tí nha.

Tiểu Vy sau khi lòi 18 đời máy chủ ra chửi rửa bắt đầu bình tâm mở mắt nhìn xung quanh. Đám người vừa nãy đã đi hết, chỉ còn lại mình cô ở trong một con ngõ nhỏ tối tăm. Bọn khốn đó vừa nhắc đến Hàn Mộc. Vậy thì cô chắc chắn 100% là cô xuyên vào nữ phụ xấu xí nhất truyện. Cô gái này theo miêu tả thì thân hình cao bình thường nhưng hơi mập, mặt liệt vào loại xấu nhất trường, kết cục cũng thảm nhất trong số các nữ phụ.

Máy chủ lần ra đây cho ta, mi được lắm, ta xinh như hoa vậy mà mi cho ta xuyên vào cô nữ phụ xấu xí như vậy, mi có ý gì đây??

Máy chủ {...} Ta làm gì có ý gì, vốn ngay từ đầu cô đã phải xuyên vào nhân vật đó rồi mà. Ta đã nằm rồi, cô không thể bắn ta.

Tiểu Vy lồm cồm bò dậy khỏi nền đất ẩm ướt, má nó, sao số cô đen đũ vậy trời. Trước hết vẫn cần phải đẹp vì vậy Tiểu Vy đứng dậy sửa lại tóc tai, phủi bụi ở quần áo bắt đầu nhớ lại các chi tiết trong truyện.

Khốn nạn thật, xuyên vào đúng lúc đang bị đám nam chính đó vây đánh chỉ vì nữ chính tự ngã xuống hồ nước lúc đang nói chuyện với nguyên chủ Hàn Mộc. Đám nam chính trong quyển tiểu thuyết này đúng là không có khái niệm của từ hèn mả, một đám tiểu tử thuê người đánh một cô nhóc cùng tuổi mà cô nhóc đó lại bị nữ chính vu oan. Được lắm, nữ chính, nam chính, ta vừa xuyên vào mà các người đã hành ta tới bến thế này rồi, để xem ta sẽ làm gì bọn người.

Tiểu Vy xem lại những vết thương trên người, máy chủ cũng khá là có tâm, không để cô bị đánh ngất như trong cổ truyện chỉ bị xây xát vài chỗ. Cô bắt đầu lần mò đường về nhà, cặp sách chứa điện thoại, tiền bạc đều bị đám mất dạy đó quăng lên chín tầng mây rồi còn đâu. Ta nhất định sẽ trả thù bọn mi, hãy đợi đây chờ ta đến chém.

Khi cô lết về đến nhà, trời khi đó cũng đã tối, sức cũng chẳng còn lấy một giọt, chỉ ấn được cái chuông cửa rồi ngã bệt xuống đất. Sao số cô lại xui xẻo đũ vậy nè.

May cho Tiểu Vy, người làm trong nhà chạy ra cửa thấy cô vội đưa cô về phòng nghỉ ngơi. Ba mẹ nguyên chủ đang lo sốt vó vì không thấy cô về nhà, giờ cô về cùng thờ phào nhẹ nhõm nhưng ngay lập tức lại cuống cuống cuống lên khi nhìn thấy cô bị bầm dập khắp người, vội vội vàng vàng gọi bác sĩ. Chỉ đến khi biết cô không sao mới an tâm nghỉ ngơi một lúc.

Tiểu Vy tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Cô ngồi dậy nhìn quanh. Phòng của nguyên chủ không có gì quá nổi bật, chỉ có 3 màu chủ đạo trắng, xanh, đen. Bài trí cũng khá tinh tế, hài hòa nhưng kết hợp với màu sắc trong phòng tạo cho người nhìn cảm giác hơi âm u. Tiểu Vy lại rất thích kiểu phòng như thế này. Quần áo của nguyên chủ không nhiều vì chủ yếu là mặc đồng phục mà có chăng cũng chỉ vài ba bộ quần áo đáng rộng, mặc vào khá thoải mái.

Cô lần mò đi vào nhà tắm tìm gương xem mặt nguyên chủ xấu đến đâu. Ừm...không xấu quá mức như Thị Nở nhưng cũng không chấp nhận được khuôn mặt này. Hơi múp míp, da hơi thô chắc là vì không biết chăm sóc, mặt nhiều tàn nhang, nám và mụn. Nói chung là một chữ xấu.

Được rồi, Tiểu Vy cô làm gì cũng phải xinh đẹp như hoa mới được. Dù lười nhưng vẫn phải làm đẹp, thân hình cũng phải rèn luyện thêm để phòng trường hợp lại bị đánh như hôm nay.

Thế là trước sự ngạc nhiên muốn rớt hàm của ba mẹ nguyên chủ cô bắt đầu đi tu bổ sắc đẹp, sửa sang thân hình. Ừm, ít nhất không phải đập đi xây lại, chỉ cần thường xuyên tập thể hình, đi chăm sóc da định kì tuần 2 lần không sớm thì muộn cũng phải đẹp. Cô phải đẹp hơn nữ chính thì mới đi vênh vào được.

Lúc nguyên chủ bị đánh cũng chính là sau lễ bế giảng, Tiểu Vy đã dùng hết sạch thời gian nghỉ hè ba tháng để tu dưỡng lại sắc đẹp cho cơ thể này. Hôm nay là ngày cuối của nghỉ hè để mai khai giảng vì trường của cô không tập trung tập chiếc gì hết, gửi thông báo cho gia đình xoay một phút, đưa nào đi thi đi, đưa nào nghỉ thì nghỉ. Ai bảo cái trường đó là trường của mấy cậu ấm cô chiêu chứ. Mà thể cũng tốt, cô đỡ tốn sức đến trường nghe dặn dò này kia. Do mấy bộ đồ của nguyên chủ sau khi giám cân cô không mặc vừa nữa rồi vì thế cô quyết định đi mua thêm vài bộ mới.

Tiểu Vy mặc áo thun trơn và quần baggy lang thang trong khu thương mại ở trung tâm thành phố rất lâu chỉ để chọn vài bộ quần áo đơn giản. Tiểu Vy đã thay đổi ngoại hình nguyên chủ 360 độ khác xưa một trời một vực với mục đích...để vênh vào trước mặt nữ chính: ngoại hình hơi lùn một chút nhưng vẫn gọi là chuẩn, khuôn mặt trái xoan nhìn hơi baby trông búng ra sữa, mắt nâu khói trong veo, môi hồng mọng nước, tóc nâu đỏ dài ngang lưng xõa tự nhiên nói chung là dễ thương.

Nhưng dù có dễ thương đến thế nào thì cũng thoát khỏi cái phận làm nữ phụ cứ đi đến đâu cũng thấy nữ chính bao thầu trọn gói từ a đến z. Vì có cái định lí ấy nên Tiểu Vy lại đụng mặt nữ chính sau ba tháng bế quan luyện nhan sắc.

Tiểu Vy đang ngó đông ngó tây tìm thêm vài bộ quần áo thì đụng ngã một cô gái trông khá xinh xắn nhưng chưa đến mức nghiêng thành đồ thúng. Thế mà trái đất tròn đi loanh quanh lại gặp ngay nữ chính. Trông nữ chính đúng kiểu gái xinh xắn nhìn cái là mê, yếu điệu, thướt tha, thanh khiết nhưng Tiểu Vy nhìn cái là biết cáo già trá hình rồi. Quả nhiên vòng sáng nữ chính khiến IQ của nam chính bị lu mờ. Nữ chính hôm nay đi cùng với thành phần nam chính quan trọng nhất cũng là người mà nguyên chủ yêu sâu đậm từ khi còn bé xíu, nguyên do khiến nguyên chủ biến đen, có thể nói là thanh mai trúc mã của nguyên chủ, Dạ Phong.

Tiểu Vy nhận ra đó là nữ chính và nam chính, người lúc này nên án binh bất động tạm thời nên không đòi co gì nhiều chỉ Xin lỗi. một câu rồi quay người đi.

Cô cứ nghĩ nữ chính sẽ không nhận ra cô nào ngờ cô ta vẫn nhận ra với thoáng chút hoảng hốt Hàn Mộc...là cô đúng không?

Nghe nữ chính nói nam chính cũng quay ra nhìn với ánh mắt ngạc nhiên như không tin vào mắt mình. Được thôi, tôi muốn lặng nhưng cô không cho, thích thì nhích Là tôi. Dương Linh tiểu thư có chuyện gì cần nói?

Không có gì, chỉ là tôi suýt nữa đã không nhận ra cô mà thôi, cô thay đổi nhiều quá. Dương Linh lấy lại vẻ thanh thuần của mình tròn mắt nhìn cô.

Đây là việc của tôi không liên quan đến cô. Dương tiểu thư chắc cũng nghe câu này rồi: kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Cô không cần phải bảo vệ Dạ Phong nữa, ngay từ đầu tôi đã không có hứng với anh ta, chỉ đơn giản là nhất thời ngộ nhận thế thôi. Tiểu Vy đi qua vỗ vai Dương Linh rồi đi.

Cô nói gì tôi không hiểu? Dương Linh nhìn cô với ánh mắt soi mói như kiểu muốn biết cô rốt cục đang nghĩ gì trong đầu.

Tôi nói tôi sẽ không báo với ai chuyện hôm đó cô tự ngã vào đài phun nước rồi gán cho tôi cái tội danh đấy cô đâu.

Cô...đang nói cái gì vậy? Tôi đổ tội cho cô lúc nào? Cô có ghét tôi cũng không cần phải nói như thế.

Nói như thế thì sao? Nếu ghét cô thì tôi đã giết cô luôn rồi, để cô sống, khó chịu. Đằng này tôi mới chỉ nhìn cô không thuận mắt chẳng thà tôi ở nhà đọc tiểu thuyết cho lành. Tôi chưa rảnh rỗi đến mức đi kiếm cô đấy rồi đấy cô xuống nước đâu.

Hàn Mộc! Cô đừng có quá đáng. Nếu hôm đó cô không đẩy Dương Linh xuống nước thì cô ấy nói thế để làm gì, chỉ một thời gian không gặp mà cô đã không nói lí lẽ như vậy rồi. Tôi thất vọng về cô. Dạ Phong nhìn Dương Linh đang hoảng hốt khi nghe những lời nói của Tiểu Vy bèn ôm Dương Linh vào lòng che chở như báu vật.

Ai biết để làm gì, có thể là tìm sự thương hại chăng? Chắc thế rồi, chỉ có thể các người mới đánh tôi để dẫn mặt. Anh thất vọng đấy là việc của nhà anh, chả liên quan tới tôi. Có sao tôi nói vậy thế thôi, bịa chuyện rất mệt não. Tiểu Vy chẳng buồn ở lại nữa, đứng nói chuyện như thế rất mệt chân, chưa kể đầu khẫu với nam nữ chính rất mệt não và tốn chất xám thế nên cô nói xong câu ý cứ thế đi thẳng mặc kệ nam nữ chính còn đang cố gắng thích nghi với sự thay đổi của Hàn Mộc cô.

Cô đi theo tiếng gọi của dạ dày về nhà tìm đầu bếp làm mấy món ngon ngon để ăn vậy. Đầu khẫu cũng khiến dạ dày bị mệt dữ dội.

- Hết chương 1 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

(*) 6 giờ 30 phút sáng tại biệt thự Hàn gia

Hàn Mộc, dậy đi học đi con, hôm nay khai giảng đấy, con mà không dậy đừng trách mẹ! Hàn phu nhân vừa kéo chăn ra khỏi người Tiểu Vy, vừa cảm râm

Tiểu Vy bị kéo mất chăn, mặt nhăn như khi ăn ướm uế oái ngồi dậy trong trạng thái đầu rối như tổ quạ, mắt vẫn nhắm tịt chưa buồn mở ra nhìn thế giới, bất đắc dĩ phải bò xuống giường lăn vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân như xác sống. Sau khi tỉnh ngủ, cô xuống dùng bữa với ba mẹ rồi leo lên xe đến trường. Nghe có vẻ nhanh nhưng với cái tốc độ rùa bò của cô thì phải mất cả tiếng đồng hồ mới đến trường.

Kỳ thực Tiểu Vy chẳng muốn đi học tí nào. Dù sao cũng là tiểu thuyết đô thị, kiến thức chắc cũng chỉ như kiến thức ở thế giới kia thôi chứ cũng không khác quá nhiều mà cô thì 25 tuổi rồi tự nhiên phải đi học lại lớp 12. Chưa kể đến cô cùng lớp với nữ chính và hai nam chính khác, còn phải nói đến đây là trường liên cấp tức là trường đại học cũng ngay gần đó mà hầu hết các nam chính và nam phụ học ở đó. Quảng đường chém nữ chính còn nhiều gian lao.

Máy chủ {Này, Tiểu Vy tôi nhắc cô một chuyện. Cô mà giết nhân vật chính là sẽ bị phạt đấy nhá, không cẩn thận còn bị mắc kẹt trong thế giới này luôn đấy.} Sao người chơi nhà mình bạo lực vậy, lúc nào cũng chỉ muốn giết nhân vật chính.

Tiểu Vy Ta không giết bọn họ thì đợi bọn họ đến giết ta à, máy chủ vô não.

Máy chủ {Thiếu gì cách để trả thù, nói chung cô không được giết bọn họ.}

Tiểu Vy Ta biết rồi. Xi...chán chết...nếu đã là trả thù thì cứ một đao chém chết có phải nhanh hơn không.

Máy chủ {...} ta không nói lại với cô, đến lúc bị phạt đừng trách ta.

Tiểu Vy cãi nhau chán với máy chủ xong xách cặp đi vào trường tìm một chỗ ngồi ở khán đài khai giảng lôi một quyển sách tiếng anh ra đọc chăm chú mặc kệ người xung quanh. Trời xui đất khiến thế nào cô lại ngồi ngay trước nữ chính mà có nữ chính thì sẽ không bao giờ thiếu nam chính nên phía sau

Tiểu Vy thuốc súng bay mù trời, dấm chua vẩy đầy đất. Các nam chính đang trong giai đoạn tranh giành nữ chính với nhau làm bao nữ sinh trong trường hận không thể xé xác nữ chính ra thành trăm mảnh. Và, gạch lót đường lại xuất hiện, kịch hay không thể thiếu nhân vật phản diện. Nhiệm vụ mà Tiểu Vy tự giao cho mình chính là ngồi yên nghe kịch.

Từ đằng xa của sân trường một em gái trông cũng khá xinh đang hùng hực khí thế đi đến chỗ của nữ chính nọp mạng. Em nó nói mà như hét ra lửa Bành Nhật Vũ, sao anh lại ở đây tăng tội với con hồ ly tinh này?! Anh có còn coi tôi là hôn thê của anh nữa không?

Em gái xinh đẹp mà hung dữ đó chính là nữ phụ thứ hai, Ngô Ly Phuong, nhất kiến chung tình với nam chính Bành Nhật Vũ, hôn phu của cô ấy. Ngô Ly Phuong luôn luôn gây khó dễ cho Dương Linh vì cô ta dấm quyền rũ Bành Nhật Vũ của cô ấy. Haiz, nghĩ thế nào vẫn là tội nghiệp cho cô gái ấy, đẹp thế mà yêu phải thằng khốn nạn.

Bành Nhật Vũ, trước con ghen của Ngô Ly Phuong, vẫn rất bình tĩnh ra về cao lãnh trả lời một câu tuyệt tình Hủy hôn đi, giải thoát cho cả hai. Tôi muốn được ở bên Dương Linh.

Ngô Ly Phuong nghe được thì lồng lộn lên, vút hình tượng ra thùng rác, chạy đến vừa giật tóc, vừa tát Dương Linh, vừa nói như gào Mày là con khốn nạn, là hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông. Nói cho tao nghe, mày đã làm gì với Nhật Vũ để giờ anh ấy hất hủi tao như vậy, mày nói đi!!!!

Bành Nhật Vũ cùng mấy tên nam chính còn lại nhìn Ngô Ly Phuong nổi cơn điên ngay lập tức dừng cô ta lại, kéo cô ta ra khỏi Dương Linh, đưa cô ta ra khỏi trường. Xong xuôi lại tiếp tục xúm vào tranh nhau chăm sóc, an ủi Dương Linh.

Hết kịch, cô đành quay về tập trung vào quyển sách trên tay, đầu suy nghĩ cách trả thù đám người này. Dàn hậu cung của nữ chính không hề nhỏ. 7 nam chính, 2 nam phụ toàn những tên có gia thế lớn mạnh không ở trong nước thì cũng là ở ngoài nước, thực muốn làm Tiểu Vy lòi dao đi chém người a.

Máy chủ sao mi cho ta làm một ca khó nhân như vậy! Ông đây là tân thủ đấy!

Máy chủ {...} Ta có làm gì đâu mà cô bắn ta. Nhìn cô ai nghĩ là tân thủ mà cũng chả có tân thủ nào như cô.

Tiểu Vy Máy chủ nhà mi là đàn bà đúng không? Là đàn bà thì mới lắm mồm như thế.

Máy chủ {...} Không nói với cô nữa mặc kệ cô.

Tiểu Vy Xi...

Trong lúc Tiểu Vy đang bận bát quái với máy chủ thì đột nhiên nữ chính ngã xuống bên cạnh, người cô ta đổ xuống xô mấy chiếc ghế bên cạnh về phía trước, chân cô ta ma sát với nền đất xước một mảng da, máu cũng bắt đầu rom rớm.

Tiểu Vy Bận tám chuyện với mi làm lỡ cả kịch hay rồi!

Máy chủ {...} cô nên xem lại ai mới là người gây sự trước.

Tưởng gì hóa ra là em gái Ngô Ly Phuong quay lại báo thù nữ chính. Con nhà người ta dù gì cũng là lá ngọc cành vàng lại là tiểu minh tinh màn bạc, bị một con nhỏ nhà quê như nữ chính cướp hôn phu không tức mới là lạ, vừa tức, vừa ghen lại vừa nhục. Nam chính vuốt mặt cũng phải nể mũi, phía sau cô ta cả một hàng vệ sĩ xếp dài ngăn nam chính lại không để bọn học đến gần cô ta nên dù có muốn cũng không quăng cô ta ra ngoài như vừa nãy được chỉ đành đứng xót xa nhìn Ngô Ly Phuong xử lí nữ chính. Ngô Ly Phuong quay lại cố gắng kiềm chế không động thủ với nữ chính nhưng nhìn cái điệu bộ yếu ớt của Dương Linh không giữ được bình tĩnh đẩy cô ta một cái.

Dương Linh đau muốn phát hỏa, nếu không phải có nam chính ở đây nhất định cô ta đã quyết sống mái một phen với Ngô Ly Phuong rồi chứ đâu thêm chịu thiệt. Mắt Dương Linh lại đầm lệ, bắt đầu màn kẻ lẻ quen thuộc.

Ngô Ly Phuong...hức...chị biết em...hức...không ưa gì chị...hức...chị cũng biết em thích Nhật Vũ...em sợ Nhật Vũ sẽ thích chị...nhưng sự thật...hức...là chị đã làm rõ với cậu ta rồi...bọn chị không có gì hết...

Tiểu Vy co một chân đặt lên ghế, gác cằm lên đầu gối, người hướng về phía nữ chính xem kịch hay. Nữ chính này mà đi làm diễn viên chắc chắn sẽ là một ngôi sao sáng chói. Quả là đáng tiếc.

Ngô Ly Phuong chẳng thèm nề nang gì, cô ta cũng không phải loại con gái ngây thơ, cô ta biết Dương Linh cố tình bày về mặt ủy mị đó ra nên nói thẳng vào mặt nữ chính Người chị cũng cướp rồi còn bày ra điệu bộ ý làm gì, các người cứ ở bên nhau hạnh phúc đi. Bành Nhật Vũ, tôi nghe anh, hai chúng ta hủy hôn. Anh cứ đợi một tin vui, một tin buồn đi. Công ty nhà anh sẽ không vững lâu nữa đâu. Ngô Ly Phuong nói xong bỏ đi thẳng, lần này là dứt khoát. Cô ta sẽ không bao giờ hối tiếc nữa. Chỉ là một Bành Nhật Vũ, ngoài kia không thiếu người tốt hơn hẳn ta, không có gì phải tiếc nuối cả.

Tiểu Vy nhìn Dương Linh trông trọc khiến cô ta dù muốn hay không cũng phải ngửa mặt lên nhìn, một cảm giác khó chịu trào dâng trong lòng cô ta khi biết người nhìn mình là Hàn Mộc. Cái nhìn đó khiến cô ta có cảm giác mình bị Hàn Mộc kia nhìn thấu mọi tâm can, như thể bị lột trần trụi trước mặt cô ấy.

Dương Linh bất giác mấp máy môi Hàn...Mộc...cô...

Tôi làm sao? Tiểu Vy bỏ chân xuống khỏi ghế, tay để trên thành ghế, chân vắt chéo trông đầy soái khí, nhướn mày hỏi Dương Linh vẫn đang ăn vạ dưới đất.

Đầu óc nam chính có vấn đề, nữ chính bị xô ngã thế kia mà không chịu ra đỡ người ta dậy, chỉ biết đứng đực ở đấy.

Tiểu Vy Nhân vật trong trò chơi của mi quá thiếu năng!

Máy chủ {Đừng có cái gì cũng lôi ta ra, nhân vật là do máy làm, ta là người, nhân mạnh một lần nữa, ta là người.}

Người con khi, nghe cái giọng máy móc đó hóa có điên mới nghĩ mi là người. Tiểu Vy bĩu môi.

Máy chủ {...} Không nói với cô.

Sau khi Ngô Ly Phuong đi xa, mấy tên nam chính thiếu năng mới nhớ đến nữ chính, vừa thời gian cô tán ngẫu với máy chủ.

Dạ Phong chạy đến đỡ Dương Linh đầu tiên ngay lập tức nhìn thấy vẻ mặt không mấy thoải mái của Dương Linh và Tiểu Vy đang ngồi ở đó nhìn xuống Dương Linh trên mặt đất. Hân lạnh lùng nói Hàn Mộc, cô xem kịch rất vui đúng không?

Mấy giây sau, đám nam chính còn lại cũng chạy đến, vừa hay nghe được lời Dạ Phong vừa nói.

Cô ta là...Hàn Mộc? Bành Nhật Vũ mở lớn mắt, hận không thể mang kính lúp ra soi trên người Tiểu Vy để tìm một nét của Hàn Mộc ở đó.

Chắc chỉ là cùng tên thôi đúng không, Hàn Mộc không thể nào là người như vậy? Cố Minh cũng cùng một biểu cảm với Bành Nhật Vũ, ngạc nhiên muốn rớt hàm.

Nếu không phải là nữ chính ở đây hẳn ta chắc chắn sẽ nói Hàn Mộc không thể nào đẹp như vậy, ít nhất đây là những gì Tiểu Vy nghĩ trong đầu.

Máy chủ {...} cô còn biết cả tự sướng nữa à Tiểu Vy kia.

Vài tên nam chính còn lại lời vẫn nghẹn ở họng chưa kịp cất lên đã bị Tiểu Vy chặn lại

Không vui tí nào. ngừng một lúc cô lại nói Thiếu hạt dưa, có hạt dưa để cắn thì mới vui được. Kịch hay không thể thiếu hạt dưa. Lần sau sẽ mua phòng thân.

Cô... Dạ Phong không còn biết nói gì với cô gái trước mặt. Người này chắc chắn không phải Hàn Mộc. Mà 'phòng thân' có thể dùng được trong trường hợp này sao? Logic gì vậy?

Dạ Phong, cô ta có thực là Hàn Mộc? Trương Tùng mắt nhìn Tiểu Vy tròn trọc.

Tôi là Hàn Mộc lại cần anh ta chứng thực? Tiểu Vy trừng mắt nhìn lại Trương Tùng. Giọng nói này, là một trong những tên vây đánh cô hôm trước, đáng chết.

Cô vừa dứt lời thì khai giảng cũng bắt đầu, cô tiếp tục với quyển sách trên tay. Phải tắt bỏ tâm hồn nếu không sẽ không đủ chất xám để đấu với tập đoàn Phan Thị, à nhầm, tập đoàn nam nữ chính.

Khai giảng xong cô lập tức chạy về nhà, khai giảng gì mà chán như tụng kinh thật muốn nổ não.

Tiểu Vy ngồi vào bàn học mở laptop của nguyên chủ ra xem một lượt. Không có gì đặc sắc nhưng có một file khá đặc biệt. Nó được bảo vệ bởi rất nhiều lớp tường lửa, mật khẩu bảo vệ đan xen nhau. Trong nhật ký của nguyên chủ lưu trong máy tính, file bí ẩn này là mẹ ruột của nguyên chủ đưa cho nguyên chủ khoảng 7 năm trước, trước khi bà ấy qua đời. Mẹ hiện tại là mẹ kế, ba nguyên chủ cưới bà ấy vào 5 năm trước, nguyên chủ cũng không mấy bài xích bà ấy. Mẹ ruột của Hàn Mộc bảo cô phải mở file này bằng được. Bà ấy nói file này sẽ bảo vệ cô sau khi chuyện bị phát giác còn chuyện gì thì không thấy nguyên chủ đề cập đến trong nhật ký, trong kí ức cũng không có.

Hiện tại việc cô quan tâm là làm nhiệm vụ máy chủ nhiều chuyện kia giao nên bỏ qua file đó để bắt đầu công việc trả thù.

Cô phải đi phá couple (CP), phải cắt từng cái đuôi của nữ chính một, xử từng tên nam chính không bỏ qua tên nào, đây mới là thú vui giết thời gian mà cô hướng tới. Mục tiêu xấu số đầu tiên chính là Dạ Phong.

Tiểu Vy bắt đầu đâm chân vào công việc kinh doanh của Dạ gia. Cô không làm gì nhiều chỉ hack hệ thống thông tin mật của tập đoàn nhà Dạ Phong một cách lặng lẽ, sao chép những thông tin quan trọng liên quan tới tính mạng của cả tập đoàn ra thành nhiều bản lưu tán loạn ở nhiều nơi trong máy tính, trên điện thoại và cả trên web mật mà cô tự tạo. Tiếp theo, Tiểu Vy nhắm vào Ngọc Long, tổ chức ngầm phía sau tập đoàn Hoàn Vũ của Dạ gia cũng với thủ đoạn tương tự.

Lấy thông tin xong xuôi, Tiểu Vy bắt đầu liên lạc với một vài đối thủ của Hoàn Vũ để giao bán một vài thông tin mật không mấy quan trọng cho họ lấy tiền. Không phải cô không có tiền. Nguyên chủ có rất nhiều tiền trong tài khoản nhưng nếu rút một khoản lớn từ đó ra nhất định ba mẹ nguyên chủ sẽ nghi ngờ nên cô không dám làm liều.

Có tiền Tiểu Vy bắt đầu nhảy vào sàn chứng khoán, sau đó lập công ty riêng. Mọi việc đều được hoàn thành trong thầm lặng. Cô cần công ty này để về sau dù cho có trường hợp cầu huyết nào xảy ra cũng sẽ không phải cạp đất mà ăn, dù thế nào cũng phải là người giàu.

Tiểu Vy hoàn thành mấy việc lật vật đó xong thì cũng phải mất một tuần. Lúc này cô đang ngồi mắt đọc sách nhưng đầu thì nghĩ đến cảnh Dạ Phong phải chật vật xử lý việc của công ty, việc của tổ chức mà khoải trá. Ai kêu tên này là người nguyên chủ muốn trả thù nhất lại là tên đầu sỏ tham gia vào vụ vậy đánh cô lúc cô mới xuyên qua. Đáng chết.

- Hết Chương 2 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong lúc Tiểu Vy đang nhàn hạ đọc sách cần hạt dưa trên sân thượng trốn học thì cửa sân thượng mở ra 'xoạch' một cái. Nam chính Dạ Phong hùng hực khí thế đi đến chỗ cô ngồi chìa ra một bức ảnh, gần giọng hỏi cô

Hàn Mộc là cô?

Tiểu Vy cong khoeo mắt nhìn tấm hình Dạ Phong chìa ra. Trong hình có một cô gái với mái tóc nâu đỏ hiếm thấy, đôi mắt nâu khôi trong veo cùng khuôn mặt trắng nõn đang trao đổi với một người đàn ông trung niên, tóc muối tiêu trông khá lịch lãm ở một quán cafe nhỏ. Dù chụp nghiêng nhưng vừa nhìn vào đã biết ngay cô gái đó là Tiểu Vy còn người đàn ông trung niên kia là thư kí công ty đối thủ của tập đoàn Hoàn Vũ.

Là tôi.

Bình thường cô trao đổi tài liệu tập đoàn Hoàn Vũ cho các công ty đó qua internet nhưng công ty có người đàn ông trung niên kia làm thư kí một mực yêu cầu cô giao dịch ở ngoài mà công ty đó lại là đối thủ lớn nhất của Hoàn Vũ nên Tiểu Vy đành cắt công đi một chuyến. Dạ Phong chụp được bức ảnh này cũng chẳng có gì bất bình thường, Tiểu Vy biết thừa hẳn ta cho người theo dõi mình nhưng vẫn mặc kệ hẳn ta tác oai tác quái nên mới có bức ảnh đó.

Cô dám... Dạ Phong tức đến nghẹn lời, cục tức chặn ngang họng hẳn khiến hẳn không nói gì được.

Tiểu Vy đặt sách sang bên cạnh, cầm hạt dưa vừa cắn vừa nói Có chuyện gì...tách tách...mà tôi...tách tách...không dám?

Cô không muốn Hàn gia tồn tại nữa?

Tiểu Vy ngừng cắn hạt dưa, cong môi cười, mắt lại không có một ý cười nào mà chỉ có sự lạnh lẽo tràn ra bao quanh người cô Cứ làm những gì anh muốn, nếu anh có thể.

Nói xong cô cầm sách bỏ đi, trong âm thanh từ phía sau vẫn dội vào tai cô Đây là cô thách tôi, đừng trách tôi không khách khí.

Với tài lực của tập đoàn Hoàn Vũ hiện tại không khó để khiến một tập đoàn không mấy lớn mạnh của Hàn gia sụp đổ dù đang bị đối thủ công kích liên tiếp. Hoàn Vũ vẫn có thể hiện ngang như thế vì thông tin cô bán ra là thông tin độc quyền mình cô lấy được nhưng lại toàn mấy tài liệu không quá quan trọng. Là vì Tiểu Vy làm vậy...

Dạ Phong nói là làm, tài chính của tập đoàn Tường Phong bắt đầu lung lay, Hàn gia bắt đầu loạn xì ngầu hết cả lên. Trước đây hai tập đoàn có giao tình rất bền vững giờ dùng một cái Hoàn Vũ lật mặt, không loạn là mới đời.

Trong tình huống đó, Tiểu Vy vẫn bình thản ngày ngày đi học, trốn học, đọc tiểu thuyết, ăn và ngủ đều đặn không sót một cái gì.

Hoàn Vũ cuối cùng cũng chỉ làm loạn được vài ngày, chưa đủ để lật trời, Tường Phong vẫn đứng vững. Nhờ sự giúp đỡ ngầm của Tiểu Vy, tập đoàn Tường Phong hồi phục nhanh chóng và bắt đầu phát triển chóng mặt.

Tập đoàn Hoàn Vũ ngừng làm loạn vì tài chính của bọn họ đang bị uy hiếp. Tiểu Vy nghe ngóng được là do tập đoàn gì đó từ nước ngoài đâm chân vào thị trường trong nước, cướp mất mấy đối tác lớn của Hoàn Vũ. Cô không cần biết tập đoàn đó vì cái gì nhưng sẵn cơ hội, Tiểu Vy cũng thừa nước đục thả câu tung ra một số thông tin tuyệt mật liên quan đến những vụ hối lộ, đút lót của Hoàn Vũ làm báo chí lao xao một phen, giới chức trong nước cũng bắt đầu lục tục điều tra những quan chức nhận hối lộ một cách miễn cưỡng. Họ không điều tra, không đưa ra được một vài cái tên liên quan thì thế nào cũng sẽ bị dân tình cho lên thớt.

Cũng trong thời gian đó, Tiểu Vy dùng thư nặc danh báo cảnh sát những phi vụ làm ăn, địa điểm giao dịch của tổ chức Ngọc Long giúp cảnh sát bắt giữ được phần lớn tay chân của Ngọc Long. Đám cảnh sát cũng vì vụ đó mà hăng ra mặt, lần này chỉ cần triệt tiêu được tổ chức lớn nhất nhì trong nước Ngọc Long đó bọn họ nhất định sẽ được thăng quan tiến chức vù vù. Nói chung bây giờ tập đoàn Hoàn Vũ cùng Dạ Phong đang đứng trên bờ vực thảm chơi vui, chỉ cần một tác động nhỏ thôi cũng dẫn đến nước sụp đổ.

Lại nói, nữ chính khi đó lạc trôi nơi nào mà không giúp nam chính. Nữ chính này vốn dĩ không đơn giản. Việc không có lợi cô ta nhất định nhúng tay vào, chưa kể thời điểm này cô ta và nam chính Dạ Phong vẫn chưa yêu nhau sâu đậm đến mức đồng sinh cộng tử nên đương nhiên cô ta sẽ bỏ mặc Dạ

Phong tập trung vào việc lớn của cô ta rồi. Nữ chính trong thời gian này đang lợi dụng tài lực của đám nam chính óc heo kia để gây dựng công ty của bản thân, dù phát triển không nhanh bằng Liễu Nguyệt của Tiểu Vy nhưng vẫn gọi là có chỗ đứng.

Vào một ngày mưa dầm dề, Tiểu Vy sau khi ngủ lã lác ở trường cố gắng lết xác về nhà, dạo này cô thức khuya xem phim kinh dị quá nhiều giờ thành ra thiếu ngủ thế này đây. Tiểu Vy đi bộ về nhà sẵn tiện mua luôn mấy cái bánh ngọt về cho cả nhà, nhà cô, à, nhà nguyên chủ ai cũng thích ăn bánh sừng bò Pháp này hết. Cô đi lướt qua một con ngõ nhỏ thì thấy một người con trai bê bê máu nằm trên đất, vây quanh cậu ta còn có mấy tên nhìn khá giống sát thủ đang trao đổi gì đó qua điện thoại. Tiểu Vy không mấy quan tâm đi thẳng về nhà nhưng vừa đi được ba bước chân thì máy chủ đàn bà lại nhảy ra

{Nhiệm vụ mật: Từ Mặc}

Máy chủ mi bị trục trặc đúng không? Hay là nói mớ, người là người mà, nói mớ cũng là việc bình thường thôi ha.

{Ta không có nói mớ, ta nói cô đi làm nhiệm vụ mật có thưởng.}

Nghe nói đến thưởng, mắt Tiểu Vy sáng rỡ. Thưởng gì nói ta nghe?

Máy chủ làm ra vẻ cao lãnh {Thiên cơ bất khả lộ.}

Hừ! Không muốn nói cho ta thì cứ nói thẳng ra, bày đặt.

Máy chủ {...} ta thích bày đặt đấy, thì làm sao? Cô nghĩ ta sợ cô chắc.

Làm thì làm, mi nghĩ ta sợ mi chắc. Từ Mặc là ai? Ít nhất cũng phải cho ta biết những thông tin cần thiết chứ.

Máy chủ {Từ Mặc là người cô nhìn thấy trong con ngõ khi nãy đó. Nhiệm vụ của cô là ở bên cậu ta đến hết cuộc đời ở thế giới này.}

Ông nội mi, sao mi không lên bàn thờ ngồi luôn đi, ăn gì ta cúng cho. Bắt ta ở với một tên ta không thích mi nghĩ mi là ai?

{Thế cô còn muốn vật phẩm hiếm không?}

Hừ, mi cứ đợi đấy máy chủ chết bầm!

Cuối cùng Tiểu Vy vẫn quay lại con ngõ đó cứu tên đang nằm trên đất. Mấy tên sát thủ vẫn ở đó nghe điện thoại, nét mặt trông rất nghiêm chỉnh và có một chút sợ sệt trong ánh mắt. Tiểu Vy lúi ra một thanh kiếm Nhật wakizashi xông thẳng vào giữa bọn họ nhanh như cắt. Lưỡi kiếm của cô thấm đẫm máu của một tên sát thủ. Hắn ta bị đâm trúng tim chết ngay tức khắc. Trong khi đám còn lại chưa biết ai đang tấn công vì trời âm u, ngõ tối, mưa dầm dề, thì đã bị một lưỡi kiếm sắc nhọn cắt trúng động mạch chủ ngã lăn ra đất thoi thóp vài giây rồi chết hẳn. Điện thoại của một trong những tên sát thủ cầm vẫn bật, loa ngoài vang lên tiếng từ đầu dây bên kia, giọng của một người đàn ông

'Các người nhớ kĩ, phải giữ mạng cho cậu ta, mạng của cậu ta rất đáng giá...alo...alo...'

Tiểu Vy lẳng lặng bước đến gần chiếc điện thoại cầm lên nói với người phía bên kia bằng âm điệu bình thản Ông dám động đến người này coi như lá gan của ông lớn. Đêm nay hãy cẩn thận kéo mạng mất lúc nào không biết đâu.

'Mày là ai? Đám kia đâu rồi?' giọng của người kia bắt đầu hốt hoảng.

Chết hết rồi. Tôi nhắc ông rồi đấy, hãy cẩn thận. dứt lời Tiểu Vy ngắt điện thoại, tắt định vị GPS, tắt nguồn, gỡ pin, lấy chip định vị ra giã nát rồi đút điện thoại vào cặp sách.

Vấn đề bây giờ là tên Từ cái gì đó nằm trên đất kia kia. Trời thì đang mưa, hắn ta nhìn thế kia chắc chắn sẽ rất nặng lại còn cao trong khi cô ngắn có một mẩu như thế này, làm sao giờ?... Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng Tiểu Vy mới lại gần Từ Mặc xem xem hắn ta chết chưa. Cô cảm ô che mưa trên đầu hắn, cúi xuống nhìn. Vẫn thờ thức là chưa chết. Tiểu Vy vỗ vỗ mặt hắn ta. Vẫn không tỉnh. Thế là Tiểu Vy lại phải rút điện thoại ra gọi xe đưa hắn đến bệnh viện.

Tiểu Vy đưa Từ Mặc đến bệnh viện nhưng không về nhà mà ngồi lại ở đó lấy laptop ra kết nối với chiếc điện thoại đó bắt đầu điều tra. Kẻ có ý định hủy đi phương tiện đưa ta đến với vật phẩm hiếm kẻ đó phải bị diệt. Thế nào lại tra ra người đó là bố của nam chính Bành Nhật Vũ.

Được lắm, ông đây cũng đang muốn tính sổ với tên này, một phần từ tham gia vào vụ vây đánh đó. Một công đôi việc.

Máy chủ {...} sao lúc nào cô cũng nhớ đến vụ vây đánh đó thế hả.

Trong lúc cô đang hack đường truyền thông tin để xâm nhập vào hệ thống của công ty Lục Phẩm tức công ty của Bành Trạch, kẻ muốn giết tên đang nằm trên giường thì cục nợ tên Từ Mặc tỉnh dậy. Hắn ta không bị thương quá nặng, chỉ xây xát vài chỗ và tạm thời ngất đi nên giờ tỉnh dậy cũng là việc bình thường.

Từ Mặc vừa tỉnh dậy đầu óc vẫn còn hơi mơ màng đưa mắt nhìn xung quanh.

Tiểu Vy biết hắn tỉnh dậy nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính, mở miệng hỏi Anh làm gì mà lại động vào Bành Trạch?

Ai? Từ Mặc vẫn còn khá hoang mang

Kẻ cho người bắt cóc anh.

Bắt cóc tôi?

Đầu óc của Từ Mặc dội lên một cơn đau nhẹ khiến hắn phải ôm đầu lắc qua lắc lại vài cái. Hắn cũng tỉnh táo hơn, nhớ ra chuyện vừa xảy ra giọng nghi ngờ hỏi Là ông ta?

Tôi nói là ông ta thì là ông ta. Động vào anh, đêm nay ông ta phải xuống mồ.

Từ Mặc nghe cô nói thoáng chút ngạc nhiên rồi lại tự động bật chế độ phòng ngự Cô là ai?

Là người cứu anh. Đừng hỏi tôi cứu anh với mục đích gì vì đơn giản tôi thích thì tôi cứu. Anh tỉnh rồi thì tôi về. Tự gọi người đến đón anh về, trước khi về nhớ gọi cho tôi hoặc là ở đây thì hôm sau tôi sẽ lại đến. Tiểu Vy nói rồi cất laptop vào cặp sách đi ra cửa.

Lời của cô nói Từ Mặc đều nghe rất rõ ràng nhưng lại không biết phải trả lời như thế nào. Logic của cô gái này rất không bình thường.

Trước khi về, Tiểu Vy vứt lại một chiếc điện thoại cho Từ Mặc liên lạc với bên ngoài. Hắn cầm chiếc điện thoại lên, gõ một dãy số gọi đi

Điều tra Bánh Trạch, chuẩn bị các tài liệu đối phó với công ty Lục Phẩm, làm sao hạ gục công ty đó trong thời gian sớm nhất.

'Rõ thưa thiếu gia. Cậu đang ở đâu? Có cần tôi đến đón?'

Từ Mặc chần chờ một vài giây rồi trả lời người ở đầu dây bên kia Không cần, ông cứ chuẩn bị những tài liệu cần thiết đi. Tôi ổn.

Nói xong Từ Mặc cũng ngắt máy về giường ngủ. Có lẽ ngày mai hắn ta sẽ biết được cô gái ấy là ai.

Hôm sau, Tiểu Vy tan học đến luôn bệnh viện đó tìm Từ Mặc. Hôm qua hắn ta không gọi cho cô tức là hắn vẫn ở lại đây, coi như cũng biết điều. Vừa vào cửa phòng bệnh đã nhìn thấy một tên con trai thần thờ nhìn về TV trong phòng bệnh. TV đang chiếu bản tin về vụ án của tổng giám đốc công ty Lục Phẩm, Bánh Trạch, bị ám sát một cách bí ẩn cùng với một hàng tin tức liên quan đến Lục Phẩm trôi ở dưới bản tin. Cổ phiếu của Lục Phẩm đang rớt giá thảm hại, những cổ đông lớn trong công ty đồng loạt đòi rút cổ phần. Công ty Lục Phẩm đang trên đà diệt vong chuẩn bị tuyên bố phá sản.

Từ lúc nào mà người của hắn xử lý công việc nhanh đến vậy?

Trong lúc Từ Mặc vẫn còn đang tự hỏi vớ vẩn thì chuông điện thoại reo lời Từ Mặc ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Tiếng một người đàn ông vang lên từ điện thoại len lỏi vào màng nhĩ hắn

'Thiếu gia...chuyện của Lục Phẩm...chúng ta còn chưa kịp động tay bọn họ đã...'

Chỉ riêng chi tiết Bánh Trạch chết đã khiến Từ Mặc nghi ngờ. Hôm qua cô đã nói động vào anh, đêm nay ông ta phải xuống mồ hắn không nghĩ chuyện này lại xảy ra, thực sự hắn không hề nghĩ tới...

Được rồi, ông không cần lo chuyện này nữa, đợi chỉ thị của tôi.

Nói xong Từ Mặc lập tức dập máy, mắt liếc người đứng dựa vào cửa phòng bệnh nhìn hắn từ lúc đến. Hắn thực sự bối rối không biết phải nói gì với cô, trong đầu hắn hiện lên hàng nghìn câu hỏi khác nhau muốn đem ra hỏi cô nhưng cuối cùng lại chỉ hỏi được một câu duy nhất

Em là ai?

- Hết chương 3 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Em là ai?

Chính vì muốn biết cô là ai, vì muốn gặp lại cô nên Từ Mặc mới ở lại bệnh viện đợi cô tới.

Hàn Mặc.

Hàn Mộc... hần không biết cô gái này. Từ Mặc, vì một vài lí do, chính là loại người bài xích nữ giới. Từ Mặc cúi thấp đầu, mí mắt hần trùng xuống Vì sao em phải giúp tôi? Giúp tôi chắc chắn em sẽ gặp nguy hiểm.

Từ Mặc đang bị truy sát khắp nơi, hần không phải người cô nên cứu. Tiểu Vy cũng biết điều đó, lai lịch tên Từ Mặc này thực sự rất rối rắm nhưng ai bảo hần là mục tiêu nhiệm vụ của cô. Máy chủ chết tiết kia bắt cô phải bảo vệ tên vô não này, dám đe dọa cô, nó nhất định sẽ phải chịu hậu quả nặng nề.

Ai biết là vì sao...chắc do lúc đẩy ngựa tay nên giúp vậy thôi. Tiểu Vy vừa nói vừa đi vào phòng, tay cầm theo một cặp lồng cháo, vừa mở nắp, hương thơm cùng hơi nóng bốc lên nghi ngút. Thấy Từ Mặc không có ý định ăn cháo, Tiểu Vy trùng mắt với hần

Ăn đi, còn định đợi ông đến bón cho anh ăn nữa à!

Từ Mặc không quan tâm đến thái độ cộc cằn của Tiểu Vy, lui về nằm thu lu trên giường mở miệng Tôi đang đợi em đến bón cho tôi ăn mà.

Hình như mình gặp phải bệnh hoạn rồi, về sau mình phải sống với bệnh hoạn, ôi má ơi, nghĩ thôi đã sồn cả da gà.

Có tay tự đi mà ăn, tôi không rảnh để bón cho anh ăn đâu.

Từ Mặc bị cô trừng đành phải tự ăn một mình buồn thúi ruột. Hần là muốn được cô quan tâm a. Từ trước đến nay hần chưa từng nhận được sự quan tâm của bất cứ ai, có người thân mà như không, bạn bè hần cũng không có. Tất cả mọi người đều tránh xa hần, coi hần như vô hình vì có sự tác động của gia tộc hần. Cô là người đầu tiên đến bên hần, hần muốn cô quan tâm thì có gì sai..

Từ Mặc, hần đâu phải nam thần cao lãnh gì gì đó, hần chỉ là một đứa trẻ thiếu tình yêu thương mà thôi.

Trong khi Từ Mặc đang tui thân thì Tiểu Vy lại lôi laptop ra gõ luôn tay. Cô đang kiểm tra tình hình của Bành gia và Dạ gia. Hai tên nào tàn đó đều có vòng hào quang lóa mắt của nam chính làm gì có chuyện dễ bị đánh đổ như thế. Bất chợt Tiểu Vy nghĩ ra vài điều liên quan đến Từ Mặc thuận miệng hỏi

Anh làm chuyện thương thiên hại lí nào mà gia tộc anh lại bắt tay với Bành gia truy sát anh?

Từ Mặc đang ăn lập tức thay đổi sắc mặt, đang hồng hào lại thành trắng bệch. Cha dưỡng hần, hóa ra là ông ta...lại là ông ta...

Thấy Từ Mặc hồi lâu không đáp, mặt lại biến sắc Tiểu Vy cũng không muốn ép hần nói Nếu không muốn nói thì thôi, tôi chỉ là sự nhớ ra nên hỏi anh thôi.

Không phải...chuyện đó rất dài. Tôi chỉ là con riêng của vợ cũ chủ gia tộc Tần gia - Tần Thú, mẹ tôi trước khi chết đã tiết lộ cho tôi mật mã về nơi cất giấu bí mật liên quan đến vị trí chủ gia tộc của Tần Thú, suốt một thời gian dài tôi tìm cách giải mã nhưng không thành, cuối cùng, Tần Thú phát giác ra bí mật đó nên cho người truy sát tôi từ M về đây.

Tiểu Vy xoa cằm Anh nắm giữ bí mật quan trọng như vậy bảo sao bọn thiếu năng đó mò được tới đây nhanh đến vậy.

Trong khi Tiểu Vy đang suy nghĩ thì máy chủ lại nhảy ra như một con ma làm cô giật mình suýt té ghế {Nhiệm vụ phụ tuyến: Thân phận thực sự.}

Này này, máy chủ mất dạy, ta còn chưa làm xong nhiệm vụ chính tuyến mi quăng nhiệm vụ phụ tuyến ra cho chó gặm à? Lười, không làm.

Máy chủ {Nhiệm vụ thường rất nhiều điểm tích lũy.} sao lần nào nó cũng phải lôi phần thưởng ra để dụ dỗ người chơi làm nhiệm vụ thế này, thật khổ cho nó mà...

Tiểu Vy Điểm tích lũy là cái cù cái gì? À, nhắc mới nhớ, trước khi đưa ta đến thế giới này mi chưa cho ta biết về mấy cái này, mi làm máy chủ kiểu gì vậy?!

Máy chủ {Ta quên mất, thôi cô cứ làm nhiệm vụ đi, bao giờ về lại không gian ta thưởng thêm là được chứ gì.}

Tiểu Vy Mi nhớ lấy, về ta sẽ tính nợ cũ nợ mới với mi. Thân phận mà mi nói là thân phận của ai?

Máy chủ {Của cô và Từ Mặc.}

A! Máy chủ chết tiết, ta chỉ là tân thủ mà mi dám giao một đồng nhiệm vụ chất thành đồng thế này. Mi muốn lên trời đúng không?!

Máy chủ {...} Ta offline làm một máy chủ im lặng xinh đẹp. Ta muốn lên trời là việc của ta liên quan quái gì tới cô. Hừ!

Tiểu Vy vừa tố tội máy chủ xong đã nghe thấy câu hỏi đút quãng đầy lo lắng của Từ Mặc Bọn chúng...đã tìm đến đây? Em...đã gặp bọn chúng?

Ừm, gặp rồi nhiều lắm khoảng 20 người bao vây quanh cái bệnh viện này, người của anh quá ít bị bọn chúng hạ hết sạch, anh không biết à?

Người của tôi bị hạ...vậy sao bọn chúng còn chưa lên đến đây? Em gặp bọn chúng mà không bị tấn công?

Người của hần bị hạ hết, chuyện này hần không ngạc nhiên nhưng tại sao bọn người của Tần Thú còn chưa lên đây bắt hần. Còn cô nữa, cô gặp bọn chúng rồi sao vẫn không bị gì, chả nhẽ bọn chúng chưa biết cô là người cứu hần ư? Không, thông tin của bọn chúng không chậm đến như thế.

Tiểu Vy không để Từ Mặc thắc mắc quá lâu cô trả lời luôn Bọn chúng chuẩn bị lên bắt anh đúng lúc tôi đến đây, vì ngứa mắt nên cho mỗi tên một đập tuyệt tự rồi quăng chồng đồng lên nhau vút ở con ngõ trước của bệnh viện ấy.

Từ Mặc nhìn Tiểu Vy nói không nên lời ... em gái này quá bạo lực, em đập người ta tuyệt tự còn tàn nhẫn hơn là giết người ta đấy.

Cắt cái mất đi, nhìn tôi là phải trả tiền đấy.

Không có tiền, lấy thân trả thay được không? Từ giờ tôi sẽ chỉ ở bên cạnh em thôi. Từ Mặc không biết yêu với thích là gì, hắn chỉ biết hắn muốn ở bên cô gái tính tình kì quặc này, cô ấy mang lại cho hắn cảm giác bình yên, vậy thôi.

Tiểu Vy ... mình gặp phải bệnh hoạn thật rồi, phải báo cảnh sát thôi, ở đây có bệnh hoạn.

Tiểu Vy không trả lời khiến Từ Mặc lo lắng, hắn sợ cô sẽ rời xa hắn, hắn sẽ tiếp tục cô đơn. Hắn có nên bắt nhốt cô lại, phé hai chân của cô để cô ở bên cạnh hắn mãi mãi như trong tiểu thuyết không? Từ Mặc nghĩ vậy nhưng không dám nói, hắn cúi đầu, mím môi, thấp giọng hỏi cô Em ghét tôi?

... anh đừng có bày ra bộ mặt tuấn tú của trẻ con bị mắng ấy, bốn cô nương đỡ không nổi kiểu biểu tình đó. Thôi được rồi, ai bảo anh là nhiệm vụ của bốn cô nương thế nên dù anh có là bệnh hoạn ông đây vẫn phải ở cạnh anh Được rồi tùy anh muốn làm gì thì làm, không làm phiền tôi là được rồi. Ăn nhanh lên để làm thủ tục xuất viện luôn không mấy tên vô não của Tàn Thủ kéo tới tôi lười xử lí.

Từ Mặc thấy cô đồng ý mất sáng rõ như trẻ con được cho kẹo, cảm đầu vào xử lí xong cặp lồng cháo cùng cô đi làm thủ tục xuất viện. Lúc ra xe đi về...

Anh không gọi xe tự đi về nhà anh đi còn leo lên xe tôi làm gì? Tiểu Vy nói với Từ Mặc đang ngồi ở ghế lái

Tôi đã nói với em rồi, từ giờ tôi chỉ ở bên cạnh em thôi.

... má anh, anh học được ở đâu kiểu thả thính này thế hả. Ông đây chưa một mảnh tình vắt vai, anh cứ tán thế này ông đỡ không nổi...

Tùy anh. Tiểu Vy nói rồi cũng vào trong xe ngồi ở ghế phụ, lôi ipad ra xem tin tức.

Em làm thế nào với Bành Trạch và Bành gia vậy? Người của tôi còn chưa ra tay thì chuyện đã vậy rồi. Hắn thắc mắc chuyện này từ lúc cô đến rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội hỏi.

Tiểu Vy vừa cắm mặt vào ipad mở game ra chơi vừa nói Hack hệ thống của Lục Phẩm lấy mấy thông tin mật về hồi lộ các kiểu ra ném vào mặt mấy lão tai to mặt lớn trong Lục Phẩm ép đám đó rút cổ phần rồi cô tình làm rùm beng mấy vụ hồi lộ vớ vẩn lên. Xong xuôi nửa đêm đột nhập vào Bành gia một dao giết chết Bành Trạch. Cả quá trình chỉ có thể thôi.

Từ Mặc nghe Tiểu Vy nói mà tròn mắt, cách hành động của cô thần tốc, nhanh gọn đến phát sợ, tại sao hắn không nghĩ ra kiểu hành động này nhỉ?

Tiểu Vy đưa Từ Mặc về nhà sắp xếp bữa cho hắn ở một phòng trong nhà, bố mẹ nguyên chủ đã ra nước ngoài cô đỡ phải tốn nước bọt giải thích về cục nợ mang tên Từ Mặc này tự nhiên xuất hiện trong nhà. Nhưng cục nợ ấy không chịu yên vị trong phòng hắn mà mò đến phòng cô ăn vạ. Bệnh hoạn.

Anh không ở trong phòng đi, mò đến đây làm gì? Ăn vạ hả?

Ừm, tôi đến ăn vạ em mà. A, kẻ không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch.

Ngồi yên đấy cho tôi làm việc.

Từ Mặc tò mò không biết Tiểu Vy đang làm gì mà ra về hệ trọng đến vậy, tò mò ngó vào xem, mấy vạch hắc thủy kéo đầy mặt. Hắn đập máy tính của Tiểu Vy xuống sầm mặt Em xem cái vô bổ này làm gì?

Tiểu Vy trừng mắt với hắn Ai nói nó vô bổ, nó có tác dụng tâm bả tâm hồn. cô đang xem đam mỹ mà tên này dám tắt máy tính của cô, gan cũng to gan.

Mặt tôi đủ đẹp cho em ngắm rồi, em còn xem hai thằng khác âu yếm nhau làm gì.

... tên này cũng biết tự sướng cơ á??

Tiểu Vy bĩu môi, quay đi mở lại máy tính, không thèm quan tâm đến Từ Mặc nữa. Cô đi xem vòng sáng của nhân vật chính tác oai tác quái. Nam chính dễ bị hạ thì chán chết.

Từ Mặc nhìn biểu cảm của Tiểu Vy khóe mắt giật giật. Hắn nói không đúng sao?

Em... lại xem tiếp à?

Hắn chưa kịp hỏi đã bị Tiểu Vy chặn họng Không xem nữa, mắt hững hờ. Lần này ngồi yên một chỗ cho tôi làm việc.

Biết rồi. Từ Mặc tìm một chỗ ngồi im thin thít

A, tên này biết nghe lời, nhưng sao có cảm giác mình đang bị thả thính thế nhỉ? Tần suất tên này thả thính chắc nhiều hơn cả cơm bữa quá...híc, cứ thế này sống không nổi a, không muốn thành gái thẳng a.

Quả nhiên, có hào quang nam chính bảo vệ, cả hai tên đó đều chưa gục, đều có người chống lưng phía sau, lại quay về với đàn hậu cung hùng hậu của nữ chính. Thế là bao nhiêu công sức của Tiểu Vy đổ sông đổ biển hết.

Tiểu Vy khóc ngất trong nhà vệ sinh. Máy chủ! Tác giả muốn lật trời kia!

Máy chủ rất có tâm online cười như được mùa. Cười trên nỗi đau của người khác - thú vui tao nhã của máy chủ đàn bà {Cô tự xử lí, đây là nhiệm vụ của cô, không phải của ta.}

Lão nương phải xách kiếm đi giết nam nữ chính!

Máy chủ {Cô cứ việc giết, chỉ sợ chưa giết được đã bị phản công chết nhẹ răng rồi. Cô để hào quang nữ chính đi đâu?}

Máy chủ, cho ta bàn tay vàng đi, không thì một ngón tay vàng thôi cũng được.

Máy chủ keo kiệt log-in {Đừng có mà mơ, ta cho cô quà tân thủ rồi đòi hỏi gì nữa.}

Nhưng mi cho ta nhiều nhiệm vụ vậy ta làm không xuể, ta chia tay xin mi có mỗi một cái móng tay vàng thôi mà.

Máy chủ {Vàng đang tăng giá, cho cô thôi thiệt.} Máy chủ xinh đẹp ta offline đi chơi, không chơi với cô.

Thù với máy chủ không trả được tên ta sẽ viết ngược.

Máy chủ {...} cô cứ chuẩn bị tinh thần viết ngược tên mình đi.

Cô đang không biết trút giận vào đâu thì lại tra ra được hai nam chính cùng nữ chính đang nhắm vào Hàn gia nhà cô. Bọn họ đang ngầm thu mua cổ phần từ các cổ đông nhỏ trong tập đoàn. Cứ nói là nhỏ đi, gộp lại không phải thành to à. Bỏn cô nương muốn xách kiếm chém tác giả. Tập đoàn nam nữ chính này không dễ chơi. Lật bàn!

Từ Mặc ngồi bên cạnh được chiêm ngưỡng đầy đủ các sắc thái biểu cảm trên mặt cô nhưng lại không dám ý kiến, nãy hấn tất máy tính của cô, cô chưa xách cổ hấn đá ra ngoài đã là may lắm rồi. Tốt nhất vẫn nên thực thi chính sách im lặng là vàng.

Trong khi đó, Tiểu Vy nghĩ... Nữ chính, cô lại dám gây sự với tôi, có vòng sáng bảo vệ nữ chính cô cho là mình ngon lắm sao? Cô đừng quên đây là thịt vắn, ông mà quay được cảnh cô lẩn cùng nam chính thì đừng trách vì sao mình tụt hố. Hừ...cái tập đoàn Phan thị, à, nam nữ chính chết tiệt, cứ vênh đi rồi ta sẽ đập các người xuống hố xem các người còn vênh được đến bao giờ.

Tiểu Vy không thêm quan tâm đến nam nữ chính nữa, quan tâm quá nhiều sẽ bị tức đến thổ huyết mà chết. Thích động, cho động, cô không chấp thiếu năng nữa, chỉ cần nắm được cảnh 'mây mưa' của nam nữ chính thì bại cũng thành thắng. Ừm, mục đích cao cả bây giờ chính là đi ăn, có thực mới vực được đạo. Nghĩ gì làm vậy, Tiểu Vy cũng không quên Từ Mặc nên dắt hấn ra ngoài ăn, biết đâu đấy, trái đất tròn lại gặp nam nữ chính, cô lại có dịp vênh vào thì sao...

- Hết chương 4 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tiểu Vy không chỉ nói ra cái gì xui cái ý mà còn nghĩ cái gì linh cái ý. Nghĩ sẽ gặp nữ chính là sẽ gặp nữ chính. Bàn tay của tác giả thật thần kỳ. Cô chỉ chọn bữa một cái nhà hàng gần nhà cũng đụng mặt nữ chính nha. Nữ chính bạch liên hoa hôm nay đi với nam chính Lâm Phi, người có thể lực hắc đạo trong nước lớn nhất trong các nam chính, hiện tại là người nữ chính có nhiều tình cảm nhất. Tác giả cũng thật có tâm, trời đánh còn tránh miếng ăn thế mà tác giả lại đồ cả xô máu chó đúng lúc người ta đang ăn.

Nam nữ chính đi vào rắc bao nhiêu cầu lương cho chó FA tác giả có biết không hả?! Ông đây vẫn còn đang FA đấy!!!

Máy chủ {Không phải Từ Mặc thích cô sao?}

Tiểu Vy Con mắt nào của mi nhìn thấy hấn thích ta?

Máy chủ {Không thích cô thì người ta đã chẳng đi theo cô nhá.}

Tiểu Vy Ta cứu hấn có một lần, quen biết chưa được hai ngày thích củ cái ấy.

Máy chủ {Tình yêu không giới hạn thời gian.}

Tiểu Vy ... máy chủ vô não hôm nay lại nói ra mấy cái triết lý này, thật không thể tin nổi.

Máy chủ {...} cô hơi bị coi thường ta rồi đấy, máy chủ ta cũng là dân ngôn tình nha cưng.

Tiểu Vy cãi nhau xong với máy chủ quay ra nhìn Từ Mặc đang ăn, nhìn kiểu gì cũng không thấy hấn ta thích cô ở điểm nào. Từ Mặc cảm nhận được ánh mắt của cô ngẩng đầu lên nhìn, chưa kịp nói gì đã bị cô hỏi đến đơ người

Anh thích tôi?

Câu hỏi của cô đến đột ngột làm Từ Mặc không biết trả lời thế nào. Hấn không biết thích là gì nhưng nghe cô hỏi, tai hấn lại đơ lờ. Từ Mặc vì không biết trả lời thế nào nên gắp cho cô mấy miếng thức ăn rồi quay mặt đi tránh ánh mắt của cô, khẽ nói Em ăn đi.

Tiểu Vy bữu môi, rồi cầm mặt xuống ăn tiếp. Thích thì cứ nói thẳng ra, lão nương ta có ăn thịt người đâu. Đã nghiệm còn ngại.

Đang vừa ăn cơm, vừa bị nữ chính nhét cầu lương đầy mỡ thì có một đám cướp xông vào. Đúng là nơi nào có nhân vật chính thì nơi đó có biến mà.

Bọn cướp đó là đám cướp nhà băng, chúng cướp tiền ở ngân hàng cách nhà hàng này vài trăm mét, cướp xong chạy trốn thì bị cảnh sát đuổi theo buộc phải chạy vào đây trốn thủ. Vừa mới vào đã có một tên cầm súng bắn lên trần nhà hét lớn.

Tất cả ngồi im, động đậy tao bắn.

Tiểu Vy ngồi im lấy kẹo mút ra xem kịch hay sắp diễn ra, mấy tên cướp kiểu này cô không cần động tay, bọn chúng sẽ là diễn viên phụ trong một vở tình kịch xúc động. Từ Mặc dùng thìa, ánh mắt hấn âm trầm một mảng tối đen, tay cầm điện thoại lên định gọi cho thuộc hạ thì bị Tiểu Vy ngăn lại, nhỏ giọng nói với hấn

Không cần gọi, cứ ngồi im và xem kịch hay sắp diễn ra.

Từ Mặc nhìn Tiểu Vy với ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn làm theo cô, chống cằm ngồi nhìn bọn cướp không chế nhà hàng. Đám cướp nhanh chóng kiểm soát toàn bộ nhà hàng, cảnh sát đến nơi buộc phải bắc loa đàm phán nhưng đám cướp không thèm nghe tiếp tục việc của mình. Chúng vào nhà hàng cướp thêm tiền rồi bắt đầu thảo luận với nhau cách đe dọa cảnh sát để tìm đường thoát thân.

Máu chó lúc này mới tuôn trào thành sông. Một tên cướp trông có vẻ là tướng cướp chĩa súng vào Dương Linh Con này, đứng lên đi theo tao.

Dương Linh mặt tái mét không còn một giọt máu, chân tay bủn rủn không còn sức để đứng lên. Thấy nữ chính như vậy, nam chính sao đành lòng. Người đứng lên không phải là nữ chính mà lại là Lâm Phi. Hấn che chắn cho Dương Linh ở phía sau đang sợ hãi cực độ, mồ hôi lạnh ướt lưng áo. Hấn gần giọng, con người hấn lên tia độc ác chiếu thẳng vào người tướng cướp Ở đây có nhiều người như vậy tại sao lại là cô ấy?

Tên cướp bị Lâm Phi nhìn đến dựng tóc gáy, yết hầu hấn khẽ chuyển nhưng ngay lập tức hấn lấy lại vẻ tàn bạo cao giọng nói, ai bảo trong tay hấn có súng Tao thích thế! Sao? Bây giờ mày muốn chết hay đưa nó ra?

Tôi không giao người, anh dám bắn? Lâm Phi vẫn giữ cái khí thế bức người đó, lời nói lại như vô tình muốn khích tên cướp bắn hấn.

Tên cướp bị Lâm Phi vô tình khích tướng, dùng báng súng đánh thẳng vào đầu Lâm Phi. Nhưng nếu Lâm Phi bị đánh trúng thì hấn đã không là trùm hắc đạo khi còn trẻ như vậy. Hấn cúi người tránh báng súng của tên cướp đồng thời thui vào bụng hấn ta một phát khiến tên cướp lao đảo lùi về phía sau suýt ngã ra đất. Tướng cướp sau khi lấy lại được sự thăng bằng, oán giận lập tức dâng lên, hấn chĩa súng về phía Lâm Phi, không hề nghĩ ngợi cứ thế bóp cò, cái này chính là tay nhanh hơn nào...

Đoàng...

Lâm Phi bị bắn mất thăng bằng ngã vào người Dương Linh, nữ chính khi đó đang sợ đến ngất người, bị Lâm Phi ngã vào mà mặt vẫn đơ ra làm cả hai cùng ngã từ trên ghế xuống đất. Thấy eo Lâm Phi máu me đầm đìa, Dương Linh mới để ý đến cục diện hiện tại mặt càng thêm tái, hoảng hồn đỡ Lâm Phi dậy. Nhưng Dương Linh chưa kịp đỡ Lâm Phi đứng dậy hoàn toàn đã bị một bàn tay thô ráp kéo về phía cửa ra vào và bị ép người dán chặt vào kính cửa. Tên cướp ép Dương Linh vào cửa, một tay của hấn giữ chặt hai tay của cô ta ở phía sau, tay còn lại cầm súng, mũi súng chĩa thẳng vào đầu Dương Linh. Hấn ta hét lớn với đám cảnh sát bên ngoài

Đám cơm chúng mày mà nhí nhằng tao sẽ bắn chết con này. Khôn hồn thì dẹp hết ra để cho bọn tao đi!

Tên cướp hạ súng đưa tay định mở cửa kéo Dương Linh ra ngoài đe dọa cảnh sát nhưng còn chưa kịp mở cửa thì hai tay của cô ta ở phía sau đã vùng ra giật súng của hấn. Chỉ cần giật được súng của tên cướp, cô ta có thể thoát ra khỏi cục diện nguy hiểm này và đưa Lâm Phi đi bệnh viện băng bó, hấn chính vì cô ta mới bị thương. Tên cướp bị giật súng đột ngột thoáng một chút hoảng hồn nhưng ngay sau đó hấn đã lấy lại bình tĩnh giật súng từ tay Dương Linh. Hai người giằng co một hồi, mấy tên cướp khác vì khẩu súng đó mà không dám lại gần lôi Dương Linh ra. Ai biết lúc nào thì súng nổ chứ.

Con khôn này, mày có bỏ ra không hả? mày có tin ông bắn chết mày không?!

Nghe tên cướp nói vậy nhưng Dương Linh không đáp lời, tay càng dồn lực quyết đoạt cho bằng được khẩu súng của tướng cướp. Hai người tiếp tục giằng co, ai ngờ...

Đoàng...

Một tiếng súng nữa lại vang lên, viên đạn từ khẩu súng xé toạc không khí bay đi. Viên đạn ghim thẳng vào vai Tiểu Vy khiến cô choáng váng suýt ngã khỏi ghế. Máu tươi chảy ra nhuộm đỏ chiếc áo trắng cô mặc.

Được lắm tác giả! Ta nằm không cũng trúng đạn. Nhà người lắm máu chó nó vừa thôi!

Bị bắn nhưng thần sắc của Tiểu Vy vẫn không đổi, chỉ có ánh mắt là thay đổi, một mảng khí lạnh từ ánh mắt của Tiểu Vy bao trùm hai kẻ tranh nhau khẩu súng khiến cả Dương Linh và tên cướp đều thấy sống lưng lạnh toát.

Từ Mặc nhìn thấy Tiểu Vy bị bắn không khỏi lo lắng vội đứng dậy đến bên cạnh xem xét vết thương cho cô. Một lần nữa, Dương Linh và tên cướp phải toát mồ hôi vì bị một ánh mắt sắc lạnh quét qua. Từ Mặc đằng đằng sát khí nhìn bọn họ, quay người định đi đến giết chết hai người trước mắt. Hắn chưa kịp đi đã bị Tiểu Vy giữ lại. Cô nhìn hắn lắc đầu, ý bảo hắn cứ bình tĩnh ngồi xuống. Từ Mặc dù không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống theo lời Tiểu Vy.

Anh không mau cướp lại súng bắn chết cô ta đi còn đứng đực ra đây làm gì? Tiểu Vy cất đi ánh mắt muốn giết người vừa rồi, nhìn bọn họ bằng ánh mắt không thể bình tĩnh hơn, nhẹ giọng nhắc nhở tên cướp.

Tên cướp được Tiểu Vy nhắc nhở mau chóng hoàn hồn, nhân lúc Dương Linh vẫn đang ngẩn ra nhìn cô, lập tức giật lại khẩu súng trong tay cô ta, chĩa súng vào cô ta, bóp cò...

Đoàng...

Chỉ mới vài phút đồng hồ mà đã ba tiếng súng vang lên khiến nhiều người rơi vào trạng thái sợ hãi cực độ.

Dương Linh bị tên tướng cướp bắn một phát trúng chân. Cả người cô ta mềm nhũn, hai chân khụy xuống, cơ thể dường như không có lấy một tí sức lực nào ngã bệt ra sàn, khuôn mặt vẫn tràn ngập vẻ sợ hãi, hai tay giữ lấy một bên chân đầy máu.

Ông đã bảo mày rồi mà mày còn không nghe...

Tên cướp vừa nói vừa giơ tay định nắm tóc Dương Linh thì cảnh sát từ cửa sau tràn vào chặn đứng lời của hắn.

Đến đây không kể thì ai cũng biết cướp bị bắt, con tin được giải cứu, nam nữ chính được đưa đi bệnh viện. Người bị bắn là nam nữ chính, kẻ bắn không chết thì cũng phải đi tù.

(*) Tại bệnh viện...

Tôi rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng nhưng chỉ có thể làm được đến vậy. Bác sĩ từ phòng mổ đi ra lắc đầu với vẻ mặt tiếc nuối nói.

Sao lại thế? Rõ ràng chỉ là bị bắn vào chân thôi không phải sao? Lâm Phi nắm lấy hai vai của vị bác sĩ rung mạnh, ánh mắt đầy sự lo lắng, thấp thòm.

Như tôi đã giải thích trước đó với anh rồi, cô ấy bị bắn vào xương bánh chè khiến nó bị vỡ vụn, không thể phục hồi lại hoàn toàn được.

Hai tay Lâm Phi buông thõng xuống, hắn nhìn chằm chằm vào người nằm trên chiếc cáng mới đẩy ra từ phòng phẫu thuật, ánh mắt hắn rồi bời. Hắn biết nói thế nào với cô ấy đây? Từ giờ Dương Linh không thể đi lại như người bình thường được nữa rồi.

Trong khi đó, tại biệt thự Hàn gia, Tiểu Vy không hề biết Dương Linh đã bị phế mất một chân, vẫn thản nhiên ngồi trên giường đợi Từ Mặc bón đồ ăn cho. Cô bị bắn, lười đến mức không muốn tự ăn.

Ừm, không ăn nữa, no rồi! Tiểu Vy quay đầu tránh thìa cháo của Từ Mặc đã đưa đến tận miệng.

Từ Mặc vẫn kiên nhẫn đưa thìa cháo ra trước mặt Tiểu Vy. Không được, em bị thương không ăn bao giờ mới khỏi.

Tiểu Vy nhìn thìa cháo trước mặt Anh vừa bắt tôi ăn nguyên một bát to đùng rồi, ăn nữa để mà thành heo à. Không muốn ăn nữa.

Thấy cô một mực từ chối, Từ Mặc đành phải thu tay về, bê khay đồ ăn ra khỏi phòng cô.

Cô gái này không bao giờ chịu nghe lời hắn cả, cô có biết hắn đã lo lắng thế nào khi cô bị bắn không? Dương Linh đó, hắn sẽ không bỏ qua cho cô ta, dám làm người của hắn bị tổn thương, cô ta phải chết.

- Hết chương 5 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Em không muốn ăn, anh ra ngoài đi, em muốn được yên tĩnh.

Trong phòng bệnh trắng toát thoang thoang mùi thuốc sát trùng, Dương Linh ngồi trên xe lăn cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài tránh đi cái nhìn của Lâm Phi ở cửa ra vào. Hiện giờ cô ta đã thành phế nhân rồi, thực sự không có tâm trạng để ăn. Đã một tuần trôi qua kể từ vụ việc hôm đó, tình cảm của Dương Linh với Lâm Phi cũng tăng lên rõ rệt, điều này cô ta biết rất rõ nhưng cũng vì vụ việc đó mà cô ta tàn phế một chân, cú sốc này không phải nói vượt qua là vượt qua dễ dàng thế được.

Lâm Phi cũng biết Dương Linh đang phải chịu một cú sốc lớn nên hẳn không nói gì mà lẳng lặng ra khỏi phòng bệnh rút điện thoại ra gọi cho thuộc hạ của hắn.

Trong phòng bệnh Dương Linh vẫn nghe loáng thoáng hai chữ Hàn Mộc từ cuộc điện thoại của Lâm Phi, hai bàn tay Dương Linh vô thức siết chặt thành nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt như muốn máu tươi ứa ra. Đúng vậy, nếu hôm đó Hàn Mộc không nhắc tên cướp đó thì có lẽ cô ta đã giành được khẩu súng đó và hôm nay cũng không phải ngồi xe lăn như thế này. Cô ta hận đứa con gái tên Hàn Mộc đó. Tất cả là tại Hàn Mộc...

Tối hôm đó, Tiểu Vy vứt Từ Mặc ở nhà một mình đi ra ngoài đến tập đoàn Tường Phong của Hàn gia xem xét vài việc. Nữ chính chết tiệt, cô ta bị phế, bao nhiêu tội lỗi trút hết lên đầu cô làm mấy tên trong đàn ngựa giống của cô ta cứ nhắm vào Tường Phong mà phá. Tường Phong mất, cô không mấy quan tâm vì cô còn Liễu Nguyệt nhưng nếu là nam chính muốn trả thù cho nữ chính thì nhất định không được để bọn họ thành công, phải chọc cho đám bại nã đó tức đến thổ huyết cô mới chịu được.

Trên đường trở về, Tiểu Vy vòng vào một con hẻm nhỏ tối om, chậm rãi nhả từng chữ Ra đi.

Cô vừa dứt lời một đám hơn chục người ẩn nấp ở nhiều nơi trong hẻm đi ra, tên nào cũng mặt lạnh như tiền đằng đằng sát khí, tay lăm lăm vũ khí muốn tấn công cô. Đám người này trăm phần trăm là sát thủ của tên vô não Lâm Phi đến trả thù cô, hạ được cả mấy tên ám vệ đi theo bảo vệ cô của Từ Mặc chứng tỏ bọn người này thực lực không tồi.

Tiểu Vy không nói gì nhiều, quăng cho bọn chúng một cái nhìn ngạo mạn rồi lôi hai thanh katana ra Lên hết, giết một thể.

Đám người đó không nói không rằng lập tức lao đến nơi Tiểu Vy đứng, tấn công từ mọi phía, bọn chúng không cần biết cô lôi hai thanh kiếm ở đâu ra, bọn chúng được huấn luyện để tiêu diệt mục tiêu và chỉ quan tâm đến chuyện đó thôi. Một trận hỗn chiến không cân sức xảy ra, một đám người cao to vây đánh một cô gái cầm hai thanh kiếm Nhật ở giữa. Tiểu Vy bị vây đánh nhưng không có lấy một chút lung túng, từng động tác của cô tuy không theo bất cứ một quy luật nào nhưng đều toát lên vẻ thanh thoát, mỹ miều. Cô như một đóa hoa cao quý nở rộ giữa một đám cỏ dại úa tàn, nổi bật và hoàn mỹ.

Tiêu diệt hết đám người đó, thể lực của Tiểu Vy sụt giảm rõ rệt, vai áo lấm tấm vết máu tươi. Máu đó không phải máu của đám người kia mà là máu của cô. Vết thương ở vai chưa khỏi hẳn mới bắt đầu liền một tạo giờ đánh nhau với mười mấy tên đàn ông không toạc ra mới là chuyện lạ. Thể lực của cô cũng vì vậy mà suy giảm.

Tiểu Vy chống một tay vào tường điều hòa lại nhịp thở, tay còn lại giữ vết thương ở vai, miệng vết thương bị mở ra, máu đang thấm đẫm vào áo. Mấy tên này năng lực đâu có tồi, cô phải chật vật mãi mới giết hết đám người đó.

Chắc giết nhiều rồi sẽ quen tay.

Máy chủ {...} Cô gái này có suy nghĩ rất chi là bạo lực a.

Ta tưởng mi offline làm một máy chủ xinh đẹp muốn lên trời mà. Mẹ kiếp, tên Lâm Phi khốn kiếp đó dám cho người ám sát ta, có ngon đứng ra đây cho ta chém, chứ ám sát làm cái *beep* gì!

Máy chủ không thèm quan tâm đến lời nói của Tiểu Vy, nó tò mò hỏi {Cô học võ lúc nào vậy? Động tác nhìn cũng chả giống ai kì kì quái quái.}

Tiểu Vy chau mày Không nói cho mi biết. nói cho mi biết làm cái *beep* gì, ta bị thương mà còn không chịu tặng ta ngón tay vàng làm quà dưỡng thương, thái độ của mi như thế còn lâu ta mới nói.

Máy chủ {...} Ta vẫn nên làm một máy chủ hoa như trăng thẹn thì hơn, chứ cứ nói chuyện là cô lại đòi ngón tay vàng chán chết.

Chán với mi nhưng không chán với ta, không việc gì ta phải ngại cả.

Kẻ không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch.

Bà vai Tiểu Vy vẫn đang rỉ máu. Cô làm sao biết được cái vết thương xoang ấy rách ra lại nghiêm trọng đến thế này, tiền và điện thoại để trong ba lô đem theo người vừa nãy đánh nhau quăng ra một góc bị người ta lấy mất rồi, đi bệnh viện bây giờ rất phiền, chi sợ lại có thêm mấy thằng nã tàn đến ám sát tiếp, cũng không gọi người đến đón được thế nên Tiểu Vy đành phải quóc bộ về nhà băng bó lại. Đi ở nơi đông người vẫn là an toàn nhất.

Tiểu Vy thất thểu đi bộ về nhà, máu tươi nhỏ chảy từ vết thương xuống cánh tay, xuống đầu ngón tay nhỏ từng giọt xuống nền đá hoa ở thềm cửa. Tiểu Vy dùng bàn tay đầy máu đang giữ vết thương dồn sức để mở cửa nhà. Cửa vừa mở ra thì cả thân hình cô cũng đổ ập xuống nền nhà lạnh toát. Trong cơn mê man cô thậm chí thề một tiếng, chỉ tại cái vết thương phiền toái này làm cô mất máu quá nhiều nếu không cô cũng chẳng thảm hại như bây giờ.

Khi Tiểu Vy tỉnh dậy thì cũng là sáng hôm sau, vừa tỉnh lại cô đã thấy một cảm giác nặng nề truyền đến cánh tay. Tiểu Vy ngẩng cổ dậy, đập vào mắt cô là Từ Mặc đang ngồi ngủ gục trên tay cô. Thấy động, Từ Mặc lập tức tỉnh dậy, dụi mắt nhìn cô, hần không hỏi chuyện ngày hôm qua mà chỉ hỏi cô Em tỉnh rồi à? Để tôi đi lấy đồ ăn sáng cho em.

Tiểu Vy nhìn thấy quãng thâm ở mắt Từ Mặc nhưng cũng không muốn nói nhiều, cô nhìn theo bóng lưng hắn đang ra khỏi phòng mà đáy mắt gợn lên một làn sóng rung động lẫn lẫn. Hôm qua lúc cô bất tỉnh vẫn còn nghe loáng thoáng bước chân chạy vội vã tiến gần mình, một bàn tay ấm áp ôm cô vào lòng bế cô lên, một giọng nói trầm ấm nhưng đầy sự lo lắng. Tiểu Vy biết đó là Từ Mặc, cô không biết vì sao hắn lại tình nguyện ở bên cô, lo lắng cho cô, cũng không biết hắn thích con người phóng túng, vô tổ chức của cô ở điểm nào.

Có lẽ, cô sẽ thử đón nhận tình cảm của Từ Mặc. Cảm giác có một người ở bên lúc nào cũng lo lắng cho mình chưa bao giờ là tệ.

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì Từ Mặc đi vào mang theo một khay đồ ăn sáng đặt ở chiếc bàn bên cạnh giường Tiểu Vy nhẹ giọng nói Em ăn đi.

Tiểu Vy xoay người lấy khay đồ ăn đặt lên chân, vừa ăn vừa nói Muốn hỏi gì cứ hỏi.

Từ Mặc ngồi xuống giường nhìn cô ăn Ngày hôm qua... em đã làm gì mà để vết thương trở nên nghiêm trọng đến như vậy?

Từ Mặc chưa nói hết câu Tiểu Vy đã trả lời luôn Hôm qua đi từ Tường Phong về gặp phải bọn sát thủ của tên nào tàn Lâm Phi, xử lí hết đám người đó thì vết thương lại bị rách ra nên nhìn mới thế thảm như thế.

Từ Mặc nghe xong thở phào nhẹ nhõm, hôm qua cô không cho hắn đi cùng, khi cô trở về trông thế thảm như vậy, hắn nghĩ cô đã gặp chuyện gì đó nguy hiểm nhưng không dám hỏi cô vì không muốn cô phải suy nghĩ nhiều, hắn có thể tự điều tra. Giờ cô nói rồi, hắn cũng đỡ thấp thỏm, vết thương của cô nghiêm trọng nhưng nghỉ ngơi vài ngày và dùng thuốc đều thì một tuần nữa là liền miệng ngay thôi.

Từ Mặc không thắc mắc gì nữa, để cho Tiểu Vy ăn, rút điện thoại ra gọi, ra một loạt lệnh liên quan đến Lâm Phi cùng tổ chức Khắc Nhuệ của hắn ta. Tiểu Vy ăn qua loa bữa sáng, khi Từ Mặc nói chuyện điện thoại xong cô đã ăn xong rồi.

Tiểu Vy biết Từ Mặc định làm gì, cô chỉ tay vào laptop trên bàn làm việc bảo với Từ Mặc Ở trong đó có tài liệu liên quan đến Khắc Nhuệ của Lâm Phi, còn có cả thông tin những vụ giao dịch ma túy, vũ khí sắp tới của bọn chúng, anh lấy tài liệu đó đưa cho người của anh xử lí là được rồi.

Từ Mặc nghe lời đến mở laptop ra, quả nhiên là có rất nhiều tài liệu mật của Khắc Nhuệ mà người của hắn không truy ra được. Hắn mau chóng chuyển tài liệu cho thuộc hạ rồi đi đến giường cô ngồi xuống

Hôm nay em có đi học không?

Cô tỉnh dậy hơi sớm, giờ mới có 5 rưỡi sáng, vẫn thừa nhiều thời gian để đi học.

Tiểu Vy không nói chỉ gật đầu. Nam nữ chính đều ở trường, cô đến biết đâu lại được ngầm kẻo xem kịch hay, dù sao gạch lót đường đâu chỉ có một mình cô, còn bao nhiêu nhân vật chính khác nữa mà.

Vậy giờ tôi với em cùng đi.

Tiểu Vy nghe Từ Mặc nói mà ngả ngửa, may mà đằng sau có thành giường không thì bây giờ cô đang lăn dưới đất rồi. Hắn nói cô mới để ý, tên này hơn cô có một tuổi, đi học là điều đương nhiên chỉ là hắn học đại học, cô học trung học vậy thôi.

Từ Mặc đi học cùng cô thật, hắn xuất hiện làm bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào chỗ hai người đứng, ánh nhìn soi mói quá nhiều làm cô muốn rút kiếm đi chém người, làm gì có ai thích bị nhìn đến mức bức bối chứ.

Tiểu Vy cứ nghĩ hôm nay sẽ được xem kịch hay ai ngờ đi học chỉ thấy một xô thức ăn cho chó của nam nữ chính rắc đầy vào mặt. Nhân vật phụ đâu hết rồi, sao không ra gây chuyện cho ta xem hả???

Máy chủ {...} cô lúc nào cũng chỉ biết xem kịch, làm ơn làm nhiệm vụ nghiêm chỉnh dùm tôi cái.

Cuối cùng cả ngày chả có gì đặc sắc, thật khiến Tiểu Vy tốn thời gian. Cô đành ngậm ngùi về nhà cùng Từ Mặc. Nói không có gì thì cũng không đúng, hôm nay có cái thông báo một tuần nữa cả trường sẽ có một chuyến dã ngoại 10 ngày tại đảo Vĩ Niên, nam nữ chính đi hết cả chùa một ai thế nên Tiểu Vy cũng đi, cô đi Từ Mặc nghiêm nhiên cũng sẽ đi. Lần này đi không có kịch hay để xem Tiểu Vy không làm người.

Tiểu Vy và Từ Mặc đang trên đường về, vì muốn mua vài cái bánh crepe về ăn nên hai người cùng đi bộ về biệt thự. Đi đến một con đường thường ngày đã vắng vẻ, giờ lại không có một ai, cả một đám lâu lâu nhìn có vẻ là sát thủ lại nhảy ra.

Tiểu Vy than thầm trong lòng, hai ngày hai vụ ám sát số cô sao mà đen như chó mực thế này.

May mà đám người này đông nhưng không lợi hại. Chúng đều là sát thủ của lão già Tàn Thủ chết tiệt, Từ Mặc lần này không bị đánh lên như lần cô cứu hắn trong ngõ nên rất nhanh xử sạch sẽ đám người phiền nhiễu đó, lại vẫn bảo vệ được cho cô chẳng cần Tiểu Vy phải động kiếm.

Tiểu Vy nhìn đám người đang nằm la liệt dưới đất bảo Từ Mặc Lão già Tàn Thủ này phiền phức như vậy sao anh không xử quách lão đi, để lão sống làm gì cho chật đất.

Từ Mặc thấy Tiểu Vy quan tâm đến chuyện của mình, lòng chợt thấy vui vẻ, hắn cầm tay Tiểu Vy đi về phía trước, thấy cô không có động tĩnh gì hắn mới nói Thế lực của ông ta ở ngoài nước quá lớn mạnh, anh không bì được so với lão ta nhưng nếu em thấy mấy chuyện ám sát này quá phiền anh sẽ tìm cách dừng lão ta lại.

Ây dô, anh đừng có chiều ta như thế ta sẽ sinh hư đấy.

Tiểu Vy để cho Từ Mặc cứ thế dắt mình đi, chỉ hỏi Có cách nào tiêu diệt triệt để lão già đó không?

Cũng có nhưng nó liên quan đến bí mật mẹ giao cho anh, anh chưa giải mã được nó.

Vậy thôi, không cần phải để tâm quá nhiều đến lão già phiền toái đó nữa, khi nào em sẽ giúp anh giải mã bí mật đó, giờ về ăn thôi, em đói rồi. Tiểu Vy thay đổi cách xưng hô theo Từ Mặc, vỗ nhẹ bụng nói.

Giờ về sẽ bảo người nấu món em thích.

Cô thay đổi cách nói chuyện với hắn rồi, không còn khoảng cách vạn dặm như trước nữa, có một chút xịu trong đó là sự ảm áp chỉ dành riêng cho hắn, hắn chưa từng thấy cô dành sự ảm áp kiểu đó cho bất kì ai khác. Từ Mặc có cảm giác càng ngày hắn càng không thể rời xa cô gái này được nữa rồi.

- Hết chương 6 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chưa gì một tuần đã trôi qua, người đăng ký tham gia chuyến dã ngoại đều tập trung đông đủ ở sân trường. Các lớp xếp thành từng hàng lên xe của riêng mỗi lớp. Từng chiếc xe nối đuôi nhau bắt đầu lăn bánh đi về phía cảng biển. Tiểu Vy ngồi ở hàng ghế cuối xe, không tình không nguyện vẫn bị nhét vào mồm một đồng thức ăn cho chó F.A của nam nữ chính.

Hừ, sao cô lại học cùng lớp với nam nữ chính chứ??

Nữ chính bị phẩy một chân làm các nam chính nhìn cô như kẻ thù giết cha. Cô rõ là vô can mà. Tiểu Vy chẳng thèm quan tâm đến đám nam chính bại não nữa, cô lôi điện thoại ra chơi game. Đợi khi đến lên tàu rồi cô sẽ nhanh chóng thoát khỏi cái không khí bức người này.

Xe nhanh chóng đến cảng biển, từng đoàn học sinh lũ lượt kéo xuống khỏi xe chuẩn bị lên tàu. Tiểu Vy nhìn con tàu lớn trước mặt mà không khỏi cảm thán. Ai bảo trường này là trường của con ông cháu cha cơ chứ. Con tàu lớn với sức chứa hàng nghìn người quả là rất hợp cho chuyến đi này. Trường cô cùng với trường đại học có khoảng hơn hai nghìn người nhưng có rất nhiều người không đi vì chuyện gia đình hoặc vấn đề về sức khỏe,... nên số người tham gia rơi vào khoảng gần một nghìn người. Học sinh, sinh viên sau khi lên tàu sẽ được phân cho mỗi người một bộ dụng cụ dựng lều trại, nghe nói chuyến dã ngoại lần này học sinh phải tự học cách đoàn kết với nhau để sinh tồn trong rừng rú.

Tiểu Vy vừa đến quầy lễ tân trên tàu nhận chìa khóa phòng đã nhìn thấy Từ Mặc đứng đó đợi cô. Trùng hợp thế nào cô và hắn ở ngay sát vách nhau và còn trùng hợp hơn nữa, trùng hợp đến mức cầu huyết luân ấy, đó chính là đối diện với phòng cô là một dãy phòng của nam nữ chính. Có khi, nửa đêm cô cạy cửa phòng nữ chính lại được nhìn thấy cảnh làm tình tập thể sống động ấy chứ.

Tiểu Vy và Từ Mặc cùng về phòng, vừa về đến cửa phòng thì tàu cũng bắt đầu ra khơi. Từ Mặc đang cầm chìa khóa phòng định mở cửa thì dạ dày cuộn lên một cơn khó chịu. May mà sáng nay hắn không ăn gì nếu không bây giờ nhất định đã nôn ra hết không còn một thứ gì. Tiểu Vy nhanh chóng để ý thấy Từ Mặc có biểu hiện khác lạ liền mở cửa đưa hắn vào phòng, đi hắn xuống giường.

Anh bị say sóng đúng không? Tiểu Vy lôi từ ba lô ra một lọ thuốc chìa trước mặt Từ Mặc.

Từ Mặc lắc đầu, nhận lấy lọ thuốc từ tay Tiểu Vy Không biết, anh chưa đi tàu bao giờ.

Tiểu Vy bắt giắc sờ trán, lục trong ba lô lấy ra một chai nước đưa cho Từ Mặc rồi để luôn ba lô ở đó Anh uống thuốc xong nằm xuống ngủ một giấc đi, còn thức là sẽ còn buồn nôn.

Cho Từ Mặc uống thuốc chống say xong, Tiểu Vy về phòng tiếp tục lôi điện thoại ra chơi chờ đến đêm, đợi đến đêm còn đi cạy cửa phòng nữ chính.

Đến trưa, mọi người bắt đầu ăn cơm, thấy Từ Mặc vẫn còn đang ngủ, Tiểu Vy cũng không muốn ăn thế nên cô ngồi luôn ở phòng Từ Mặc, đợi khi nào hân dật sẽ đi tìm cái gì đó ăn sau.

Khi Từ Mặc tỉnh lại thì cũng đã là sẩm tối, Tiểu Vy vẫn ngồi chơi điện thoại bên cạnh. Thấy hân dật, cô chưa kịp hỏi hân muốn ăn gì thì cả người đã nghiêng về một phía, mọi thứ để trên mặt bàn gần đó cũng rơi ra khỏi bàn kêu loảng xoảng. Tiểu Vy lập tức kéo rèm phòng nhìn ra bên ngoài. Mây đen vần vũ che hết bầu trời, từng tia sét ẩn hiện phía sau làn mây. Từ trong phòng dễ dàng nhìn thấy từng đợt sóng cao ngất đang đánh xuống, con thuyền cũng chao đảo từng đợt.

Sắc mặt Từ Mặc vừa tỉnh dậy còn hồng hào bây giờ lại tái nhợt ra. Bên ngoài dấy tiếng bước chân dồn dập không ngừng nghỉ. Tiểu Vy vẫn đang đứng cạnh cửa sổ, người nghiêng từng đợt theo con tàu.

Một vài phút sau, âm thanh của thông báo của thuyền trưởng vang khắp mọi ngõ ngách trên con tàu lớn Tàu đang rơi vào vùng hình thành bão, học sinh, sinh viên trên tàu chú ý về phòng của mình để đảm bảo an toàn.

Thông báo được nhắc đi nhắc lại một hồi. Tiểu Vy cố gắng giữ thăng bằng đi đến bên cạnh Từ Mặc đang ngồi trên giường đưa cho hân viên thuốc và chai nước.

Shit, rõ ràng trong cổ chuyện làm gì có chi tiết này, rõ ràng lên đảo rồi mới có bão mà.

Máy chủ {Do cô là tác nhân bên ngoài đang thay đổi cốt truyện nên thiên đạo của thế giới này đang muốn bài trừ cô.}

Tiểu Vy Mẹ kiếp, một tập đoàn nam nữ chính đối phó còn chưa xong giờ lại thêm thiên đạo, còn muốn ông đây sống nữa không hả?!

Máy chủ {...} ta vẫn là nên im lặng, người chơi đang rất ức chế, ta mà ra mặt sẽ bị biến thành cái thớt để cô ấy trút giận.

Tiểu Vy đợi từ Mặc uống thuốc xong mới trấn tĩnh hân Chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, mà có thì cũng không chết được.

Từ Mặc không nghe được lời nào vào tai, hân chỉ nghe được tiếng ù ù, thần trí hân bây giờ vẫn còn rất mơ màng, dạ dày lại cuộn lên từng cơn khó chịu mà hân không tài nào áp chế được, cơ thể tự động nôn khan vài cái. Tiểu Vy nhìn Từ Mặc khẽ thở dài một hơi, rồi nhìn chiếc ba lô của hân và của mình cùng với túi dụng cụ được phát để cạnh giường, cô khoát tay một cái, hai chiếc ba lô cùng đồng đồ nhanh chóng biến mất vào không khí.

Máy chủ ngay từ đầu đã nghi ngờ nhưng giờ mới chắc chắn hỏi {Tiểu Vy, cô có không gian? Có phải là chiếc nhẫn đó?} rõ ràng trong đồng đạo cụ nó chuẩn bị hôm đó không có chiếc nhẫn ấy và cũng không có đạo cụ nào có không gian cả. Chỉ có thể giải thích là chiếc nhẫn ấy tự xuất hiện và đem không gian của nó ký khế ước với cô gái này.

Tiểu Vy Mi thích nghĩ sao thì nghĩ.

Tiểu Vy không thêm nói chuyện với máy chủ mà tập trung vào vuốt ngực cho Từ Mặc đang nôn khan. Bị gì không bị lại bị say sóng nên nó mới khổ thế này đây may mà hân chưa ăn gì nếu không sẽ cực kì mệt người.

Cả con tàu lớn vẫn bị sóng đánh chao đảo từng hồi, người trên tàu ai cũng hoảng loạn chạy vội về phòng. Gió rít từng cơn bên cùng với tiếng sấm rền vang và những tia sét chẳng chịt đánh xuống mạn tàu như muốn bỏ trôi con tàu ra. Phòng thuyền trưởng hiện tại đang rất hỗn loạn. Bánh lái bị sóng biển đánh gãy, giờ con tàu bị mất phương hướng trôi lênh đênh trên biển. Thuyền trưởng đang gấp rút chỉ huy thủy thủ trên tàu thực hiện những việc khác nhau.

Bỗng nhiên Rầm! một cái, con tàu khi nãy còn bị sóng đánh lênh đênh giờ lại đứng nguyên một chỗ. Đèn đỏ sáng nhấp nháy cùng tiếng còi báo động vang lên inh ỏi. Con tàu bị sóng đánh dạt vào bãi đá ngầm của một hòn đảo nhỏ không người. Tàu bị va đập thủng một lỗ lớn, nước biển nhanh chóng tràn vào khoang máy của tàu làm hỏng các máy móc trên tàu bao gồm cả nguồn điện. Điện đột nhiên mất, người trên tàu khi đó đang hoảng loạn nay lại càng loạn hơn.

Biết tàu khó cứu, thuyền trưởng nhanh chóng đưa ra thông báo cho người trên tàu. Người trên tàu nhận được thông báo tuy hoảng loạn nhưng cũng răm rắp nghe theo. Ai cũng đem theo hành lý và đồ được phát lúc mới lên tàu. Riêng Từ Mặc khi đó đã tỉnh táo nhưng cơ thể lại không có sức nên Tiểu Vy đành đỡ hân đi đến địa điểm tập kết trên boong tàu.

Mưa lúc này mới bắt đầu nặng hạt. Mưa như trút nước cùng gió bão quật vào người đứng trên boong tàu khiến cả người như bị roi mây đánh. Con tàu đang dần chìm xuống đáy biển, người trên thuyền chen lấn xô đẩy nhau chạy lên những chiếc thuyền cứu hộ tiến vào đảo.

Trên đường diu Từ Mặc lên boong tàu, Tiểu Vy tiện đường đi qua nhà bếp thu tất cả những gì ăn được vào không gian. Dựa theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm của Tiểu Vy, cô chắc chắn ngàn vạn lần cả đoàn người sẽ đến một hòn đảo hoang mà trên đảo hoang sẽ không có nhiều đồ ăn được, số thực phẩm này khi đó sẽ đáng giá ngàn vàng.

Khi đoàn người đổ bộ lên đảo, quả nhiên đây là đảo hoang, trời khi đó rất tối, hòn đảo này rất kì lạ như thể cơn bão không hề ảnh hưởng đến nó, một hạt mưa cũng có trong khi trước đó ở trên tàu ai cũng bị mưa quật cho ướt mặt.

Nhiều người bắt đầu mò mẫm đốt lửa dựng lều, họ đều là thủy thủ trên tàu có kinh nghiệm trong những chuyện như thế này còn đám con ông cháu cha kia sau khi lên đảo liền tản ra lo thay đồ. Đúng là đám cậu ấm cô chiêu.

Tiểu Vy đỡ Từ Mặc đến một nơi khuất tầm nhìn của đám người kia, để hân dựa ngó dựa vào một gốc cây lấy lại khí lực trong cơ thể rồi mau chóng lấy

từ trong không gian ra đóng dụng cụ được phát lúc sáng. Từ Mặc dựa vào cây tinh táo dần, hần từ từ mở mắt

Xin lỗi vì đã trở thành gánh nặng của em.

Tiểu Vy nghe được tiếng xin lỗi phía sau lưng quay lại đưa cho Từ Mặc một chai nước Anh còn xin lỗi nữa có tin ông vớt anh ở đây đi chỗ khác không? Uống đi rồi giúp ông dựng lều.

Khỏe rồi Từ Mặc cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt mỹ, khuôn mặt nhợt nhạt cũng trở nên có khí sắc hơn nhiều, đưa tay nhận lấy chai nước từ tay Tiểu Vy Cảm ơn em.

Lục lại một hồi cuối cùng Tiểu Vy mới phát hiện ra mình chỉ thu vào không gian mỗi đồ đựng lều của Từ Mặc còn của bản thân lại vẫn để trên cái ghế gần cửa ra vào trong phòng Từ Mặc. Cô vớt nó ở đó để đỡ Từ Mặc về giường nghỉ, không ngờ cô cũng có lúc quên đồ.

Từ Mặc sau khi hồi phục sức lực, đứng dậy đi đến bên cạnh Tiểu Vy đang ngồi thất thần trước đồ đựng lều tò mò hỏi Em đang làm gì vậy?

Tiểu Vy bị hỏi đến giật mình nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ngược mắt lên nhìn Từ Mặc Có mỗi một cái lều, lúc đi quên không mang cái con lại.

Từ Mặc trầm ngâm một hồi rồi nói Không sao, cứ dựng lều trước đi đã.

Lều dựng xong, trời khi đó cũng đã về đêm, sương đêm rơi xuống khiến nhiệt độ giảm nhanh chóng, trước đây chỉ hơi lạnh, giờ đã lạnh muốn tê người. Tiểu Vy kéo Từ Mặc vào trong lều lôi ra một cái đèn ra chiếu sáng rồi lấy đồ ăn từ trong ba lô ra ăn, đưa một phần cho Từ Mặc Ăn đi, cả ngày hôm nay anh đã ăn gì đâu.

Từ Mặc nhận lấy đồ ăn, ngồi xuống cạnh Tiểu Vy từ từ ăn. Tiểu Vy ăn xong trước, lấy trong không gian ra hai cái chần duy nhất trái một cái xuống nền đất rồi để cái còn lại lên trên. Với cái nhiệt độ này mà nằm đất thì có mà chết rét.

Từ Mặc nhìn Tiểu Vy với ánh mắt kinh ngạc hỏi Em lấy hai cái chần đó từ đâu ra vậy? cái ba lô bé bằng cái mắt muỗi kia nhất định không nhét vừa hai cái chần, trên người cô lại càng không thể. Vậy hai cái chần ấy từ đâu chui ra?

Nếu em nói em có túi thần kỳ của Doraemon anh có tin không?

Từ Mặc ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu, cô nói gì hần cũng tin hết.

Tiểu Vy thấy hần gật đầu cũng không nói gì nữa, sự tin tưởng của Từ Mặc với cô quả nhiên rất cao.

Tình yêu chân thành là vậy đấy, người kia tin bạn vô điều kiện bất kể bạn có nói gì, đó chính là sự tin tưởng tuyệt đối vào người mình yêu.

Từ Mặc ăn xong định mở cửa lều đi ra ngoài thì bị Tiểu Vy giữ lại hỏi Anh đi đâu?

Hần chớp mắt trả lời cô như một lẽ đương nhiên Ra ngoài ngủ.

Ngoài đó lạnh như vậy, anh còn muốn ra ngoài. Hôm sau em không muốn thấy tượng đài băng băng, ở trong này ngủ.

Nói rồi Tiểu Vy lôi Từ Mặc ngồi xuống cái chần, cô dí hần nằm xuống rồi đẩy hần vào trong chừa chỗ cho mình xong cũng chui nốt vào chần nhắm mắt ngủ. Từ Mặc để cho Tiểu Vy hành động, không có lấy một động tác phản kháng, hần nhìn cô ngủ, cười dịu dàng, nhóm người dẩy đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ rồi cũng nằm xuống ngủ.

Càng khuya, trời càng thêm lạnh, Tiểu Vy nằm trong chần mà vẫn thấy rét, bên cạnh lại có một cổ nhiệt ấm áp, như một phản xạ tự nhiên cô vô thức rúc vào lòng Từ Mặc ngủ ngon lành. Từ Mặc khi đó vẫn chưa ngủ, cô rúc vào người hần, hần nhẹ nhàng ôm cô vào lòng chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong lều chỉ còn nhịp thở đều của hai người, nhịp tim đập như hòa vào làm một.

- Hết chương 7 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trời vẫn còn rất tối và cũng rất lạnh, Tiểu Vy và Từ Mặc vẫn còn đang ôm nhau ngủ say sưa thì bên ngoài lều lại có tiếng động lạ. Nó không lớn nhưng vẫn đủ để lọt vào tai Tiểu Vy. Cô bò dậy từ trong lòng Từ Mặc, dụi mắt, khe khẽ mở cửa lều thò đầu ra ngoài xem

Bên ngoài rõ ràng là không có gì vậy mà tiếng vẫn cứ vang lên. Tiểu Vy dỏng tai nghe kỹ mới biết tiếng phát ra từ phía sau lều, cô cầm một chiếc đèn pin bỏ ra khỏi lều, nhón chân đi về phía sau lều. Tiểu Vy cầm đèn pin chiếu thẳng.

Ánh sáng đèn pin soi thẳng vào hai thân ảnh đang thực hiện hành động không mấy trong sáng gì. Lâm Phi bị chiếu ánh sáng trực diện vào mặt vội dùng tay che lại cho bớt chói. Hần ta và Dương Linh không hề nhận ra có lều của Tiểu Vy ở đây vì màu lều vốn đã là màu đen lại thêm trời đêm tối mù mịt càng khiến hần ta không dễ nhận ra ở đây có người.

Chu choa, Tiểu Vy cứ nghĩ lên đảo rồi sẽ không được cậy cửa phòng nữ chính xem đông cung sống vậy mà ai ngờ lên đảo hoang rồi mà nam nữ chính vẫn có tâm trạng dễ thăng hoa nơi hoang dã.

Dương Linh lúc này đang ngồi trên đùi Lâm Phi, ngoại trừ chiếc váy ngắn ra, đồ trên người đều bị lột ra quăng vương vãi dưới đất, ngực cô ta dán chặt vào người Lâm Phi, một chân bị Lâm Phi đặt gác lên tay hần. Còn Lâm Phi đang ngồi trên một tảng đá, chiếc áo sơ mi hần ta mặc phanh cúc ra, một tay hần giữ lấy eo của Dương Linh, một tay đưa lên che mắt.

Chắc chắn, tất cả các nam chính và nam phụ đều ở đây vậy mà hai người này lại dám đi đánh lè với nhau, không sợ đám còn lại biết được sẽ đập chết hai người à. Tiểu Vy đang nghĩ nếu giờ cô chạy đi lôi đám người đó đến đây thì sẽ thế nào nhỉ? Chắc chắn sẽ có kịch hay để xem.

Tiểu Vy vẫn chiếu đèn vào người bọn họ, nói với giọng cộc nhả đầy ý cười Hai người ăn nhau ở nơi này ít nhất cũng phải chú ý đến ngoại cảnh một chút chứ, rên lớn thế ai mà ngủ được.

Dương Linh sau khi nghe thấy cô nói lập tức biết là ai đang nói, ánh mắt cô ta lập tức tràn ngập sự hận thù, giọng điệu đó có chết cô ta cũng không thể nào quên được. Lâm Phi cũng biết người buông lời cộc nhả vừa rồi là Tiểu Vy, hần khí từ người hần bắt đầu lan tràn ra khắp nơi. Hần Mộc này lại dám phá chuyện tốt của hần ta.

Từ Mặc khi đó mới đi từ trong lều ra, nhìn thấy cảnh đó ngay lập tức che mắt Tiểu Vy lại, giật đèn pin từ tay cô chiếu ánh sáng về hướng khác, nói đúng một từ Bẩn.

Tiểu Vy để mặc cho hần che mắt, dù sao cũng chả có gì đặc sắc, cũng chả có máy quay ghi hình toàn bộ quá trình, cô không mấy hứng thú. Nhân lúc, ánh đèn soi đi chỗ khác, Dương Linh rời khỏi người Lâm Phi đi lấy đồ mặc lại. Cô ta để cho kẻ thù nhìn thấy cảnh mình làm tình, thực chả còn tí mặt mũi nào. Lâm Phi cũng nhanh chóng chỉnh lại quần áo định theo Dương Linh về lại lều. Hai người bọn họ không đủ sức để đấu khẩu với Hần Mộc, đặc biệt là vào lúc này.

Ngay lúc Tiểu Vy định về lều ngủ tiếp thì bụi cây gần đó lại phát ra tiếng loạt soạt, một con...không biết nên nói nó là con gì thôi thì gọi nó là con hồ nhảy ra từ bụi cây vào đúng nơi ánh đèn pin đang chiếu. Con vật đó có hình dạng giống một con hồ nhưng lại có bộ lông đen tuyền và có đôi mắt đỏ thẫm như máu. Nó nhìn chăm chăm vào nơi Tiểu Vy đang đứng như nhìn một miếng mồi béo bở. Nam nữ chính khi đó cũng đứng hình nhìn con hắc hồ, nó chặn đường để đi về lều của bọn họ

Hào quang nam nữ chính tỏa sáng, con hắc hồ không thêm liếc mắt tới bọn họ mà xông thẳng vào nơi Tiểu Vy đang đứng.

Móa nó, thiên đạo chết tiệt đang trừng phạt ta vì tội phá hỏng chuyện tốt của nam nữ chính đúng không hả? Thiên đạo ngươi lăn ra đây cho ông chém!!!

Tiểu Vy cảm nhận được hắc hồ muốn nhắm vào mình, lúc đó Từ Mặc lại đứng ngay phía trước cô nên Tiểu Vy nhanh tay đẩy Từ Mặc tránh xa cô, móc kiếm ra chìa thẳng về phía con hắc hồ đang lao đến. Nhưng con hắc hồ này không hề dễ xoi, nó nhìn thấy mũi kiếm lập tức lùi về phía sau gùm gùm nhìn Tiểu Vy chứ không lùi đi. Đi loanh quanh một lúc, nó nhảy vào bụi cây gần đó, cả thân ảnh biến mất trong màn đêm.

Từ Mặc sau khi bị Tiểu Vy đẩy hơi mất thăng bằng suýt thì ngã ra đất, khi hần lấy lại thăng bằng thì con hắc hồ cũng vừa lùi đi. Nam nữ chính nhân cơ hội hắc hồ bị đuổi đi, liều chết chạy vội về lều của mình.

Tiểu Vy sau đó còn cầm đèn pin đi lục lọi khắp các lùm cây xung quanh tìm con hồ đen đó. Nó dám nhắm vào cô, định làm sứ giả báo thù của thiên đạo sao? Nhưng dù thế nào nó vẫn sẽ phải chết, cái cảm giác lúc cũng bị hồ rình mò rất không thoải mái. Cô rà soát một hồi vẫn không thấy con hồ, lòi bần mặt hằm hằm đi về chỗ Từ Mặc đang đứng.

Như một phản xạ tự nhiên khi nguy hiểm đến gần cô, Tiểu Vy vừa bước tới gần Từ Mặc đã ôm trọn cô vào lòng, xoay người đổi vị trí của cả hai, để cô quay lưng lại với lều. Ngay tức khắc, tiếng vuốt hồ xé gió vang lên gây gọn cùng với tiếng gầm rên vang. Con hắc hồ kia không biết từ khi nào đã chồm tới vồ về phía hai người.

Tiểu Vy cảm nhận được con run nhè nhẹ của Từ Mặc, đèn pin trên tay cô soi thẳng vào con hắc hồ đang liếm móng vuốt trước mặt. Trên đó có máu của Từ Mặc. Tiểu Vy cảm lạnh trong phút chốc, cô đẩy Từ Mặc ngồi dựa vào lều, tay lăm lăm thanh kiếm Nhật lao đến chỗ con hồ.

Con hồ đó chạy rất nhanh, cô vừa đi tới nó đã chạy ra đằng khác. Biết tốc độ của mình không bì được với tốc độ của con hồ đó nên Tiểu Vy trực tiếp cầm kiếm phi. Thanh kiếm này vừa phi về phía con hồ đã có một thanh kiếm khác xuất hiện.

Máy chủ {Cô có bao nhiêu thanh kiếm tất cả vậy??} mà phi mãi vẫn không hết.

Tiểu Vy {Khoảng một hai vạn gì đấy.}

Máy chủ {...} cô gom hết kiếm Nhật trên thế giới này rồi đúng không?

Cô chặn mọi đường tới lui của con hổ bằng một rừng kiếm bao quanh nó. Khi con hổ đang ở trong thế tiến thoái lưỡng nan, Tiểu Vy cầm một thanh kiếm lên, lần này cô nhắm thẳng vào con hổ. Thanh kiếm xuyên qua từng lớp không khí đâm trúng người con hổ. Bị đau, nó rống lên một tiếng kêu thảm thiết, bất chấp rừng kiếm phía sau cứ thế chạy xuyên qua lẫn vào rừng sâu.

Tiểu Vy chửi thề một câu, con hổ này mạng lớn thấy ón luôn rồi ấy, đến thế rồi mà vẫn không chết.

Cô quay lại đưa Từ Mặc vào lều, nhả mây nhìn hấn, lấy bông băng và thuốc từ trong không gian ra bắt đầu băng bó. Tên ngốc này, anh đỡ cho em làm gì, muốn tự sát à?

Từ Mặc không biết nói gì, chỉ đành nhìn cô băng bó cho hấn, cô nói vậy hấn biết nói lại thế nào ... hấn sợ cô bị thương mà, sao cô lại nói hấn muốn tự sát. Phũ.

Băng bó xong, Tiểu Vy không nói gì nữa mà trực tiếp dí Từ Mặc vào trong chần rồi thân nhiên chui vào lòng hấn ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mai cô sẽ tìm con hắc hổ đó tính sổ, dám đánh lên làm Từ Mặc trọng thương, giết nó xong cô sẽ phanh thây ra làm trăm mảnh, dằn mặt thiên đạo.

Sáng hôm sau lúc cô tỉnh dậy thì đám người kia bắt đầu tản ra tìm đồ ăn trong rừng, một nhóm chia ra ngóng tàu bè đi qua. Riêng Tiểu Vy và Từ Mặc ngồi cắn hạt dưa xem bọn họ làm việc trên một mỏm đá gần đó, à, còn có nữ chính vì một chân bị phè nên ở yên ở bờ biển tránh bất tiện.

Sao em không giúp bọn họ? Từ Mặc ngồi cạnh cô tò mò hỏi.

Đồ ăn thì ta có thừa việc gì phải đi kiếm, còn tàu thì anh cứ để ý đi, quãng biển này chốc chốc lại có một xoáy nước lớn xuất hiện, tàu nào dám lại gần. Chả biết hôm qua thế nào mà chúng ta lại lên được... do hào quang nhân vật chính bảo hộ chứ còn gì nữa. Một chuyện dù có phi lí cỡ nào chỉ cần có hào quang nhân vật chính xuất hiện đều sẽ thành có lí.

Tiểu Vy còn chưa nói hết câu, sự chú ý đã đổ dồn về phía mặt biển. Một con sóng cao phải đến 9, 10m đột nhiên dâng cao như muốn đổ ập xuống chỗ nữ chính đang ngồi cùng với một tiếng rống ghê rợn. Ngay lúc nước chuẩn bị đổ xuống, Dạ Phong nhanh chóng chạy đến, bế nữ chính rời đi. Hai người vừa rời khỏi thì con sóng cũng hạ xuống, để lộ ra một con bạch tuộc khổng lồ đầu trâu đang ngoe nguẩy mấy cái xúc tu dài ngoằng của nó trong không trung.

Người xung quanh nhìn thấy con bạch tuộc biến dị hoảng sợ chạy toán loạn, nhiều người sợ đến rụng rời chân tay không có sức để chạy làm người khác phải kéo đi. Một vài người chạy không kịp bị con bạch tuộc đột biến gen đó quấn lấy nhân xuống nước, dù có quấy đạp thế nào cũng không thể thoát khỏi xúc tu khổng lồ của nó, có người còn bị nó trực tiếp xiên vào cái sừng trên đầu. Khung cảnh cực kì hỗn loạn và ghê rợn.

Người chạy hết vào rừng, con bạch tuộc không còn mục tiêu ở bờ biển mới nhắm vào nơi Tiểu Vy và Từ Mặc đang ngồi mà bỏ tới.

Con súc sinh này cũng muốn giết cô a.

Tiểu Vy vội vàng thu cái lều ở bên cạnh vào không gian, cùng Từ Mặc chạy vào rừng. Súc sinh lớn cỡ này, cô không đỡ được.

Con bạch tuộc vẫn không chịu buông tha, nó dùng xúc tu để đuổi theo hai người. Cái xúc tu dài ngoằng của nó đuổi kịp, quán ngang người Tiểu Vy nhắc bổng cô lên định lôi cô về phía sau. Tiểu Vy bực mình, móc kiếm ra trực tiếp chém đứt một cái xúc tu của nó, đáp đất chạy về phía Từ Mặc. Con bạch tuộc bị chặt đứt xúc tu rống lên một tiếng động trời, nó điên cuồng phóng xúc tu về phía hai người nhưng xúc tu chưa đến nơi, cô và hấn đã chạy vào rừng sâu.

Con bạch tuộc đầu trâu bị mất đi miếng mồi ngon, rống lên một tiếng nữa rồi lặn xuống biển.

Mẹ nó, cô bây giờ bèo đến nỗi súc sinh cũng dám truy sát. Thiên đạo chết tiệt!!!

- Hết chương 8 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau khi thoát khỏi con bạch tuộc đầu trâu chết tiệt đó, Tiểu Vy và Từ Mặc lang thang trong rừng rất lâu vì không tìm được đường ra, khu rừng đó cứ như một cái mê cung toàn cây với cây và một đám động vật biến dị đủ kiểu như trong thần thoại. Tiểu Vy và Từ Mặc nhìn thấy cả mấy con rắn mặt người trông cực kì dị hợm hay mấy con đầu gà thân dê rồi tê giác có ba sừng... Mấy con vật đột biến này đủ để làm thế giới quan của hai người mở rộng lên chín tầng mây.

Vì mấy con vật đó không có ý định tấn công cô nên cô cũng không động thủ giết bừa mà chỉ tiện đường đưa mắt tìm con hắc hổ mất đồ đó. Có thù phải trả.

Hai người đi tìm con súc sinh đó mãi mà vẫn tìm không ra. Đi nhiều cả hai cũng đều mệt, đang định ngồi xuống một miếng đá nghỉ chân thì bụi rậm bên cạnh lại có tiếng động. Tiểu Vy lập tức cầm kiếm lên phi vào đó. Con hắc hổ cô đang tìm ngay lập nhảy ra khỏi bụi cây. Nghe có vẻ con hổ biến dị này rất thích chui trong bụi rậm.

Con súc vật cô tìm mất bao công sức giờ tự nhiên xác đến dâng mạng cho cô. Nó đã có lòng thì cô cũng xin nhận thôi nhĩ.

Đêm qua con hổ bị cô phi kiếm đâm trúng người lại lao qua rừng kiếm đề chạy thoát nên bị thương khắp người, di chuyển cũng chậm đi nhiều so với đêm qua nhưng vẫn không dễ giết.

Tiểu Vy cầm kiếm trực tiếp lao đến chém con hổ, con hổ vì bị thương cố tránh những phát chém, tìm đủ mọi cơ hội để tấn công cô nhưng không những không được mà còn bị trúng vài phát chém khiến tốc độ càng chậm hơn. Nó với cô quấn nhau một hồi, con hổ mất máu nhiều, mệt lử. Nó đứng lao đảo một hồi rồi ngã vật ra đất. Nó rống một tiếng động trời trước khi bị Tiểu Vy bồi thêm cho một nhát kiếm nữa đưa nó chầu trời.

Sau tiếng gầm vang động của con hắc hổ, cả khu rừng dội lên tiếng xào xạc khắp nơi. Mấy con di chim bay tán loạn lên trời vô phương vô hướng. Hàng loạt những tiếng gầm rú của những con vật đột biến vang lên cùng một lúc hòa với tiếng chim kêu tạo thành âm điệu của sự loạn lạc. Con bạch tuộc đầu trâu khi nãy lại trôi lên khỏi mặt nước kêu lên một tiếng mà như hét, dùng xúc tu khuấy khuấy loạn trên trời. Khung cảnh hỗn loạn không thể tả.

Mấy con di thú khi nãy không thềm liếc mắt nhìn đến Tiểu Vy và Từ Mặc giờ như lên cơn dại, con nào hai mắt cũng đỏ thành màu đỏ. Và, kì lạ thay, màu mắt ấy y hệt của con hắc hổ. Chúng lồng lộn lao đến chỗ hai người đang đứng, con nào cũng nhe nanh múa vuốt muốn lấy mạng họ.

Tiểu Vy nhìn đám di thú mà tròn cả mắt.

Ôi, mẹ nó, sứ giả thiên đạo cũng cao cấp gớm cơ, là mẹ thiên nhiên cơ đấy!

Cô giết nó thành ra giờ lại bị súc vật truy sát kìa. Sợ vãi linh hồn.

Máy chủ đâu?! Thiên đạo muốn một tay che trời!!! Phải kiện!!!

Máy chủ {Cô bị ám đầu à, người ta là thiên đạo, là trời của thế giới này dĩ nhiên người ta có thể một tay che trời rồi.}

Tiểu Vy ... a, máy chủ to gan giờ còn không cho ta đi kiện nữa. Có phải mi nhận hối lộ của thiên đạo chết tiệt rồi đúng không?

Máy chủ {...} ừ đấy, thì làm sao? Cô đâu có đánh được ta.

Tiểu Vy Giờ mi còn dám thách thức ta nữa cơ à, được lắm, giờ ông đây còn phải chạy giặc, khi nào về ta sẽ tính sổ với mi.

Máy chủ {Ta tưởng cô không sợ gì cơ mà, sao giờ phải đi chạy giặc?} cuối cùng cô cũng biết sợ thiên đạo hớ hớ.

Tiểu Vy Súc sinh không xứng để ta tế kiếm.

Máy chủ {...} ta vẫn là không cãi được với cô.

Tiểu Vy và Từ Mặc buộc phải chạy khỏi đám di thú đó nhưng tốc độ của người làm sao bằng được tốc độ của súc vật, chạy một hồi cả hai đều mệt lử. Đặc biệt là Từ Mặc, hẳn mới bị thương, theo kịp được tốc độ của cô đã là siêu nhân rồi đấy. Cuối cùng hai người bị bao vây giữa một đám sinh vật đột biến lên cơn điên.

Chúng nhìn hai người gầm gừ một hồi rồi một con rắn mặt người quăng người tới, miệng phun ra ngọn lửa đỏ rực.

Mẹ kiếp, súc vật giờ còn có cả dị năng nữa cơ đấy. Ông đây lật bàn!!! Rốt cục ta xuyên không vào tiểu thuyết loại nào đây? Có còn là đô thị nữa không vậy? Hay là phiêu lưu mạo hiểm?

Tiểu Vy và Từ Mặc theo phản xạ nhanh chóng tránh sang hai bên để con rắn đi qua giữa hai người. Lửa từ miệng nó phun ra đốt cháy mấy con vật đứng sau hai người không còn lấy một sợi lông.

Tiểu Vy nghĩ đến cảnh mình bị trúng ngọn lửa ấy mà bỗng thấy rùng mình. Thế nên trước khi con rắn mặt xấu đó kịp quay lại phun thêm lửa, Tiểu Vy đã một kiếm chém đứt cái mặt xấu hại mắt người nhìn của nó.

Rắn mặt hăm, chết cũng đáng.

Cô vừa giết xong con này lại có hai con khác khè lử đến chỗ hai người khiến Tiểu Vy và Từ Mặc buộc phải đứng vào giữa vòng vây của súc sinh. Mấy con vật biến dị chạy đến ngày càng nhiều, hai người họ đang bị bao vây dày đặc.

Tiểu Vy đưa cho Từ Mặc một thanh kiếm Anh cứ chém bừa đi, chúng ta mở đường máu chạy về phía trước. Bọn di thú này mà đến nhiều thêm nữa chúng ta không bị xé xác thì cũng thành tro.

Nói rồi, Tiểu Vy cầm song kiếm trên tay trực tiếp chém về phía trước. Cũng may, súc sinh vẫn còn có não, nhìn thấy kiếm biết có nguy hiểm nên không dám lao về chỗ hai người nhưng vẫn giữ nguyên vòng vây.

Tiểu Vy cứ thế cầm kiếm chém bừa, chém súc vật như chém chuối, cứ con nào cản đường là chém đứt đầu con ý mở đường máu tiến về phía trước.

Hai người cứ thế tiến thẳng cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng, đi đến chân một ngọn núi. Đám súc vật kia tuy không dám tấn công nhưng vẫn đi theo sau hai người tìm cơ hội xé xác họ.

Tiểu Vy vừa đi cùng Từ Mặc ra khỏi cánh rừng đã nghe thấy tiếng gào rú của mấy con súc sinh trộn lẫn cùng tiếng khóc thút thít của con gái. Cô đảo mắt nhìn qua đã thấy ngay đội ngũ của nữ chính đang bị súc sinh bao vây, bị dồn vào chân núi, thế thảm vô cùng. Chuyển đi gần nghìn người tham gia mà giờ chỉ còn lại khoảng ba trăm người, có rất nhiều người còn bị thương đến tột. Nữ chính vì bị tàn phế một chân nên các nam chính, nam phụ phải thay phiên nhau cõng cô ta chạy khỏi đám súc sinh đó. Giờ tình cảm của nữ chính với hai nam chính Lâm Phi và Dạ Phong là nhiều nhất nên hai người đó phải cõng nữ chính Dương Linh nhiều nhất vì thế mà nhìn họ lại càng thế thảm. Ai bảo các người cứ thích làm nam chính cơ.

Nhìn đám người bị bao vây cô thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Cô lười giúp và cũng không muốn giúp. Rất tốn năng lượng. Có nam nữ chính với vòng hào quang bắt từ kia kia.

Đám dị thú đuổi giết cô giờ lại gặp thêm đám dị thú đuổi giết nam nữ chính tạo thành một đội quân hùng hậu vây kín hai người cùng lực lượng của nam nữ chính chuẩn bị ồ ạt tấn công xé xác cả đám người bọn họ.

Tiểu Vy nghĩ vài giây rồi kéo Từ Mặc tìm đường đi lên núi. Núi này là một ngọn núi gần như dựng đứng, leo lên không dễ chút nào nhưng nếu leo lên được rồi bọn súc sinh thiếu năng đó sẽ không lên được nữa, khỏi phải lo chạy giặc.

Nhìn quả núi mà Tiểu Vy bắt giác thờ dài, nhất định sẽ rất tốn năng lượng. Từ chân núi lên đến chỗ đứng được cũng phải tầm 5-6m, an toàn nhưng cũng là thử thách. Tiểu Vy lấy từ không gian ra bốn thanh kanto ngắn, đưa cho Từ Mặc hai thanh rồi cắm vào vách núi bắt đầu leo lên trên. Từ Mặc cũng theo đó lên núi.

Mấy con thú lúc này tụ họp thành công, gầm gừ nhau một hồi tranh mỗi rồi mới nhận ra hai con mỗi đã chạy thoát từ bao giờ. Cả một binh đoàn súc sinh nhất tề chuẩn bị tấn công đội ngũ của nam nữ chính. Dương Linh ở trên lưng Dạ Phong chợt nhìn thấy hai người bọn họ bắt đầu đánh tiếng với các nam chính tìm đường thoát thân.

Bọn họ nhanh chóng lấy mấy dụng cụ có vẻ dùng được trong đồng dụng cụ mang theo người ra bắt đầu leo lên núi. Thế nhưng mấy con thú đó đâu dễ dàng để thoát miếng mỗi ngon. Vừa thấy nam nữ chính chuẩn bị leo lên núi chúng đã nhất tề xông tới, con khè lửa, con nhe răng, con múa vuốt định xé xác cả đám người.

Cuối cùng chỉ có nam nữ chính cùng vài chục người nhờ vòng hào quang chói sáng bảo vệ và sự may mắn vốn có mới chặt vật leo lên được nơi Tiểu Vy và Từ Mặc đang ngồi ăn uống thanh thoi.

Cả một đám người leo lên vừa sợ sẽ rơi xuống làm mỗi cho súc vật, vừa mệt bỏ hơi tai vậy mà hai người này lại thông thả ngồi đây ăn trưa nhìn bọn họ chặt vật ở dưới đó. Hai người đó có còn cái gọi là tình người không vậy?

Dương Linh vừa ngồi trên nền đất trần tình vừa nhìn Tiểu Vy với ánh mắt thù hận. Nếu không phải Hàn Mộc này làm cô ta bị tàn phế một chân thì hôm nay cô ta cũng không trở thành gánh nặng cho người khác. Hàn Mộc đó đâu biết có bao người muốn vứt bỏ cô ta trên đường chạy trốn khỏi đám quái vật đó. Khi này cũng vậy, nếu không phải có Dạ Phong thì cô ta đã sớm bị ném xuống cho quái vật làm bữa trưa rồi.

Bây giờ vừa đúng bữa trưa, ai cũng đói vì bao nhiêu năng lượng đã dồn hết vào việc trốn chạy binh đoàn dị thú đó nhưng chỉ có số ít mang theo đồ ăn và thức uống nên giờ phải chia đều ra khiến mỗi người chẳng được bao nhiêu. Trong khi đó, Tiểu Vy lại không ngừng lấy đồ ăn và nước uống từ trong ba lô ra đưa cho Từ Mặc ăn. Vì thấy cô có nhiều đồ ăn nên một tên nam chính nhìn rất giống tiểu nữ thụ đến hỏi cô

Hàn Mộc, cô có nhiều đồ ăn như vậy, có thể chia cho chúng tôi một ít không?

Hắn ta là nam chính Lục Duệ Phàm, nhìn thì có vẻ lương thiện thế thôi chứ về sau hắn ta mới là kẻ ngược đãi nguyên chủ ác nghiệt nhất. Trong mắt hắn ta khi nhìn cô lộ rõ một tia chán ghét đến cùng cực như thể hắn bị ép chia tay đi ăn xin vậy. Thế nên dù có cũng không cho. Cái này chính là ghét cái thái độ.

Vừa ăn hết rồi. cô trả lời tình bơ vừa lấy từ trong cặp sách ra một cái bánh nhét vào mồm, trong không gian của cô còn rất nhiều.

Nữ chính lúc đó cũng đang rất đói, vì giữ vẻ ngoài bạch liên hoa mà cô ta nhường đồ ăn cho người khác nên Lục Duệ Phàm mới phải đi xin Tiểu Vy đồ ăn. Bởi vậy mà cô ta càng thêm hận Hàn Mộc, chỉ muốn giết chết cô cho rồi.

Dương Linh lại dùng chiêu cũ lấy vẻ mặt đáng thương, tội nghiệp ra nhìn Lục Duệ Phàm Duệ Phàm, anh không cần phải làm vậy đâu. Nếu cô ấy đã không muốn cho thì thôi, em không đói.

Có một người trong đám người kia nhìn thấy hành động của cô không kìm được lên tiếng Cô gái, cô rõ ràng còn rất nhiều đồ ăn tại sao lại không chia ra cho mọi người cùng ăn?

Tại sao?

Câu hỏi của cô làm người kia cứng họng, vắn vẹo mãi mới lấy ra một lí do Chúng ta đều bị quái vật săn đuổi, đoàn kết lại không phải tốt hơn sao?

Nhưng tôi không thích. đừng tưởng ông không biết đoàn kết mà các người nói là biến ông đây thành kho đồ ăn.

Cô gái sao cô không nói lí lẽ gì thế hả?! người kia bắt đầu nổi giận.

Rồi sao nữa? Lí lẽ đâu có mãi ra để ăn được mà tôi phải nói với các người cho tốn nước bọt ra.

Nam chính Dạ Phong thấy thái độ ngang ngược của cô, tức muốn ọc máu, hấn ta gần giọng Hàn Mộc!!

Sao? Có gì mau nói.

Cô... thật không biết lễ độ, để xem lúc quay về tôi tính sổ với cô như thế nào.

Bỏ mặc sự tức giận của Dạ Phong ở bên tai, Tiểu Vy phóng tầm mắt nhìn ra xa, không kim được văng tục một câu

Shit!!!

- Hết chương 9 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Shit!!!

Dạ Phong tưởng Tiểu Vy nói mình, mặt hầm hầm đứng dậy định đến chỗ cô nói lí lẽ.

Tiểu Vy vẫn không thèm để ý đến Dạ Phong đang hầm hầm đi đến chỗ của mình, cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi cảm tay Từ Mặc cứ thế đi vào một cái khe nhỏ trong ngọn núi.

Bọn người nam nữ chính chỉ biết đứng đực mặt ra nhìn cô hành động hiên ngang trước mặt. Mãi một lúc sau bọn họ mới hoàn hồn và bắt đầu thoáng nghĩ ngợi. Có vài người bắt đầu đưa mắt nhìn quanh.

Một dải gì đó đen sì đang kéo từ bia rừng tới mang theo vài tiếng kêu eng éc loáng thoáng đâu đây. Cả khu rừng liên tục có những con chim quái dị bay lên, thậm chí còn có cả con dị thú nửa thân trên là chim ưng, nửa thân dưới là sư tử như griffon trong thần thoại.

Phải một lúc sau họ mới nhìn rõ dải đen sì đó là gì. Đó là một quân đoàn dị thú biết bay. Chúng đang nhắm thẳng hướng này để bay tới, có nhiều con cũng biết thoắt ra lửa như con rắn mặt người đó.

Âm thanh hỗn tạp của tiếng kêu ngày càng lớn, đám người bắt đầu hoang mang, hoảng loạn, vội vã đứng dậy thu dọn đồ đạc tiến vào cái khe đó. Cái khe thì nhỏ chỉ vừa cho một người đi vào mà ai cũng muốn đi vào trước thành ra chen lấn xô đẩy nhau. Nữ chính bị què dờ không giành được với người ta liền bị xô ngã ra đất không thương tiếc. Mới được một nửa số người đi vào trong khe thì quân đoàn dị thú đã bay tới trên đầu, một số con đã đậu xuống mặt đất miệng khực khặc ra vài ngọn lửa nhỏ.

Chen lấn xô đẩy lại xảy ra, ai cũng đua nhau đi vào trong khe hẹp. Một con chim quái dị đang bay vòng vòng trên đầu nữ chính bất chợt sà xuống cặp lấy cái chân tàn phế của cô ta định bay lên trên cao. Tức thời các nam chính cùng một vài người nữa bỏ qua việc xô đẩy, rút mọi vũ khí có thể sử dụng được lôi ra đánh đuổi con chim dữ. Con chim bị đuổi nhưng vẫn chưa chịu buông, nó phẩy cánh bay lùi về phía vách núi kéo lê theo nữ chính trên nền đất làm da dẻ của cô ta xước xác đầy máu trộn cùng bụi bẩn. Phải một lúc sau khi đám người kia vào trong hang trở mắt ra nhìn bọn họ ở ngoài này đuổi chim thì còn dị chim đó mới chịu tha cho nữ chính bay đi.

Con chim vừa thả người ra, nam chính Lâm Phi liền chạy đến bế Dương Linh lên lao vào trong khe theo sau là các nam chính và những người còn lại tránh khỏi những có vồ, chộp, phun lửa của đám thú dữ. Sau chuyện này, các nam nữ chính lập tức thay đổi ánh mắt nhìn bọn người đi cùng mình. Đúng là con người khi gần kề với cái chết mới lộ ra bản chất thật bên trong.

Đàn chim biến dị vẫn bay vòng vòng phía trên ngọn núi, cũng có con đậu ở bên ngoài cửa khe, có con thì đang cố tìm cách tiến vào khe hẹp, miệng nó không ngừng phun lửa vào bên trong. Đám người ở bên trong rơi vào trạng thái vô cùng sợ hãi, bọn họ lo lắng không biết lúc nào con chim dị đó sẽ vào được trong này. Các nam chính lần này không quan tâm đến bọn họ nữa, lẳng lặng đưa nữ chính đi sâu vào bên trong khe núi cùng một vài người khi này giúp bọn họ đuổi chim.

Tiểu Vy và Từ Mặc đã đi sâu vào trong khe núi từ lâu. Tính từ miệng khe, đi thêm vài chục mét nữa sẽ nhìn thấy một hang động rất lớn, hai người đã đi vào đó. Bên trong rõ ràng có dấu vết của con người. Trên các vách đá nhẵn nhụi có khắc rất nhiều những hình thù kì quái trải dài, chứng tỏ có một nền văn minh đã từng tồn tại ở đây. Tiểu Vy muốn thử tìm hiểu cái hang động này, biết đâu lại bắt được đạo cụ gì đó hoặc cũng có thể sẽ tìm được cách thoát ra khỏi nơi chết tiệt này không thì chí ít cũng phải biết được tại sao nơi này lại lắm động vật biến dị đến vậy.

Động này có khả năng là một lăng mộ hoặc nơi cất giấu châu báu gì đó nếu không đã không có lăm bẫy và cơ quan đến như vậy. Đường trong động dài dằng dặc, lăm chỗ rẽ, quẹo khiến người đi như rơi vào một mê cung khổng lồ không lối thoát.

Tiểu Vy và Từ Mặc cứ thế loanh quanh một hồi cuối cùng thành lạc luôn.

Và thiên đạo cùng mấy chủ mắt nét lại tạo ra một tình huống không thể nào cầu huyết hơn nữa: lại gặp tập đoàn nhân vật chính.

Hai người họ vừa đi ra đến một hành lang lớn đã nhìn thấy đám người nam nữ chính lòi thối lếch thếch. Bọn họ không biết có nhiều cơ quan đến vậy nên cứ thế nghênh ngang đi vào mới thành cái bộ dạng này đây.

Tiểu Vy nhìn thấy bọn họ thê thảm hồn nhiên ...A... lên một cái kèm theo ý cười không chút che dấu, ném cho bọn họ ánh mắt khinh khinh rồi lại quay người định đi tiếp.

Dương Linh vừa đụng mặt bọn họ đã biết ngay đó là ai, người có thể cười trên nỗi đau của người khác trong hoàn cảnh này nhất định chỉ có Hàn Mặc. Hai bàn tay cô ta bắt giắc nắm chặt lại, khuôn mặt vận vẹo đủ biểu cảm. Cô ta cố gắng lấy lại vẻ bạch liên hoa ban đầu, rời khỏi vai Lâm Phi xuống đất nháp nhồm đi về phía trước đứng ngay sau lưng Tiểu Vy lòi khuôn mặt vui mừng giả tạo ra nhìn bóng lưng cô. Cô đây rồi Hàn Mặc, tôi đã rất lo lắng cho cô. Gặp cô vẫn lành lặn ở đây thật vui quá! Chúng ta đi cùng nhé.

...

Tiểu Vy xoay người nhìn Dương Linh với ánh mắt coi thường. Đùng tưởng cô không biết nữ chính lòi kéo cô nhằm mục đích gì. Còn không phải là muốn cô bảo vệ họ hay sao?

Xin lỗi với đời đi! Bảo vệ nữ chính để thiên đạo thối tha kia có cơ hội giết ta à?! Hứ!

Tiểu Vy không thèm để mắt tới bọn họ, quay người, nắm tay Từ Mặc định bước đi. Thế nhưng nữ chính không để cho cô có cơ hội bỏ đi. Cô mà đi lấy ai làm khiên thịt cho cô ta thoát khỏi mấy cái bẫy. Dương Linh nhất quyết nắm lấy cổ tay cô không chịu buông, kèm theo vẻ mặt ủy mị.

Cô không thể đi như vậy được! Rất nguy hiểm!

Bỏ ra! thanh âm trong trẻo từ miệng Tiểu Vy kéo theo thập phần đe dọa.

Thấy nữ chính không có ý định muốn buông tay, Tiểu Vy lập tức giằng tay ra. Bị nữ chính cầm tay, Tiểu Vy dám cam đoan số về sau cô sẽ rất rất rất xui xẻo nha.

Dương Linh bị chịu một lực không nhỏ của Tiểu Vy tác động bước vài bước về phía trước, chân loạn choạng dầm vào nút kích hoạt của một cơ quan nào đó đặt ở nền đất. Tiếng cơ quan hoạt động ầm ầm, nền đất đang bằng phẳng đột nhiên chậm chậm mở ra một hố sâu hoắm. Dương Linh vô tình mà như cố ý đưa hai tay về phía trước, cả người ngã về phía Tiểu Vy đang đứng, đẩy cô rơi vào cái hố kéo theo cả Từ Mặc.

Một tình huống cầu huyết lại xảy ra.

Sao ông đây lại quên được cái chân lí muôn thừa thế này. Đúng là không có cầu huyết nhất chỉ có cầu huyết hơn.

Tiểu Vy một lần nữa khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Dương Linh sau khi thành công vang dội trong việc đẩy Tiểu Vy xuống hố bẫy đầy mắt lóe lên một tia vui mừng cùng ngoan độc. Nhưng chỉ một giây sau cô ta đã thu lại bộ mặt vui mừng mà thay vào đó là một khuôn mặt sợ hãi với đôi mắt rom róm nước, lấp bắp vài từ:

Em...em...e...không..

Các nam chính hầu như không hề nhận ra sự giả tạo của Dương Linh, vẫn chạy đến ân cần đỡ cô ta dậy, không một lời quan tâm đến sống chết của Tiểu Vy. Cả đội ngũ tiếp tục lên đường.

Nữ chính lên sàn IQ nam chính tụt dốc thảm hại.

Nhưng đây cũng chỉ là hầu hết, không phải toàn bộ, vẫn còn một tên nam chính có não trong số bảy nam chính. Lưu Hoàng ngay từ lúc Tiểu Vy cùng Từ Mặc xuất hiện đã luôn để ý đến nhất cử nhất động của nữ chính. Hắn ta đủ tinh tường để nhìn ra sự độc ác trong ánh nhìn của Dương Linh khi nhìn Tiểu Vy rơi xuống bẫy. Bộ mặt giả tạo của nữ chính đã bị phát hiện.

Tiểu Vy tung hoa ăn mừng. Trong cái rui có cái may. Oh yeahh!!!

Ừm, nhưng trong cái may lại có cái rui.

Tiểu Vy bị đẩy xuống kéo theo cả Từ Mặc. Từ Mặc phản ứng rất nhanh, thoáng chốc đã ôm trọn Tiểu Vy vào lòng xoay người để dùng lưng tiếp đất.

Tiểu Vy ... Anh có biết anh vừa mới bị thương không hả thằng ngốc kia?!!!!

Cô không để hắn tiếp đất bằng lưng, lập tức cựa quậy thế nhưng tên đàn họ Từ ấy ôm chặt quyết không để cô ngo ngoáy nhiều.

Bịch!

Hai người tiếp đất mà lưng của Từ Mặc là thăm. Tiểu Vy ngay lập tức thoát ra khỏi cái ôm của hắn, đỡ hắn dậy vén lưng áo hắn lên xem sao.

Biết ngay mà! Cô đưa tay cốc một phát vào đầu hắn Tên Ngốc này, anh xem vết thương của anh đi, xem nó nghiêm trọng tới mức nào rồi! Thuốc của em dù có tốt nhưng cũng đâu phải thuốc tiên mà làm vết thương của anh lành ngay được...

Tiểu Vy còn chưa cảm rằm xong đã cảm nhận được đôi môi lạnh lạnh của Từ Mặc chạm môi mình. Hắn xoay người, một tay hắn giữ gáy cô, tay còn lại kéo cô vào lòng hắn, hắn nhẹ nhàng đặt sát bên ngoài khóa môi cô.

Vài giây sau hắn buông cô ra, hai tai đỏ bừng, quay mặt đi khẽ nói Không muốn em đau.

A! Cái tên này to gan thật, dám hôn ông. Ngươi đừng có tha thính nữa được không, ông đây chính là một người chưa có mảnh tình vắt vai, ngươi tha thính thế này nhờ ông đây đổ thật thì sao?!

Ngồi im đây, lột áo ra để băng bó lại. Nhanh! Tiểu Vy không thèm chấp nhặt với cái tên này, lôi đèn pin cùng bông băng và thuốc sát trùng ra. Ai bảo hắn vì cô mới bị như vậy. Cô lần này hình như bị Từ Mặc thổi tán đến lung lay rồi.

Từ Mặc thu lại vẻ ngại ngùng ban nãy, ngoan ngoãn nghe lời cô. Nhưng Tiểu Vy chưa kịp băng bó cho Từ Mặc đã bị khung cảnh xung quanh làm cho giật mình. Cô nhanh chóng lôi một cái thanh ra gác lên trên rồi giục Từ Mặc Leo lên trên đi rồi em băng bó cho anh.

Từ Mặc cũng đang tò mò không biết cô đã nhìn thấy gì liền quay người nhìn phía có ánh đèn pin đang chiếu. Hắn cũng giật mình, nghe theo lời Tiểu Vy lập tức leo lên thang gỗ để lên trên. Tiểu Vy thu lại đồng đồ cô vừa bày ra, xách kiếm lia một đường.

Rốt cục cô lạc trôi vào thể loại tiểu thuyết nào thế này?? Trộm mộ chắc??

Nơi này quả thực lắm thứ đáng sợ nha. Thiên đạo chết tiệt không biết nghĩ cái gì mà lại tạo ra cái hòn đảo kinh dị này.

Lão nương sợ ngươi rồi đó, thiên đạo...

- Hết chương 10 -

Xin lỗi mọi người vì mấy hôm vừa rồi ta hơi lười nha, từ giờ sẽ không dám lười nữa đâu, mọi người nhớ ủng hộ con lười là ta nhé. -.-

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Thiên đạo chết tiệt rất chi là có tâm, không cho họ thoát dễ dàng đến thế. Đúng là muốn hại chết bốn cô nương mới thôi mà.

Lúc Từ Mặc bám vào thang định leo lên thì cơ quan lại hoạt động, cửa hố bắt đầu di chuyển lên trên định đóng miệng bẫy lại nhốt hai người trong đó. Cái thang vì bị cửa đẩy mà xô ra khỏi miệng hố đổ xuống. May mà lúc đó Từ Mặc phản ứng nhanh, hắn nhảy từ trên thang gỗ xuống chỗ Tiểu Vy đang đứng nếu không giờ đã trở thành mồi ngon cho rắn rết rồi.

Tiểu Vy đứng ở đó âm thầm giờ ngón giữa.

Thiên đạo cũng thật ác nha, dám để nữ chính đây ta xuống dưới này. Thiên đạo cứ đợi đấy, chống mắt lên mà xem con cưng của ngươi bị ta hành cho tới bến nhé.

Mẹ kiếp, dám đẩy ta vào ổ rắn rết, được lắm, thù này không trả không làm người.

Lúc đó Tiểu Vy vừa soi đèn đã nhìn thấy một đồng rắn rết đang lồm ngồm bò về phía bọn họ. Đám rắn đó đủ màu sắc sặc sỡ khác nhau nhìn cũng biết là rắn độc còn cái đám rết kia thì thôi không nói cũng biết có độc hay không. Cái bầy đó quả thực rất rộng, đám rắn lại cuộn mình ẩn hết vào các góc tường nên lúc cô rơi xuống mới không thấy con nào.

Một đám rắn rết độc đủ màu bò loằng ngoằng trên mặt đất, bò trên cả những bộ xương trắng của cả người lẫn động vật cùng một đôi mắt đỏ sáng rực trong bóng đêm chỉ trực vồ thẳng vào người cô cắn xé. Tiểu Vy lôi kiếm ra, cô vừa lôi kiếm thì cũng có con tăng tốc bò nhanh đến chỗ cô, chứng thực sự đang rất đói và cô chính là miếng mồi ngon béo bở. Ngay lập tức cô cầm kiếm lia vài đường trên không trung khiến mấy con rắn có ý định tấn công lập tức bò chậm lại chứng đang thăm dò cô từ xa vì sự uy hiếp trắng trợn của thanh kiếm trên tay cô.

Ha! Kiếm của ông đây không tạo uy thì còn kiếm của ai mới tạo uy được nữa.

Máy chủ {...} Ai kê đơn bắt mạch bệnh tự kỉ cho con nhỏ khủng nhà tôi với.

Ta tự kỉ đấy thì làm sao? Trùm tự kỉ đang đứng trước mặt máy chủ chết tiệt nhà người đây này, giòi ra mà kê đơn bắt mạch để xem ta có chém chết người không.

Máy chủ {...} ta vẫn là không đầu lại được với kẻ không có mặt mũi như cô. Offline.

Hừ! Đầu không lại thì rứt cổ vào đúng là đồ con rùa.

Máy chủ nhà tôi là rùa rứt đầu.

Tiểu Vy không thể ngồi yên để chờ mấy con rắn rết này xông vào cắn xé được, còn phải vác mặt đi trả thù nữ chính nữa cơ mà, còn phải đi vênh váo với thiên đạo nữa cơ mà. Cô nhanh chóng kéo Từ Mặc đứng sát vào một bờ tường, đưa cho hắn thanh kiếm đang cầm trên tay cùng với một cái đèn pin. Con nào lao đến chém không tha. rồi đưa mắt nhìn lên cửa sổ đã đóng kín từ lúc nào.

Từ Mặc nhận lấy kiếm và đèn soi xung quanh, đứng chắn trước mặt cô, nói một câu chắc nịch Anh sẽ bảo vệ em.

Tiểu Vy không nói gì, chỉ gạt đầu nhẹ. Đã bảo rồi, tên này thả thính còn nhiều hơn cơm bữa. Vài giây sau cô lôi ra một quả lựu đạn, rút chốt ném thẳng vào cửa sổ.

Từ Mặc ... người hán thích hình như tàng trữ rất nhiều thứ nguy hiểm.

Này thì bẫy, bẫy gì thì bẫy cũng vẫn phải thua lựu đạn của ông hớ hớ hớ!

Àm..

Cả không gian rung chuyển một trận, cánh cửa dày cộp làm từ đất đá nứt toác ra những đường chằng chịt như mạng nhện. Từng tảng đá nặng nề rơi xuống rầm rầm để chết không biết bao nhiêu rắn rết đang vây xung quanh hai người, đám rắn rết bò tán loạn vào góc hố bẫy, chúng chen chúc, bò lên nhau, cuộn người vào để bảo toàn tính mạng. Bụi bốc lên mù mịt, Tiểu Vy đi về phía trước, khua khua bụi bặm trong không khí, nhanh nhẹn bắc thang gỗ lên chỗ vừa nổ, vậy vậy Từ Mặc.

Cuối cùng cũng thoát được ra khỏi cái nơi tối tăm bụi bặm đó. Thiên đạo lăn ra đây cho ông chém mị cái nào.

Cô cẩn thận băng bó lại cho Từ Mặc. Tên này không chịu quan tâm đến mạng của mình, lúc nào cũng chỉ biết đến an nguy của cô. Ngốc. Vì hắn ngốc nên mới phải lo lắng cho hắn như vậy. Hình như cô sắp bị tên ngốc này nắn thẳng thật rồi.

Không, không được để bị nắn thẳng..

Không được để bị nắn thẳng...

Không được...

Tiểu Vy cứ ngồi lăm nhăm đi lăm nhăm lại như niệm thần chú cho đến khi băng bó xong xuôi.

Xong rồi.

Cảm ơn em. như sự nhớ ra điều gì đó, hắn bất giác đưa tay lên sờ môi, vành tai bắt đầu đỏ ửng lên. Từ Mặc bàn thần Chuyện vừa này... hắn vẫn thấy loáng thoáng cái dư vị của nụ hôn đó. Nó mềm mại, ngọt ngào và thoang thoảng hương tường vy dịu nhẹ. Thật thích.

Tiểu Vy thừa biết Từ Mặc nhắc đến chuyện gì, trùng mắt với hắn một cái. Cướp đi nụ hôn đầu của cô, hắn cũng to gan lắm ý. Cô đã định lơ đi rồi mà còn thích nhắc lại, muốn bị cô đập cho một trận lắm à.

Từ Mặc bị cô trùng cho một cái, mí mắt trùng xuống, đáy mắt hắn lóe lên một tia buồn rầu, hắn mím môi Nếu em không thích từ giờ nếu không được sự cho phép của em sẽ không chạm vào em nữa.

Aizzz, bộ dạng này của Từ Mặc cô đỡ không nổi mà, thực sự là đỡ không nổi đâu. Cái tên một lời không hợp liền tui thân này muốn cô phải làm sao đây a~

Tiểu Vy không nói gì vì đơn giản là không biết nói gì cứ thế đi thẳng về phía trước để Từ Mặc đi phía sau. Hắn đã nói thế rồi còn gì nữa. Nhưng cô đi vài bước rồi, quay lại vẫn thấy hắn đứng ở đấy như trời trồng.

Hắn cắn môi, hơi cúi mặt Em sẽ không ghét anh chứ? Hắn thực sự rất mong chờ câu trả lời của cô. Hắn không muốn bị cô ghét. Nếu cô rời xa hắn, hắn có thể bắt nhốt cô lại, ép cô ở bên cạnh hắn nhưng nếu cô ghét hắn, hắn thực sự không biết nên làm thế nào.

Không, anh cứu ông mấy lần liền như thế bảo ông ghét anh thế nào đây?

Cô trả lời rồi mà Từ Mặc vẫn không chịu nhúc nhích đi tiếp, ánh mắt hắn vẫn hiện rõ sự rối rắm, phân vân. Vì vậy Tiểu Vy đành phải quay lại nắm tay

hắn kéo đi khẳng định lại một lần nữa Em nói không ghét anh thì chính là không ghét anh, anh nghĩ ngợi cái gì hả? Em cũng có cảm anh chạm vào em đâu, vừa này là anh tự nói mà.

Từ Mặc nghe vậy khuôn mặt anh tuần lộc rõ sự vui vẻ, im lặng đi theo Tiểu Vy. Chỉ cần cô không ghét hắn thì sao cũng được hết.

Hai người tiếp tục đi, nhưng cầu thiên đạo kết hợp với bà tác giả gắng không biết bao nhiêu bầy để giết cô khiến Tiểu Vy bức bối, gặp bầy chỗ nào, chỉ cần chém được, cho nó được đều chém hết, nó hết.

Đi không biết bao lâu, họ mới tới một căn phòng lớn. Trong phòng khắc rất nhiều hoa văn mang đường nét cổ quái, dị thường xen lẫn với những kí tự kì lạ. Còn kì lạ hơn nữa đó là giữa phòng đặt hai chiếc quan tài bằng gỗ lớn, nắp quan tài cũng khắc những thứ quái dị như trên tường, xung quanh căn phòng cũng dựng đứng không ít những quan tài gỗ, chỉ có điều chúng không được chăm chút như hai cái quan tài kia mà trên nắp chỉ khắc những hình người giống hệt nhau.

Nghe có vẻ đây là một lăng mộ, thiết kế còn có chút giống lăng mộ của các Pharaông ở Ai Cập mà thi thoảng cô nhìn thấy trên TV, chỉ khác một điều, họ đang ở trong núi chứ không phải trong kim tự tháp.

Rốt cục cô lạc trôi vào nơi nào rồi...máy chủ!!! Không phải mi là máy chủ hay sao??? Mau lần ra đây giải thích mớ lộn xộn này cho ta!!!

Máy chủ vô tội cho hay {Đây là một hòn đảo không có trong bản đồ, được thiên đạo ở thế giới này tạo ra từ rất lâu, nay vốn đã không dùng đến nhưng vì sự hiện diện của cô mà thiên đạo dùng hòn đảo này để giết cô.}

Ồi! Giết một con kiến như ta mà cũng phải huy động một lực lượng lớn chân cầm dị thú đến vậy sao?! Đập bàn à nha. Ông đây chưa thèm làm gì nữ chính mà đã muốn đuổi giết ông đây thế là có ý gì!!

Máy chủ {...} ai bảo cô một hai đều muốn giết nam nữ chính nhà người ta. Cô giết nam nữ chính, không gian bị nguy hại, ảnh hưởng đến thiên đạo nên thiên đạo đuổi giết cô cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Máy chủ, mi nói thử xem, không giết nam nữ chính thì ta trả thù kiểu gì?

Máy chủ {Mượn tay người khác giết, không ngờ nào cô nghĩ đến vậy.} áy áy, khoan đã hình như nó đang ủng hộ người chơi đi giết người hay sao ấy. Không được, nó là một máy chủ xinh đẹp như hoa, hiền dịu, thanh lịch, tao nhả sao giờ lại mở mồm nói chuyện giết người với người chơi. Không được rồi, phải quay về chấn chỉnh bản thân thôi.

Á à, giờ còn biết chửi ta nữa cơ đấy, về đến không gian ta sẽ tắm nước sôi nhà mi, vật lỏng, luộc chín rồi cho mi lên bàn thờ để xem mi có còn thanh lịch, tao nhã, hiền dịu được nữa không.

Máy chủ {...} ta có phải là gà đầu mà cô tắm nước sôi, vật lỏng, luộc chín để lên bàn thờ.

Cứ phải là gà thì mới làm thế được à? Có luật quy định kiểu ý sao?

Máy chủ {...} ta vẫn nên nằm xuống tránh đạn, cô gái này không có khái niệm đi theo lẽ thường.

Ta biết người cãi không lại liền rút cổ mà. Nhắc lại lần nữa, máy chủ nhà ta là rùa rút đầu.

Tiểu Vy kéo theo Từ Mặc đi vào căn phòng đó, dẹp đồng quan tài ở một góc phòng sang một bên rồi ngồi vào đó lúi đờ ăn ra, dù gì cũng đã đi rất lâu rồi, cũng nên ăn một chút. Hai người ăn trong im lặng.

Nhưng có một điều quan trọng là, thiên đạo không im lặng. Lão thiên không thể ngồi yên làm một thiên đạo im lặng được.

Hai người đang ăn thì nắp của một chiếc quan tài trong góc phòng đối diện chỗ hai người đang ngồi ăn khẽ động dậy. Nơi này vốn dĩ rất im lặng nên tiếng động dù rất nhỏ Tiểu Vy vẫn phát hiện ra. Cô bất giác nắm chặt thanh kiếm cầm ở tay. Thiên đạo thoắt không biết trước đây đã làm cái gì mà ở hòn đảo này lại có nhiều thứ kì quái đến vậy.

Nắp của chiếc quan tài vẫn tiếp tục không ngừng động dậy, tiếng cọt kẹt ngày càng rõ ràng hơn. Sau đó không chỉ mình chiếc quan tài đó mà một số khác cũng bắt đầu động dậy.

Tiểu Vy và Từ Mặc cùng lúc đều đứng lên đưa mắt nhìn xung quanh với sự cảnh giác cao độ. Bàn tay cầm kiếm siết chặt. Căn phòng này có hai cửa, hai người nhanh chóng đi về phía cửa thông với đoạn đường kế tiếp. Vẫn là chạy trước tốt nhất, ai biết được lão thiên nhét trong quan tài đó thứ gì.

Thiên đạo giết người có đầu tư cũng thật đáng sợ.

- Hết chương 11 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tiểu Vy và Từ Mặc vừa đi về phía cửa vừa để ý mấy cỗ quan tài đó. Kì thực cho dù trong quan tài là thứ gì đi chăng nữa cô cũng chẳng sợ nhưng ai biết được thiên đạo thoắt đó sẽ giờ trò gì ra. Ở trong địa bàn của thiên đạo chỉ số may mắn của Tiểu Vy coi như là zero nên tốt nhất vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Nắp của một cỗ quan tài dựa vào góc tường đột nhiên bật mở, cả cái nắp gỗ cũ kĩ rơi xuống nền đất vỡ ra làm hai khiến bụi bặm bay mù mịt trong không khí. Từ cỗ quan tài gỗ thò ra một cánh tay quần đầy băng vải đã ngả màu lấm tấm vài vết máu khô đỏ thẫm.

Này...này...này...đừng có bảo với ta là thiên đạo chết tiệt đó bê xác ướp từ Ai Cập đến đây chỉ để giết ta nhá. Ôi mẹ ơi! Con sợ!!

Máy chủ {...} trông bản mặt cô có tí gì giống sợ à, sao ta không thấy nhì. Cô nhìn lại mặt mình đi, cái biểu cảm trời đánh kia rõ là đang thích thú còn gì.

Xác ướp Ai Cập mà không thích sao được. Chém xác ướp nhất định rất vui tay.

Máy chủ {...} cô là đồ biến thái! Không nói chuyện với đồ biến thái nhà cô!

Bụi đã lắng xuống, Tiểu Vy cầm đèn pin soi vào chiếc quan tài. Thứ trong quan tài bị ánh sáng chiếu vào phản ứng dữ dội. Nó nhảy phắt ra khỏi quan tài thoát ra khỏi nơi ánh sáng đang chiếu vào. Tiểu Vy cảm nhận được thứ đó đang di chuyển đến gần nơi hai người đang đứng lập tức đưa đèn pin soi quanh tìm vị trí của nó.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào một cái xác ướp đang đứng lao đảo đối diện hai người. Hai tay nó đưa về phía trước, cả người quần băng vải kín mít, từ trong mắt rồng tuếch và cái miệng đen ngòm kéo dài đến tận mang tai đổ ra những hàng cát chảy dài xuống đất. Thực không biết có nên gọi nó là xác ướp không nữa.

Gràoooooooo!!!!!!

Bị ánh đèn chiếu vào xác ướp rồng lên một tiếng, nó lao về phía hai người. Sẵn kiếm trên tay, Tiểu Vy định vung kiếm lên chém xác ướp nhưng kiếm còn chưa đưa lên đầu xác ướp đã bị chém bay ra một góc phòng. Người chém là Từ Mặc, hắn đứng chắn trước mặt Tiểu Vy để bảo vệ cô.

Dù đầu đã bị cắt đi nhưng xác ướp mất đầu không những không ngã xuống mà nó vẫn tiếp tục đi về phía trước tuy tốc độ bị giảm mạnh. Tiểu Vy không để nó tiến về chỗ hai người quá lâu, cô đi ra khỏi bóng lưng của Từ Mặc thẳng tay vung kiếm chém thân xác ướp làm đôi, khoe môi cô vẽ lên một đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt xinh đẹp. Đúng là chém xác ướp rất sướng tay.

Máy chủ {...} cô là đồ biến thái!!!

Đồ ngốc nhà mì! Ta cười là vì Từ Mặc bảo vệ ta chứ ai thêm cười vì chém xác ướp đâu!

Máy chủ {...} ai kêu cô cười vào lúc cô chém xác ướp lại còn bảo chém xác ướp rất sướng tay, cứ thích khiến người ta hiểu lầm!

Máy chủ thiếu năng!

Tiểu Vy không thêm cãi nhau với máy chủ nữa, cô cầm kiếm kéo kéo mấy băng vải trên một phần thân của xác ướp. Băng vải vừa bị xê dịch phần thân đó lập tức xẹp xuống, một chất dịch màu đen chảy ra, nó chảy về phía chiếc quan tài ở giữa phòng, chảy ngược lên khe hở của quan tài chảy vào trong.

Cái này mà gọi là 'chảy' sao? Thiên đạo tạo ra nhiều thứ biến thái quá mức rồi đó.

Cảm nhận được phiền phức ở phía trước, Tiểu Vy xoay người nắm tay Từ Mặc Mau đi thôi, mấy cái xác ướp khác mà nhảy ra là chạy không kịp nữa đâu.

Từ Mặc gật đầu, nắm chặt tay cô, kéo cô đi về phía cửa ra. Hai người mau chóng ra khỏi căn phòng quái dị đó. Người vừa ra khỏi bên trong đã phát ra mấy tiếng gầm rú của xác ướp, chúng lắc lư thân người đi ra khỏi căn phòng đó. Hai tay chúng vẫn đưa về phía trước như người bị mộng du, chậm chạp và lè mề.

Hai người nắm tay nhau chạy một hơi dài về phía trước. Đoạn đường sau đó đã bắt đầu xuất hiện xác ướp trên đường thậm chí còn có nhiều bầy hơn cả đoạn đường trước đó. Họ gặp bầy phá bầy, gặp xác ướp chém xác ướp cứ thế đi, đến lúc nhận ra thì cả hai đã vào một căn phòng khác tự lúc nào. Căn phòng này rất rộng, là một phòng thờ. Đối diện với cửa ra vào là pho tượng hình một con hổ rất lớn, hai bên pho tượng đã còn có hai bức tượng nhỏ hơn hình rần mặt người.

Thật không hiểu những người được thiên đạo kia cho sống ở nơi này nghĩ cái gì mà để cái thứ rần mặt hăm ấy lên bàn thờ để cúng. Quả nhiên thiên đạo cũng rất biến thái

Trung tâm căn phòng có một hồ nước lớn, trong hồ có rất nhiều hoa sen. Mấy bông sen đó chỉ khác với đám sen thường một điểm đó chính là cánh hoa có bảy màu. Giữa hồ có một tảng đá nhô lên, bên trên đặt một cái bệ có để thứ gì đó. Từ tảng đá đó đến bờ hồ có những phiến đá lớn xếp gần nhau tạo thành một con đường đến từ bờ hồ đến tảng đá đó.

Tiểu Vy vẫn nắm tay Từ Mặc đi đến gần hồ nước. Nước trong hồ trong vắt nhìn thấy đáy. Hồ không sâu, ngược lại còn rất nông. Tiểu Vy cầm kiếm khua khoắng nước trong hồ mấy cái. Đúng như cô dự đoán theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết phiêu lưu, từ một góc của tảng đá, nơi mà hai người không nhìn thấy, có cả chục xúc tu lao đến, đầu xúc tu còn quấn cả một con dao nhỏ. Tiểu Vy nhẹ nhàng tránh một vài xúc tu và vung kiếm chém đứt một số. Từ Mặc cũng nhanh chóng chém đứt vài xúc tu muốn đánh lên hai người.

Đã bảo rồi, thiên đạo tạo ra những thứ rất biến thái và kì quái.

Đám xúc tu đó vừa bị hai người chém đứt hết xong đã có một đám xúc tu mới lao đến, còn đám xúc tu cũ lại tự động phục hồi tiếp tục tấn công hai người. Cứ thế từng đợt xúc tu một lao đến tấn công nhưng dù có bao nhiêu xúc tu cũng bị chém đứt hết. Vì đám xúc tu này quá phiền toái nên Tiểu Vy định tìm giết con thủy quái canh giữ vật để trên tảng đá kia.

Cô tìm cơ hội nhảy ra hướng khác nơi có thể nhìn rõ góc khuất, ngay lúc đó một cái xúc tu có dao phóng đến chỗ cô định đâm cô lúc cô đang ở trên không trung. Từ Mặc khi ấy có thể chém đứt cái xúc tu đó nhưng hắn lại bị một đám xúc tu vây quanh, không thể dùng kiếm chém cái xúc tu đó được. Không nghĩ ngợi gì nhiều, hắn trực tiếp dùng tay đỡ lưỡi dao của chiếc xúc tu đó thay Tiểu Vy. Lưỡi dao cắm phập vào tay hắn, Tiểu Vy lúc đó vừa đáp đất nhìn sang phát hiện Từ Mặc bị đâm, khua kiếm chém đứt xúc tu.

Trong con người vốn bình lặng, thờ ơ đến vô cảm của cô dấy lên những gợn sóng mang tên lo lắng và xót xa. Tên ngốc đó lại đem thân ra đỡ đạn hộ cô lần nữa rồi!

Tiểu Vy nhìn vào nơi phóng xúc tu, mặt cô lập tức đen lại. Thứ phóng xúc tu là một con bạch tuộc. Bị thứ này làm cho chật vật, thiên đạo sắp xếp cũng thật cao tay. Tiểu Vy cầm kiếm lên phi thẳng, hết thanh kiếm này đến thanh kiếm khác xuất hiện đâm vào người con bạch tuộc đó.

Thứ chết tiết này nên bị biến thành nhím.

Chỉ đến khi con bạch tuộc này thành nhím thật cô mới thôi không phi kiếm nữa, lúc đó mấy xúc tu đang tấn công Từ Mặc cũng ngừng lại rơi tòm xuống nước. Mạng con bạch tuộc này cũng trâu bò thật, đâm đến vậy mới chết.

Đưa tay anh đây để em băng bó. Tiểu Vy ngồi thụp xuống đất lôi bông băng ra, liếc Từ Mặc một cái. Bao giờ anh mới hết ngốc hả? Mạng mình còn chưa lo xong đã lo cho em, anh muốn chết đúng không?!

Từ Mặc không ngăn ngại gật đầu một cách dễ thương Nếu vì bảo vệ em, anh có chết cũng không sao.

Tiểu Vy ... bình tĩnh, bình tĩnh, bị thả thính nhiều thành quen rồi. Bình tĩnh cái con khi ấy!! Anh có thể bớt thả thính đi được không!!! Anh khiến ông đồ anh bây giờ. Ông mà đồ, anh đừng có hối hận

Hắn đưa cánh tay đang đầm đìa máu ra cho Tiểu Vy băng bó, máu chảy từ bắp tay hắn xuống tận đầu ngón tay nhỏ giọt xuống đất. Vết thương này chỉ nhìn thôi đã biết rất nặng. Nó Tiểu Vy phải mất một hồi lâu mới cầm máu và băng bó xong cho Từ Mặc.

Hai người cùng đi về phía tảng đá ở giữa hồ nước để nhìn thứ mà con bạch tuộc chết tiết kia cô gắng bảo vệ cho bằng được.

Đó là hai viên đá lạ màu đen, mỗi viên là một nửa hình bát quái, ghép lại sẽ thành một hình bát quái hoàn chỉnh, trên mỗi viên đều có một cái lỗ nhỏ. Có vẻ đây là một dây chuyền. Tiểu Vy cảm nhận được xung quanh chúng có một luồng khí lạ, luồng khí đó rất thanh khiết, không một chút pha tạp nào. Linh tính mách bảo cô đó là linh khí.

Khi cô vẫn đang quan sát chúng thì Từ Mặc đã cầm viên đá lên xem xét, vì tay kia cầm kiếm nên hắn dùng bàn tay đầy máu bên cánh tay bị thương để cầm viên đá.

Máu ở tay dính vào viên đá liền bị nó hấp thụ một lượng nhỏ. Sắc đen trong viên đá bị sắc xanh ngọc xuất phát từ vết máu lan ra đẩy lùi khiến nó biến mất vào hư không. Từ viên đá tỏa ra một ánh sáng dịu nhẹ và ấm áp. Ánh sáng tắt dần, viên đá biến đổi thành màu xanh ngọc và tỏa ra một lượng nhiệt ấm áp.

Hình như...vết thương của anh hết đau rồi.

Huh...

Tiểu Vy biết ngay sẽ có chuyện kì lạ xảy ra nên không mấy ngạc nhiên. Dù gì thì cũng là cái mô tip. Cô tháo lớp bông băng trên tay Từ Mặc xuống xem thử. Quả nhiên vết thương đang co miệng lại, hồi phục với tốc độ chóng mặt.

Đưa em xem thử. Tiểu Vy nhận viên đá từ tay Từ Mặc cầm lên xem thử. Viên đá vừa đưa vào tay cô màu của nó lập tức thẫm lại, không còn sáng như ban đầu. Cô đặt nó về tay Từ Mặc viên đá lại trở về vẻ ban đầu.

Máu...

Phục hồi...

Nhận chủ...

Cô có thể khẳng định 100% Từ Mặc vừa kí khế ước với hòn đá ấy rồi. Có khả năng còn là khế ước linh hồn. Và, cái cục đen sì ấy có khả năng hồi phục vết thương còn có chức năng gì nữa thì phải đợi để nghiên cứu thêm.

Có vẻ cô vớ được một món hời rồi.

Tiểu Vy lấy từ trong không gian ra một sợi dây, luồn vào cái lỗ trên viên đá, đeo vào cổ Từ Mặc Đây là thần vật, anh phải luôn đeo trên người, tốt nhất là đừng bỏ ra. Chỉ ít khi anh bị thương nó sẽ phục hồi vết thương cho anh.

Từ Mặc gật nhẹ đầu. Chỉ cần là thứ cô đưa dù không có chức năng gì hẳn vẫn sẽ luôn đeo bên mình.

Tiểu Vy đeo vòng cho Từ Mặc xong mới lôi ra một con dao nhỏ, cô cắt đầu ngón tay mình rồi nhỏ một giọt máu vào viên đá còn lại vẫn để trên bệ đá. Viên đá hấp thụ máu của cô xong lập tức lóe sáng. Chỉ có điều nó đổi màu sang màu đỏ cam chứ không phải màu xanh ngọc như của Từ Mặc. Viên đá đó rất nhanh chóng thực hiện chức năng của mình, nó hồi phục cho vết thương bị đạn bắn trên vai cô, cái vết thương vẫn còn đang đau âm ỉ giờ lành hẳn. Tiểu Vy cũng biến nó thành mặt dây chuyền rồi đeo vào cổ y như Từ Mặc.

Cứ coi như hai người đeo vòng đôi đi. Giữa hai người như tồn tại một sợi dây liên kết vô hình.

Không phải tự nhiên mà lại có hai viên đá. Cái gì trên đời cũng có đôi có cặp cả.

- Hết chương 12 -

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ ta □ □ □. Đến chương này rồi ta mới để ý mình không có lịch đăng chương mới nhất định. Kì thực ta cũng rất muốn đăng chương mới theo lịch nhưng năm nay ta học lớp 9, lịch học hôm nay thế này, ngày mai lại thế khác nên chả biết đường nào mà lần. Sau khi đắp chăn lên mặt suy nghĩ mất chục phút ta đã nghĩ ra cái này: Cuối mỗi chương ta sẽ ghi cả thời gian ra chap sau để mọi người đỡ một phần mong ngóng a~

Chương 13 đăng vào tối mai nha mọi người, tối Chủ Nhật ấy.

P/s: Hôm nay ta đăng hơi muộn, có nàng nào làm cú chờ ta không. À, tí quên, các nàng nhận xét nhiệt tình vào nhá để ta còn biết rút kinh nghiệm. =.=

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tiểu Vy đi cùng Từ Mặc ra khỏi căn phòng đó như không có chuyện gì xảy ra.

Cướp đạo cụ của thiên đạo, làm âm ỉ để mà nữ chính cho vào cối xay nát người à, mà cũng phải nói, đi trên đường chẳng gặp ai ngoài mấy cái xác ướp cả chứ chưa nói đến khoe khoang.

Cảm nhận của mấy chủ khi vừa online đã nhìn thấy hai người này thánh thoi chém xác ướp: Hình như sau khi có hai viên đá đó rồi hai người này trở nên ngông cuồng hơn thì phải. Nghênh ngang đi giữa đường, hoàn toàn coi việc chém xác ướp là thú tiêu khiển, không thèm để đám xác ướp vào mắt.

Ta mạnh, ta có quyền ngông cuồng, mi cảm được sao? Đám xác ướp đó yếu xìu như thế, mi nghĩ ta mất mấy nốt nhạc để phanh thây một con. Mi có thấy thiên đạo đang giấu bẫy không? Đám xác ướp này yếu vậy mà, ta tin chắc thiên lão gia từ đang giấu giếm cái gì đó rất là nguy hiểm trên hòn đảo này.

Máy chủ {...} Cô bị bệnh hoang tưởng à? Lúc nào cũng nghĩ người ta định hại mình, cô nghĩ giá trị vũ lực của thiên đạo ở thế giới này cao đến đâu?

Ai biết được, ta không phải đang ở trong địa bàn của lão à! Đến xác ướp Ai Cập lão còn lòi về đây được thì cái gì lão không lòi về được.

Máy chủ {...} Đi khám bệnh của cô đi cô gái, nhớ uống thuốc đúng giờ, chớ bỏ thuốc không là không khỏi bệnh được đâu.

Hừ! Để rồi xem ta với mi ai đúng!

Máy chủ {Được thôi, cô nghĩ ta sợ cô chắc!}

Ừ đấy, ta sẽ đợi để đập con quái vật của thiên đạo vào mặt mi! Máy chủ thiếu năng!

Máy chủ {...} ta đợi để xem cô còn vênh vào được bao lâu.

Không nói với mi nữa, ta đi vậy xem nam nữ chính.

Ây dà, bia đỡ đạn thì dù có xoay ba trăm sáu mươi độ đi chẳng nữa thì vẫn mãi là bia đỡ đạn. Nữ phụ quanh đi quẩn lại, loanh quanh một vòng vẫn mãi phải đụng mặt nữ chính.

Hai người vừa đi vừa chém xác ướp chơi thế nào lại đụng mặt đám người nam nữ chính. Bọn họ nhờ có vòng sáng nam nữ chính nên cũng chỉ hơi chật vật chứ chưa đến mức quá tàn tạ. Đám người của nam nữ chính đang bị một đám gần chục con xác ướp vây vào một góc tường đá, phải chiến đấu kịch liệt với đám xác ướp Ai Cập đó.

Trong đám người đó có một nam phụ nhìn khá là ngứa mắt bởi hắn ta không ra chiến đấu cùng những nam nhân khác mà lại trốn sau lưng bọn họ để bảo toàn tính mạng cho bản thân. Loại nam nhân kiểu này nên chết không nên sống. Vừa nhìn thấy hắn trong đầu Tiểu Vy đã nhảy luôn ra một cái tên: Lộc Thụ.

Cô và Từ Mặc trực tiếp ngồi trên một tảng đá ven đường xem bọn họ đánh nhau. Tiểu Vy còn thân nhiên ngậm kẹo mút, tay chống cằm vậy xem bọn họ đánh xác ướp.

Bia đỡ đạn thì vẫn mãi là bia đỡ đạn, Lộc Thụ dù có muốn trốn sau lưng người khác để sống cũng không được. Hắn ta trốn ru rú sau lưng của Lâm Phi, run như cây sậy. Lâm Phi lúc đó vì tránh đòn tấn công của xác ướp mà nhảy sang một bên để lộ ra Lộc Thụ đang ngồi ôm đầu phía sau. Xác ướp chớp được thời cơ nhanh chóng lao đến túm lấy tay Lộc Thụ. Bất được người, xác ướp như trở nên linh hoạt hơn, hai tay nó không đơn thuần đưa về phía trước một cách cứng ngắt nữa mà bắt đầu hoạt động.

Số xác ướp đã bị đám người nam chính diệt hết sạch, chỉ còn con đang giữ Lộc Thụ. Xác ướp túm lấy Lộc Thụ, kéo lê hắn ta lùi về phía sau. Sức mạnh xác ướp vốn đã hơn người, loại công tử bột như Lộc Thụ dù có kháng cự thế nào cũng không thoát ra được. Hắn ta cứ thế khuả khoảng loạn xạ lên tình cờ lại bắt được băng vải quấn trên thân xác ướp. Lộc Thụ ra sức kéo.

Vì hắn ta kéo băng vải khiến cho những băng vải khác cũng bị xê dịch theo làm lộ ra một lỗ nhỏ trên thân xác ướp. Từ cái lỗ đó chảy ra một dung dịch màu đen đặc quánh, dung dịch đó vừa chảy ra thì xác ướp cũng ngừng hoạt động, cả thân xác ướp đều xẹp xuống kẹp lép. Thử dung dịch đó vẫn tiếp tục chảy ra nhưng nó chảy ngược. Nó chảy dọc theo băng vải trên tay Lộc Thụ, quấn lấy cổ tay hắn, theo đó 'bò' lên trên cổ hắn ta.

Dung dịch rút hết lên người Lộc Thụ, tạo thành một chiếc vòng đen trên cổ hắn ta. Da thịt Lộc Thụ xung quanh chiếc vòng đó đều biến thành một màu đen. Hắn ta nằm lăn ra đất giãy giụa, khuôn mặt hiện lên vẻ đau đớn đến cùng cực. Một lúc sau hai mắt hắn ta trợn ngược lên, trắng dã rồi hắn ngừng quẫy đạp hẳn.

Đám người của nữ chính từ đầu đến cuối đờ mắt nhìn Lộc Thụ bị hành hạ trước mắt cho đến khi Dương Linh đưa mắt về phía Tiểu Vy đang ngồi. Trong chớp mắt, khuôn mặt cô ta trở nên tái nhợt, sự sợ hãi tràn ngập trong mắt cô ta.

Dương Linh bàng hoàng nói với giọng run run Hàn Mộc...cô...hai người...vẫn còn sống!?

Đáp lại sự sợ hãi của cô ta chính là ánh mắt bình thản đến đáng sợ của Tiểu Vy Sao? Chẳng nhẽ chúng tôi không có quyền được sống à?

Không...tôi không có ý đó...chỉ là...

Dương Linh chưa nói hết câu Tiểu Vy đã chặn họng cô ta lại Chỉ là cô đẩy chúng tôi xuống cái bẫy đó rồi nên không nghĩ chúng tôi sẽ sống để ngồi đây nói chuyện với cô, đúng không?

Không...không có...tôi không...có ý thật mà... Dương Linh vẫn rất sợ hãi nhìn cô, trong đầu cô ta đang ngồn ngộn những suy nghĩ không biết rằng cô có trả thù cô ta không. Đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Tiểu Vy, cô ta thực sự sợ hãi.

'Có gan làm mà không có gan chịu, đừng tưởng tôi không biết cô có ý đẩy tôi xuống đó. Tôi chính là có mắt thần sau lưng đấy.' Những lời này của Tiểu Vy còn chưa thoát ra khỏi cửa miệng đã bị tiếng gầm rú của đám xác ướp xuất hiện phía sau đám người nam nữ chính chặn lại.

Mọi sự chú ý đang đặt trên người cô đều được di dời về phía đám xác ướp đang đi tới. Tất cả trừ hai người Tiểu Vy và Từ Mặc vẫn đang ngồi thành thoi ra thì ai cũng đều căng thẳng và thậm chí là cả sợ hãi.

Ngay lúc đám xác ướp sắp tới gần, Lộc Thụ đang nằm dưới đất đột nhiên có động tĩnh. Hai tay hắn ta đưa lên ôm cổ, lăn vài vòng trên đất, gân xanh nổi chẳng chịt đầy người. Hắn ta cứ lăn dưới đất với bộ dạng như thế gần một phút đồng hồ. Rồi không hề báo trước, hắn ta bật người đứng dậy, ngồng cổ lên rống một tiếng. Tiếng rống của hắn giống với tiếng của đám xác ướp thậm chí còn có phần kinh dị hơn.

Tiếng rống vừa dứt, từ vai, lưng, cùi trỏ của hắn ta nhô ra những chiếc gai màu trắng nhọn hoắt. Đôi mắt trợn ngược, trắng dã bị che lấp bởi màu máu đỏ tươi. Răng nanh, móng tay, móng chân của hắn cũng dài ra nhanh chóng, nhìn chúng sắc bén và nhọn hoắt như những mũi dao.

Sự biến đổi vừa hoàn thành, Lộc Thụ đã lao đến đám xác ướp với sự thèm khát con mồi của một con dã thú. Hắn ta sử dụng tốc độ kinh người nhanh chóng xé xác đám xác ướp ra thành nhiều mảnh, băng vải trên người xác ướp đều bị hắn xé toạc. Thử dịch đen xì từ những xác ướp đó nhanh chóng chảy đến chỗ hắn ta. Thử dịch đó vừa chảy tới chân đã bị Lộc Thụ hấp thu hết sạch. Càng hấp thu nhiều, cơ thể hắn ta càng trở nên to lớn hơn, nanh vuốt cũng trở nên dài hơn.

Thiên đạo à, thứ này cũng thật phi thường biến thái đi.

Lộc Thụ dùng đôi mắt đỏ ngầu màu máu của mình nhìn đám người nam nữ chính. Hắn ta lúc này không còn một chút nhân tính nào, trước mắt mọi người chỉ có một tên quái thú gớm ghiếc. Dường như tốc độ của hắn ta cũng đã được gia tăng, hắn ta lao đến chỗ nam nữ chính chớp lấy một người con trai,

kéo người đó ra khỏi tầm tấn công của đám người nam nữ chính.

Người kia mặt cắt không còn một giọt máu, bị Lộc Thụ tóm được chỉ biết giãy giụa kịch liệt Lộc Thụ!! Mày điên...rồi!! Thà tao ra!!!

Nhưng ai cũng biết rằng mọi lời nói lúc này đều trở nên vô hiệu. Lộc Thụ không còn là người.

Lộc Thụ bắt được người đó, hấn dùng móng tay đâm vào bụng người con trai xấu số khiến máu chảy ra ào ào. Hấn ra rút tay ra khiến máu văng tung tóe trên nền đất, dùng chính lưỡi của mình liếm máu trên bàn tay đáng ghê tởm kia. Đôi mắt hấn nhìn chăm chăm vào những người còn lại.

Cảnh tượng này...cũng thật quá tàn bạo nha. Máy chủ! Mi ra mà xem, đây còn không phải là thứ lợi hại hơn mấy con xác ướp vô dụng kia sao?

Máy chủ {...} Lần này coi như tôi thua cô.

Chắc chắn nó phải đọc thêm nhiều tiểu thuyết hơn nữa mới được. Kiến thức cần được phổ cập thêm.

Dương Linh nhìn thấy cảnh tượng đó bị dọa sợ đến nỗi hét không nổi, mặt tái xanh. Mấy tên nam nhân này chắc chắn chẳng thể nào đánh lại con quái vật Lộc Thụ này. Chẳng nhẽ mạng của cô ta đến đây là đã tận rồi sao.

Vòng sáng xuất hiện, vạn vật cúi đầu.

Thân là nam nữ chính, được sự bảo hộ của thiên đạo, có vòng sáng chiếu soi, bọn họ sẽ không chết, nói chính xác là không thể chết.

Con quái vật Lộc Thụ đó không tấn công nam nữ chính mà lại nhắm vào Tiểu Vy và Từ Mặc.

Mọi người hãy dành một giây mặc niệm cho...

...con quái vật.

Lộc Thụ dùng hết tốc lực của mình để lao đến chỗ hai người đang ngồi. Nhưng tiếc thương thay cho con quái vật xấu số, đụng vào ai không đụng lại đụng vào hai kẻ dị nhân này. Con quái vật còn chưa chạm được đến một sợi tóc của hai người đã bị hai thanh kiếm đâm vào người mất đà ngã lộn xuống đất.

Lúc đó, hai người bọn họ không ai bảo ai, đều tự động mỗi người né sang một bên để con quái vật lao đến khoảng không giữa hai người. Và, pháp...hai thanh kiếm xiên con quái vật thành món thịt xiên. Hai kẻ biến thái này còn tàn nhẫn với con quái vật hơn nữa, họ rút kiếm ra không thương tiếc khiến máu tủa ra ồ ạt từng đợt.

Tội nghiệp cho Lộc Thụ.

Tuy nhiên, con quái vật Lộc Thụ này không hề yếu, ngược lại còn rất là trâu bò. Nó không chết. Bị xiên như xiên thịt, nó lặn ra đất rồi gào lên một tiếng đinh tai rồi lại bật dậy. Vết thương của nó tuy vẫn là hai cái lỗ sâu hoắm nhưng đã không còn chảy máu. Lộc Thụ quay phắt người lại, hấn ta nhìn đám người nam nữ chính hằm hè chực lao đến xé xác bọn họ.

Hai kẻ biến thái này, nó thực không dám nghĩ đến việc tấn công thêm một lần nữa.

Ha, quái vật của thiên đạo lần này coi như cũng biết suy nghĩ một chút. Có nào.

Con quái vật giương đôi mắt đỏ máu của nó lên nhìn nữ chính...

Nó muốn lấy cô ta làm đồ ăn...

- Hết chương 13 -

Lần này ta đăng chương mới hơi muộn, có nàng nào thức đợi ta không. Ta là ta rất ngóng mấy nàng đó. Các nàng tiếp tục ủng hộ ta để ta lấy động lực viết tiếp nha.

À, suýt chút nữa thì quên, chương 14 đăng hơi muộn một chút, vào chiều thứ 6 (1/12) nhé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chúc mừng Lộc Thụ đã có một vé du lịch xuống âm phủ đánh cờ với Diêm Vương, kéo nhị với Thần chết, diễn tuồng với Dạ Xoa trong thời hạn là vĩnh

viễn.

Lí do trúng thưởng: muốn đem nữ chính ra làm đồ ăn với thân phận là nam phụ. Anh trúng 'thưởng' vì anh là nam phụ cả thôi. Có trách hãy trách anh là nam phụ.

Nhưng đây là chuyện khi khác vì nữ chính phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn như Đường Tăng mới được bước lên đỉnh cao của cuộc đời. Chỉ khi đó nhân vật phụ mới bị tiêu diệt sạch sẽ mà ở đây Lộc Thụ chính là một kiếp nạn hay nói như trong Tây Du Ký thì hẳn ta chính là một con yêu quái.

Dù yêu quái trước sau gì cũng bị tiêu diệt nhưng ít nhất Lộc Thụ vẫn sẽ có vài giây tỏa sáng với vai trò: hành nữ chính.

Lộc Thụ lao đến với tốc độ nhanh nhất có thể, hẳn ta đứng ngay sau lưng nữ chính trước sự ngỡ ngàng của cả một đám người. Hẳn ta vòng tay qua eo Dương Linh, xách cô ta ở ngang hông rồi phóng đi thật nhanh như sợ người khác cướp đi miếng mồi ngon của mình.

Dương Linh khi đó sợ hãi đến rụng rời chân tay, cô ta đâu nghĩ mình sẽ thành mục tiêu của quái vật. Mãi đến khi bị những chiếc gai nhọn hoắt trên người Lộc Thụ lướt qua, cả người bị nhấc bổng lên, Dương Linh mới biết mình đã bị bắt đi từ lúc nào. Dương Linh giãy giụa kịch liệt, cô ta cố gắng dùng hết sức bình sinh để gạt tay Lộc Thụ ra nhưng không thành, ngược lại còn bị siết chặt hơn.

Khuôn mặt Dương Linh tái mét, sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt cô ta. Dương Linh hét lên trong tuyệt vọng Cứu!... Làm ơn hãy cứu tôi! Tôi không muốn chết!!

Chẳng nhẽ cô ta đang phải nhận quả báo vì đã đẩy Hàn Mộc xuống bẫy? Không, thật không công bằng! Không lẽ cô ta không có quyền được trả thù? Hàn Mộc kia dù bị cô ta đẩy xuống nhưng người vẫn lành lặn, vậy còn cô ta? Chẳng phải chỉ vì một câu nói của Hàn Mộc mà cô ta trở thành phế nhân hay sao?

Ngoại trừ Dạ Phong và Lâm Phi ra, các nam chính còn lại đều không có một chút thương xót nào cho nữ chính. Bởi nữ chính, với bọn họ, ngay từ đầu chỉ là một món đồ chơi thú vị, là một món đồ chơi có tâm cơ thu hút được bọn họ, khiến bọn họ muốn che chở và bảo vệ. Thế nên, với những việc gây hại cho bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.

Lại nhớ đến việc Lục Duệ Phàm chìa tay xin cô đồ ăn với thái độ miễn cưỡng. Hẳn ta cũng không phải vì yêu nữ chính gì đâu, hẳn ta làm vậy vì muốn trả công cho Dương Linh mà thôi chứ sự giả dối khi cô ta nhường đồ ăn cho người khác hẳn không phải là không thấy. Lúc đó, nếu Dương Linh không để ý đến hai người Tiểu Vy thì bọn họ đã không thoát thân một cách ngoạn mục đến như vậy. Con người Lục Duệ Phàm tuy xảo quyệt, phúc hắc nhưng làm ăn cũng rất công bằng.

Đúng là ngoài nữ chính ra, khi ấy, chẳng có ai hơi đâu đi để ý đến trời đất làm gì cả.

Nữ chính vừa bị bắt đi thì Dạ Phong và Lâm Phi đã đuổi theo con quái vật Lộc Thụ mất hút ở cuối đường. Hai người đó chính là đã yêu nữ chính thật lòng.

Tiểu Vy đương nhiên sẽ đi theo chân lí: ở đâu có nữ chính, ở đó có kịch hay rồi. Chính vì thế, sau khi hai tên kia chạy đi giải cứu tình yêu thì Tiểu Vy cũng đứng dậy, đi về hướng đó, không quên dắt theo cả Từ Mặc Đi thôi, đi nhanh thì mới có kịch xem.

Hai người cứ thế đi theo bọn người nữ chính xem kịch, không quan tâm lấy một xu đám người đang đứng đực ra không biết đi đâu.

Phải mất hàng phút sau bọn họ mới tính toán có nên đi tiếp hay không. Cuối cùng bọn họ chọn đi tiếp về phía trước vì đơn giản phía trước chỉ là một đường thẳng tắp chẳng có chút ngõ ngách nào. Đi mãi đến cuối đường mới xuất hiện một chiếc cầu thang bằng gỗ đi lên trên và người đáng nhẽ ra đã đi lên trên từ lâu thì lại ngồi xồm ở một bậc thang trên cao vừa tầm nhìn thấy họ, cắn hạt dưa tanh tách. Khỏi nói ai cũng biết người đó là Tiểu Vy, còn đứng bên cạnh cô dĩ nhiên là Từ Mặc.

Nam chính Trương Tùng ngạc nhiên nhìn cô Hàn Mộc, sao cô lại ở đây?

Chà nhẽ tôi không được quyền ở đây à? Tiểu Vy ngừng cắn hạt dưa, nhướn mày nhìn hẳn ta.

Không phải cô đuổi theo con quái vật kia sao?

Tôi ngồi đợi mấy người đấy. Tiểu Vy thân nhiên ngồi cắn hạt dưa tiếp Đường, bây giờ...tanh tách...chỉ có một đó là đi lên trên...tanh tách...Nếu muốn quay lại...tanh tách...thì phải đi qua rừng xác ướp sau lưng các người ấy.

Vừa nghe cô nói, cả đám người đồng loạt quay người lại nhìn. Phía xa, một rừng xác ướp đang chậm chậm đi về phía bọn họ, bọn chúng im lặng đến đáng sợ như thể chúng đang ngấm ngấm theo sau bọn họ, chỉ cần bọn họ sơ suất là lao đến cắn xé, biến bọn họ thành quái vật như Lộc Thụ.

Một nhân vật quần chúng trong số người đó vừa nhìn thấy đám xác ướp đã tái mét mặt, anh ta quay phắt người, chạy thẳng về phía thang gỗ. Nhưng vừa bước lên bậc thang đầu tiên, bậc thang đó đã tách ra làm hai khiến anh ta bị trượt chân rơi xuống phía dưới mà phía dưới là một biển nham thạch nóng đến kinh người. Khỏi nói cũng biết, anh ta chết không toàn thây.

Những người còn lại từ đầu đến cuối chỉ có thể tro mắt nhìn người đó rơi xuống vì sự việc xảy ra quá nhanh, không một ai biết trước bậc thang đó lại là một cái bẫy. Nhưng mà vật hy sinh vẫn chưa hết, nhân vật quần chúng còn nhiều.

Biển xác ướp kia ngày càng đến gần, những người đó không thể nào không khản trương. Vì thế mà một vật hy sinh nữa lại được đem ra tế thần. Một

người nữa trong đám người đó cứ nghĩ rằng bấy chỉ ở bậc thang đầu tiên thôi thế nên anh ta tránh không bước lên bậc thang đầu tiên mà bước lên bậc thang thứ hai luôn. Anh ta an toàn.

Thấy anh ta vô sự, đám người đó đều vui mừng ra mặt, bọn họ cho rằng bọn họ có cơ hội thoát khỏi đám xác ướp đó rồi. Người kia tiếp tục đi tiếp. Anh ta cẩn thận đặt chân lên bậc thang thứ ba, dầm dẫm lên bậc thang đó vài cái rồi mới bước hẳn lên. Anh ta tiếp tục an toàn, thờ phào nhẹ nhõm.

Đến đây, ai cũng nghĩ là bấy đã hết rồi, một hai người đã đi đến gần thang gỗ định bước lên. Người kia cũng nghĩ như vậy, thế là anh ta tiếp tục đi mà không thêm suy nghĩ như khi đi trên mấy bậc thang đầu tiên. Thế nhưng, như người đầu tiên, anh ta vừa vô tư đặt chân lên bậc thang thứ tư thì bậc thang đã tách ra đưa anh ta đến với thần chết, không ai kịp giữ anh ta lại.

Đám người nam chính lại một lần nữa rơi vào trạng thái hoang mang. Rốt cục có bao nhiêu bấy trên cái thang gỗ này vậy?

Người làm bấy cũng thật độc địa.

Mấy tên nam chính đi trước qua được cái cầu thang này là vì mấy tên đó đi theo bước chân của con quái vật Lộc Thụ. Con quái vật đó đi trước, có bao nhiêu bấy, nó hứng trước tất cả, bọn họ chỉ việc nhìn bước chân nó mà đi theo thôi. Đừng hỏi tại sao con quái vật đó dính bấy mà không chết. Với tốc độ của nó, bấy chỉ vừa mới động thì nó đã đi đến bậc kế tiếp rồi.

Hàn Mộc, có bao nhiêu bấy trên cái thang này, vị trí của chúng như thế nào? Lưu Hoảng dùng cặp mắt điều hâu của hắn ta để hỏi cô, ngữ điệu như ra lệnh.

Ra lệnh với ông đây ư? Thế thì còn lâu ông mới nói mà cho dù có cầu xin ông thì ông cũng không nói.

Muốn biết thì tự đi mà đếm, tôi không biết vị trí, anh thích thì tự đi mà dò. Ông không rảnh để đi đếm với đi dò bấy cho nam chính đại nhân đâu, ông là nữ phụ, là bia đỡ đạn không phải người rảnh đến nỗi đi đếm với dò bấy.

Rõ ràng là cô biết, đừng giấu nữa. Tên Bành Nhật Vũ nóng nảy giục cô, xác ướp sắp đuổi đến tận người rồi kia kia.

Có biết cũng không nói cho mấy người.

Cô là không muốn sống nữa đúng không? Lưu Hoảng quát mắt nhìn cô, thập phần đe dọa. Khí chất trên người hắn ta mang một cỗ áp lực khổng lồ như muốn đè chết người đối diện.

Ôi, dọa ông cơ đấy, sợ quá cơ. Ngon thì nhào vô ông đây tiếp tất. Ông đây tuyên bố trước, áp lực của nam chính đại nhân chỉ là sợi lông lợn, còn không nặng bằng một sợi tóc trên đầu ông đây, đè chết ông đây bằng niềm tin.

Tôi không muốn sống cũng không đến lượt anh giết đầu nhá, lo mà giữ mạng mình đi kia, xác ướp đuổi đến tận đấy rồi đấy. Cô không ngần ngại hất hàm với hắn ta, khoe môi cong lên nở một nụ cười trào phúng. Ông đây cóc sợ nam chính nhà người nhà.

Nhìn cô, nụ cười đó rõ ràng trông rất đẹp nhưng cũng rất ngứa mắt người nhìn. Lưu Hoảng chỉ muốn lao đến xé rách khuôn mặt xinh đẹp đó ra làm trăm mảnh. Hắn ta trước giờ đều ở trên cao, chưa có kẻ nào dám đối diện với hắn ta mà cười cái nụ cười ngứa mắt đó. Nhưng đi trên cái thang này rủi ro quá cao, hắn ta không bao giờ đổi mạng mình chỉ để xé xác một đứa con gái.

Nam phụ Lại Di Khâm mặt hầm hầm sát khí lên sàn Cô đừng có nhí nhằng nữa, mau nói cho tôi biết, đừng để tôi bắt được cô sẽ giết cô tại chỗ.

A, có ngon anh lên đây mà giết, tôi có nói thì một tên thiếu năng như anh hiểu được sao? Khích tướng, ta đây chính là thánh.

Cô...tôi nhất định sẽ giết cô. Lại Di Khâm hiện tại cũng ôm một cảm xúc như Lưu Hoảng, hắn ta cũng hận không thể lao đến xé toạc cái bản mặt chọc người của cô gái đối diện.

Đừng tưởng anh là sát thủ lừng danh thế giới thì ông đây sẽ sợ anh. Đến thiên đạo ông đây còn chẳng sợ nói gì đến một nam phụ tép riu như anh. Kẻ tiếp cận nữ chính để thông qua nữ chính tìm cách ám sát nam chính Lâm Phi như anh, chết cũng không toàn thây đâu anh ạ.

Giết đi! Tôi hoan nghênh anh. Cô dang hai tay ra khiêu khích hắn ta, môi khẽ nhếch lên Chỉ cần anh có thể.

Lại Di Khâm nghiêng chặt răng, chưa có người nào dám khinh thường hắn ta, một sát thủ lừng danh thế giới như thế. Cô gái này nhất định phải trả giá.

Cô khiêu khích hết nam chính này đến nam chính khác, ai cũng không chừa. Tiểu Vy chính là muốn chọc cho bọn họ tức đến thổ huyết mà chết. Mà đến khi, đám xác ướp đuổi đến tận móng đám người đó rồi, Tiểu Vy mới ngừng trêu chọc.

Cô xuyết xoa lên một tiếng, ra vẻ tiếc nuối Xác ướp đuổi đến tận đây rồi cơ à. Chán thật, định là sẽ tán gẫu thêm một lúc nữa mà. Thôi vậy.

Cô vừa dứt lời thì đám người từ nãy đến giờ bị cô chọc cho đến mức đỏ mào quay tai đồng loạt quay lại nhìn. Mồ hôi trên trán bọn họ như đổ ra gập đôi. Phen này chắc bọn họ phải mở đường máu đi ra rồi.

Nhân lúc bọn họ quay đi, cô với Từ Mặc cũng đi lên luôn, không thể để bọn họ biết quy luật để vượt qua cái bấy nhí nhằng này được. Nhưng thiếu mấy nam chính thì kịch mất vui, hơn nữa phải có nam chính thì mới có người cho Tiểu Vy chọc tức. Thế nên, cô quảng cho bọn họ một gợi ý

1 0 1. Nếu nghĩ không ra thì tự bỏ não mình kiểm tra chất liệu xem có phải bã đậu không đi.

- Hết chương 14 -

Chương 15 đăng vào chiều Chủ Nhật nha mấy nàng. Hóng nhận xét của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

1 0 1...

Quá mộng lung. Trong tình thế xác ướp đuổi đến tận mộng thế này, bọn họ còn có thời gian để nghĩ sao?

Hàn Mộc! Cô đứng lại, nói rõ ra cho tôi. Cô Minh vừa đề phòng nhìn đám xác ướp phía trước vừa hét lên với Tiểu Vy.

Anh nghĩ anh là ai mà anh nói một lời ông đây phải nghe anh. Anh nghĩ anh là ông trời chắc? Mà dù anh có là ông trời thì cũng đừng mơ tới việc ông đây sẽ nghe lời anh.

Có não tự nghĩ.

Sau đó Tiểu Vy đi thẳng, không thèm đếm xỉa tới đám người đang nói chuyện nhân nghĩa ở phía sau.

Ông đây không phải quân tử, nhân nghĩa con khi ấy, muốn nói chuyện nhân nghĩa hãy đi tìm thầy chùa.

Theo đúng với mô típ, bọn họ bị xác ướp vây khốn, phải chống trả kịch liệt. Cuối cùng khi mà sức sắp tàn, lực sắp kiệt, Lưu Hoảng mới nghĩ ra quy luật đặt bẫy. Và thế là đoàn người vượt bẫy thành công.

Quy luật đặt bẫy ở đây rất đơn giản, người đặt bẫy cũng khá có tâm, ghi lù lù con số 1 0 1 theo hàng dọc trên cây cột được khắc đầy hoa văn kì dị, đặt sát chiếc thang gỗ khiến người nhìn không mấy để ý.

Thực ra 1 chính là cách một bậc thang ra, bước lên bậc tiếp theo, còn 0 là bước lùi bậc kế tiếp. Cứ thế theo đó mà đi là lên được phía trên.

Khi Tiểu Vy và Từ Mặc lên đến nơi đã thấy cái lưng đầy gai nhọn của con quái vật đập vào mắt. Dưới chân nó là một vũng máu lớn đỏ thẫm cùng với một cánh tay bị đứt rời. Đứng đối diện với nó là Dạ Phong và Lâm Phi, Dương Linh đứng nép sau lưng Lâm Phi, nhìn cô ta máu me đầy người thể kia chắc là bị ăn hành đủ rồi.

Ê máy chủ, hình như vì ta ham vui mà bỏ lỡ kịch hay rồi thì phải, mi tua lại cho ta xem đi.

Máy chủ {...} tua lại cái đầu cô ấy, đây có phải là phim đầu mà cô thích tua thì tua. Cô ham vui, cô lỡ kịch thì kệ cô chứ, liên quan gì tới tôi?

Máy chủ đúng là loại keo kiệt. Không chấp loại hà tiện nhà mi.

Máy chủ {...} ta còn cần cô chấp sao?

Hừ! Mi cứ đợi đấy. Khi nào quay về ta sẽ tính sổ với con rùa rút đầu nhà mi.

Máy chủ {Ta sẽ đợi.}

Cô vừa bát quái với máy chủ xong thì Lộc Thụ đột nhiên động đậy. Vết thương của nó đã hết chảy máu, nó tiếp tục lao vào ba người kia với mục đích cướp nữ chính. Dù gì nữ chính cũng là con của trời, thịt nữ chính dĩ nhiên sẽ ngon hơn thịt của bìa đỡ đạn rồi.

Tuy nhiên dù nó có mạnh đến đâu thì cũng không mạnh bằng ánh hào quang của nam nữ chính. Hào quang nhân vật chính hợp lại, thế là có thể đè chết người.

Thế nên chỉ vài phút sau nó đã bị đánh lui. Cái đám ngựa giống đó, không chỉ gia thế khủng mà võ vẽ cũng đầy người. Thực khó nhai mà.

Con quái vật đánh không lại buộc phải rút lui, nó chạy thẳng về phía cầu thang nơi Tiểu Vy và Từ Mặc đang đứng xem từ nãy tới giờ. Nhưng tuyệt nhiên nó không dám tấn công mà cố gắng chạy xuống cầu thang để thoát thân.

Nào ngờ, đám người còn lại đã lên đến nơi, vừa hay đụng mặt con quái vật. Nên dù muốn hay không cũng vẫn sẽ có nhân vật quần chúng phải hy sinh, một vài người bị nó va phải, đâm trúng bẫy rơi xuống dưới. Thế là tạch.

Quái vật chạy rồi, hết kịch, đi kiểm chỗ nào ngồi hóng kịch mới thôi. Nam nữ chính tề tựu đông đủ, không có kịch, họa có là thắng ngu mới không tin.

Gần chỗ ba người Dương Linh đứng có một cái hồ lớn, nước trong veo nhìn thấy đáy, trên mặt hồ có năm bông hoa nhìn khá kì lạ đang nở. Phải đi qua cái hồ đó thì mới có thể đi tiếp được. Hai người cùng đi đến cái hồ đó.

Cách mặt nước một khoảng có những phiến đá xếp gần nhau, cứ bốn phiến xếp thành một cụm hình chữ thập, tổng cộng có 5 cụm, mỗi cụm cách nhau một khoảng vừa đủ một bước đi. Cách duy nhất để sang được bờ bên kia là đi trên những phiến đá này.

Hai người bọn họ đi qua hình như rất dễ dàng. Và sau đó, như lẽ thường tình, Tiểu Vy tìm một chỗ hội tụ đủ mấy yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa để...cắn hạt dưa đợi kịch hay.

Trong khi hai người sang bờ bên kia, bên này đám người đó vẫn chưa hết hốt hoảng vì con quái vật kia. Mãi một lúc lâu sau khi nghỉ ngơi bọn họ mới nghĩ đến việc sang bờ bên kia.

Lòng hồ kì thực không chỉ có mấy phiến đá kia không thôi đâu, dưới đáy còn có rất nhiều đá cuội xếp gần nhau và rất nhiều cá bơi tung tăng.

Một người xung phong đi đầu tiên, chắc người đó nghĩ rằng hai người Tiểu Vy qua mà không gặp chuyện gì nên anh ta cũng thần nhiên đặt chân lên mấy phiến đá đó mà không chịu đề phòng.

Kịch hay lại bắt đầu rồi đấy.

Chắc do vận khí của anh ta tốt nên khi bước xuống không có chuyện gì xảy ra. Điều đó khiến anh ra càng tự tin bước tiếp. Nhưng vừa bước sang cụm đá thứ hai thì một viên đá cuội ở dưới đáy bỗng nhiên động đậy.

Viên đá đó đuổi mình thành một con rắn, nó nhanh chóng bơi đến chỗ anh ta, nó quấn lấy chân anh ta, người phóng ra những luồng điện nhỏ khiến anh ta bị giật điện mà ngã đi. Đường như những con cá không hề bị ảnh hưởng, hình như chúng đợi giây phút này đã lâu, ngay lập tức lao đến cắn xé nhân vật xấu số. Máu nhuộm đỏ mặt hồ.

Đã bảo rồi, người làm bầy rất có tâm. Để người ta nghĩ rằng không có bầy rồi lại cho bầy xuất hiện. Thực ác đi.

Người thứ hai thậm chí còn đen đui hơn cả người số một, anh ta bị cắn chết ngay từ bước đi đầu tiên. Quần chúng nam nữ chính tỏ vẻ hoang mang vô độ.

Rốt cuộc thì có bao nhiêu bầy vậy???

Chính vì không biết có bao nhiêu bầy nên người đã qua bên kia hồ đang an nhàn cắn hạt dưa là Tiểu Vy lại bị lôi ra thăm vấn.

Hàn Mộc, mau nói cho tôi cách đi qua. Lưu Hoảng lại một lần nữa ra lệnh cho cô.

Anh chỉ là nam chính, không phải ông trời. Thứ ông đây muốn diệt nhất lại là nam nữ chính các người, anh nghĩ ông đây sẽ nói sao? Mơ đi.

Ai biết được, anh thích thì tự đi mà tìm hiểu.

Cô đừng giấu mọi người nữa, cô biết thì mau nói đi, mọi người nên cùng nhau hợp tác để rời khỏi đây mới phải. Nữ chính lại lên tiếng rồi.

Tôi nói tôi không biết thì chính là tôi không biết, cô gọi cô tự tìm cách mà qua.

Cô không biết mà cô lại đi qua được sao? Dạ Phong bắt đầu mất kiên nhẫn với cô, hần ta nói với giọng chất vấn.

Có thể là do tôi vận khí tốt, may mắn hơn các người chăng?

Ta phi, may mắn cái con khi ấy! Ở địa bàn của thiên đạo, ta mà may mắn thì ta không mang họ Tiểu nhá! Nếu không phải ông đây có não, nhìn một phát ra quy luật của mấy cái bầy này thì dù có mười mạng cũng không đủ để chết đâu.

Cô đừng giấu giếm nữa, chắc chắn cô phải biết gì đó thì mới có thể an toàn.

Dù có biết tôi cũng không nói vì chẳng có lí do gì để nói.

Hàn Mộc, cô đừng có không biết điều như vậy. Lâm Phi cũng không chịu được kiểu nói chuyện chọc người của cô nữa rồi.

Tôi không biết điều đấy thì làm sao? Anh làm gì được tôi? Biến hình thành siêu nhân bay qua đây giết tôi chắc? Hay là ra cửa động bắt mấy con chim ở đây vào đây làm phương tiện bay lượn?

Cô... không đi theo lẽ thường được một lần hay sao? Rốt cục đây là Hàn Mộc nào?

Ông đây không có khái niệm mang tên lẽ thường. Ông đây không phải người bình thường thì việc gì phải đi theo lẽ thường. Ta chính là tiên.

Máy chủ {...} Vy tự ki lại online rồi, lần này bà điên đến mức tự nhận mình là tiên luôn kia. Ai chữa bệnh giùm bà giúp tôi với.

Ông không cần rùa rụt đầu khám bệnh.

Lâm Phi đang không biết nói tiếp thế nào thì ở phía cầu thang vang lên một tiếng rống động trời.

Tiếng rống của xác ướp.

- Hết chương 15 -

Chương sau đăng vào tối ngày 4 (thứ Hai) nha mọi người. Nhưng mà tối ta đăng hơi muộn nên các nàng đọc vào hôm sau ấy nhé.

Có nàng nào đọc Boss là nữ phụ chưa? Truyện của ta được lấy ý tưởng từ bộ đó đó, tính cách nhân vật cũng khá giống luôn. Ta chính là fan nảo tàn của Sinh tỷ đây. Mấy nàng nên đọc thử đi, hay lắm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Gràooooooooo...

Tiếng xác ướp rống lên khiến Dương Linh giật bắn người. Cô ta e lệ nép vào tấm lưng rộng lớn của Lâm Phi, nhỏ giọng nói với Tiểu Vy Tôi xin cô đấy! Làm ơn hãy chỉ cách để đi qua cái hồ này cho chúng tôi!

Cô ta thực sự rất sợ đám xác ướp này. Nếu bây giờ lại có một người nữa biến thành quái vật thì phải làm sao?!

Tiểu Vy lấy một chiếc kẹo mút ra ngậm, cười với Dương Linh một nụ cười cô quái Cô lấy tư cách gì để cầu xin tôi?

Giữa chúng ta dù gì cũng có một chút ít quen biết, cũng có thể coi là bạn... chưa kể ở đây còn có Dạ Phong, cô bỏ anh ấy được hay sao?

Dương Linh chưa nói hết đã bị Tiểu Vy chặn họng Tôi không có bạn. rồi cô bất chợt nghiêng đầu nhìn Dương Linh, cắt đứt chút hy vọng cuối cùng của cô ta Cô là ai? Tôi không quen cô. Cô đi ra đi.

Muốn nhờ vả cô? Nữ chính có chết cũng chưa đến lượt.

Khuôn mặt Dương Linh vắn vẹo hẳn đi. Cô gái này sao không đi theo lẽ thường vậy hả?

Cô...cô sao có thể tuyệt tình như vậy? Rõ ràng tôi đối xử rất tốt với cô.

Tốt, ừ, tốt.

Ta phi, tốt cái củ cái ấy. Cô rõ ràng là vì muốn tiếp cận Dạ Phong nên mới đối xử tốt với nguyên chủ nhà. Ta nhắm mắt cũng biết tâm địa của cô.

Người cô quen là Hàn Mộc, không phải tôi. Đây là sự thật. Tôi không quen biết cô, không có lí do gì để giúp cô.

Chẳng nhẽ cô còn còn không phải Hàn Mộc hay sao? Cô ta đã điều tra, rõ ràng cô gái này là Hàn Mộc, chỉ khác một điều, cô gái này thay đổi quá nhanh không còn là Hàn Mộc của trước kia. Nhưng thân xác rõ ràng là Hàn Mộc.

Tôi nói tôi không phải thì sao? Tôi chỉ là người hoàn thành tâm nguyện của cô ấy. Không có nghĩa vụ với các người.

Cô... chuyện này là phi lí, phản khoa học! Làm sao trên đời lại có chuyện thay hồn đổi vía như thế chứ.

Dương Linh không còn biết nói gì nữa, vì dù có nói Hàn Mộc kia cũng sẽ không giúp.

Xác ướp đi lên ngày càng nhiều, người của bọn họ cũng bị thương không ít. Nếu không sớm tìm ra quy luật của cái bẫy, bọn họ đều sẽ chết hết.

Thiên đạo lại ra tay tương cứu. Quần chúng nam nữ chính thoát khỏi cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Nữ chính do không có việc gì làm, một lần nữa phát hiện ra quy luật của cái bẫy, đưa đám người ra khỏi vùng nguy hiểm lúc nhúc xác ướp.

Quy luật của cái bẫy dựa vào những bông hoa trên mặt hồ, những bông hoa đó kì lạ vì chúng có ba cánh hoa cùng màu và một cánh khác màu. Vị trí của những cánh khác màu đó chính là vị trí của phiến đá nhỏ không có bẫy trong các cụm đá.

Trong lúc bọn họ đi qua bờ bên này thì Tiểu Vy lại ngồi xổm cạnh bờ hồ, cầm kiếm chọc chọc mấy viên đá dưới đáy hồ, nhìn chúng duỗi ra lại cuộn vào cho thích mắt. Đây chính là phần tử hết việc của năm.

Lại Dĩ Khâm vừa sang đến nơi đã định đến chỗ Tiểu Vy tính sổ. Tính cả nợ cũ lẫn nợ mới luôn. Chắc hẳn ta là loại người thiếu kiên nhẫn nhất trong đám nam nhân của nữ chính mất.

Hắn ta đi đến nơi cô đang ngồi, giơ tay định đẩy cô xuống nước. Người đã si nhục hắn ta, phải chết không toàn thây. Nhưng bàn tay còn chưa đụng đến người Tiểu Vy đã bị một bàn tay khác chặn lại.

Giọng nam trầm thấp vang lên, âm thanh mang theo sự lạnh giá dội thẳng vào màng nhĩ những người đang ở đó. Anh nên rút tay lại, đừng để tôi bẽ gãy tay anh.

Người này, không tầm thường.

Anh là ai? Sao lúc nào cũng bảo vệ cho cô ta? Lại Dĩ Khâm cũng lòi ra cái khí chất sát thủ đệ nhất ra hòng đè chết Từ Mặc.

Xin lỗi chứ, một Lại Dĩ Khâm hay là mười Lại Dĩ Khâm gộp lại cũng không đè chết được Từ Mặc. Người ta dù gì cũng là boss phản diện, anh chỉ là nam phụ, đè chết người ta bằng niềm tin hay hy vọng?

Tôi là ai không liên quan tới anh. Động tới cô ấy, anh đừng trách tôi ác.

Lại Dĩ Khâm biết hắn ta không thể đánh lại người này, thù này chắc khi nào về đến đất liền hắn ta mới trả nổi.

Từ Mặc buông tay Lại Dĩ Khâm ra, hắn ta không đáng để hắn giết, về đất liền tính sau. Hắn không muốn cô nhìn thấy bộ dạng đáng sợ này của hắn. Đúng là chỉ ở bên cạnh Tiểu Vy, hắn mới thu hết toàn bộ nanh vuốt của mình vào.

Hắn vừa buông tay Lại Dĩ Khâm ra đã có một chiếc khăn tay đưa ra trước mặt hắn Lau tay đi, tay anh bẩn rồi.

Máy chủ {...} cô là đang muốn chọc cho bọn họ tức đến phụt máu đúng không?

Hắn ta định đẩy ta xuống mà, ta cũng phải trả lễ một chút chứ.

Lại Dĩ Khâm khi đó đã định bỏ đi nhưng cô lại chọc tức hắn khiến hắn sôi máu không thể quay người lại Hàn Mộc! Đây là cô chọc tức tôi! Đừng hỏi hận!

Yên tâm, từ điển của tôi không có hai chữ hỏi hận đâu!

Hắn ta vung nắm đấm về phía Tiểu Vy nhưng chưa đến nơi thì một lần nữa lại bị Từ Mặc chặn lại.

Lần này hắn không nương tay với tên điếc không sợ súng này nữa. Thẳng tay quăng hắn ta xuống hồ nước.

Dám động vào người của hắn, chỉ có loại không sợ chết mới dám làm vậy.

Những con rắn điện bị Tiểu Vy chọc phá nãy giờ hận không thể nhảy lên mặt nước cắn chết cô giờ lại có cái bao cát ném xuống cho bọn nó trút giận. Đương nhiên chúng không thể bỏ qua, thế là chúng thi nhau lao vào cắn Lại Dĩ Khâm.

Máy chủ {...} đừng bảo với tôi cô nghịch mấy con rắn đấy cũng là có chủ đích.

Ta chính là thích thì nghịch thôi. Mi nghĩ nhiều quá rồi, nghỉ hưu đi là vừa.

Máy chủ {...} ta nghỉ hưu để cô đi làm loạn nhân gian hả?

Mi làm như ta là yêu quái không bằng.

Máy chủ {...} cô còn nói mình không phải yêu quái đi.

Trong khi Tiểu Vy đang bắt quái với máy chủ thì Lại Dĩ Khâm lại bị một đám rắn điện quấn lấy. Hắn ta phải cố gắng lắm mới giữ được tỉnh táo để bám vào thành hồ, mỗi nắp máy kêu cứu.

Đám người nữ chính vẫn còn đang đứng đờ ra vì sự việc xảy đến quá bất ngờ. Mãi đến khi một người chạy đến chỗ Lại Dĩ Khâm cùng với một cái que gỗ thì mấy người đó mới biết mình nên làm gì lúc này.

Dương Linh nhìn Từ Mặc với đôi mắt long lanh nước quen thuộc, bộ dạng ủy khuất của em gái này đúng là thiên hạ vô địch nha Anh...sao anh lại đẩy Dĩ Khâm xuống hồ nước đó? Rõ ràng anh biết trong hồ có rắn điện mà.

May mà Từ Mặc là boss phản diện, mặc định sẵn là sẽ không bao giờ thích nữ chính. Chứ nếu không có cái chế độ mặc định đó thì Tiểu Vy cũng không chắc chắn hắn có gia nhập vào dàn hậu cung hùng hậu của nữ chính không nữa.

Từ Mặc nhìn Dương Linh với ánh mắt lạnh lùng, tay vẫn đang dùng khăn lau đi lau lại Anh ta dám có ý định đánh người của tôi.

Dù thế đi nữa...

Thì sao? Chúng tôi không phải thánh mẫu như cô, không có tấm lòng bao trùm cả nhân loại như cô, không có khả năng đi cứu thế giới. Tiểu Vy lại một lần nữa chặn họng Dương Linh. Em gái nữ chính này mà đi đóng phim, thế có thiên đạo là sẽ được giải Oscar.

Cô...

Tiểu Vy không quan tâm đến thái độ của nữ chính nữa, cô ta thực sự rất rắc rối. Cô quay ra nói với Từ Mặc Đi kiếm chỗ nào ngồi ăn thôi, em đói rồi.

Từ Mặc không nói gì chỉ gật đầu nhẹ. Thực chất hắn rất muốn nói Em cần hạt dưa này giờ còn chưa no hay sao? nhưng mà sợ cô giận nên không dám nói.

#Thanh niên sợ vợ của năm#

Tiểu Vy ăn xong ngồi nhìn Từ Mặc ăn, chán quá lại gọi máy chủ ra tám chuyện.

Này rùa rụt đầu, ra đây nói chuyện nhân sinh với ta cái xem nào.

Máy chủ {Cô có cần mua thuốc uống không đây?} có mùi nguy hiểm ở đây à nha, người chơi nhà nó chủ động gọi nó bàn chuyện nhân sinh kìa.

Thuốc cái cù cái nhà mi ấy, này, có thật Từ Mặc cuối cùng bị Dạ Phong hợp sức với Lâm Phi bắn chết không vậy?

Máy chủ {Theo nguyên tác thì đúng là vậy.} bàn chuyện nhân sinh thật à.

Nhưng thân thủ của hắn không phải là không thể đánh thắng được hai tên đó.

Máy chủ {Cô quên vòng sáng nam chính rồi à.}

Ừ nhỉ.

Rùa rụt đầu, mi nghĩ tại sao Từ Mặc thích ta?

Máy chủ {Ta không phải tổng đài tư vấn tình yêu. Sao cô không hỏi anh ta đi.}

Nói chuyện với mi chán ờm.

Máy chủ {...} còn không phải cô gọi tôi ra tám chuyện à?

Đang tám chuyện ngon lành thì như thường lệ, đám người nữ chính lại xen ngang.

Máy chủ, mi mau xem lại đám nhân vật nào tàn mà mi tạo ra đi, bất lịch sự quá. Ta và mi còn đang bàn chuyện nhân sinh, thế mà bọn họ cũng xen vào được. Trừ điểm.

Máy chủ bận cảm nín vì không biết nói gì, xin offline đi tìm thuốc chữa bệnh cho người chơi.

- Hết chương 16 -

Chiều nay ta được nghỉ, ta đã định đăng chiều cơ nhưng mà đang viết thì tịt tịt là lại phải đăng vào buổi tối. Cảm giác mình viết càng ngày càng xàm hay sao ý. Nhưng mà kệ đi.

Chương 17 đăng vào chiều thứ 7 nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Hàn Mộc...cô có thể chia cho chúng tôi chút đồ ăn không? Chúng tôi vừa mới đánh với mấy thứ kia nên giờ đều kiệt sức, hơn nữa Dĩ Khâm vừa mới bị thương, cần hồi phục sức lực mà chúng tôi thì hết sạch đồ ăn rồi... Dương Linh rụt rè hỏi Tiểu Vy như thể sợ bị cô ăn thịt.

Tiểu Vy lúc đó đang tám chuyện với mấy chủ thì bị em gái này cắt ngang, cô ngẩng đầu nhìn Dương Linh. Áng chừng bản thân thấp hơn nữ chính thế là cô đi đến tượng sư tử ở gần nơi Dương Linh đứng, trèo lên đầu bức tượng đó ngồi rồi lôi kẹo mút ra gặm.

Cô cúi đầu nhìn Dương Linh từ trên cao.

Đúng là phải ở trên cao con người ta mới dễ vênh váo.

Cô có thấy ai ngu đi hỗ trợ kẻ muốn hại chết mình không?

Câu nói của cô khiến Dương Linh chột dạ nhưng rồi cô ta xóa ngay cái cảm giác ấy đi. Dương Linh tự tâm niệm với bản thân rằng cô ta không cố ý làm điều đó. Chúng tôi đâu muốn hại chết cô...

Thôi đi cô gái, cô cố ý đẩy tôi xuống hồ bầy, Lại Dĩ Khâm kia định đẩy tôi xuống làm mồi cho cá. Thế có phải là muốn giết tôi không?

Cô... khuôn mặt Dương Linh ngày càng trở nên khó coi, vặn vẹo mãi cô ta mới kiếm ra một cái cớ để ép cô. Nhưng cho dù thế cô cũng đâu có sao, trong khi các cô hại Dĩ Khâm đến như vậy, giờ tôi nhờ cô giúp cũng coi như cho cô một cơ hội chuộc tội thế mà cô còn làm ngơ?

Tiểu Vy vỗ vỗ đầu Dương Linh. Em gái, em về học luật đi là vừa. Tôi đơn giản là phòng vệ chính đáng. Nếu không phải ở đây không có cảnh sát thì tôi đã báo cảnh sát anh ta mắc tội cố ý gây thương tích rồi.

Cô... Hai bàn tay Dương Linh nắm chặt. Hàn Mộc này là đang muốn ép cô ta tức đến thổ huyết luôn hay sao?

Gràoooooooo!

Bỗng nhiên tiếng gầm của xác ướp lại vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Tất cả cùng đưa mắt về phía bên kia của hồ nước. Khi tất cả mọi người đang ngồi nghỉ ngơi ở đây, đám xác ướp đó mất miếng mồi đều tụ hết ở bờ hồ nước đứng chen chúc với nhau. Do càng ngày, xác ướp kéo lên càng đông, con nào cũng muốn đi đến bờ hồ đứng vì đó là nơi gần với mồi con mồi ở bên kia nhất.

Thế là xô xát xảy ra. Một xác ướp bị đẩy xuống hồ nước, rống lên một tiếng ghê rợn. Chắc do băng vải quấn trên người chúng đã lâu, không còn kết dính được với nhau nên những băng vải đó bị xô ra, nổi lên trên mặt nước.

Thứ chất lỏng đen sì từ người xác ướp chảy ra hòa vào nước trong hồ khiến một mảng hồ bị nhuộm đen sì.

Ngay sau đó, một điều kì lạ xảy ra. Đám xác ướp đó không hện, cùng nhảy xuống hồ nước. Và cứ thế, hồ nhanh chóng bị nhuộm đen hoàn toàn.

Nước trong hồ sóng sánh tựa như đang sống.

Cả đám người ngơ ngàng trước cảnh tượng xảy ra trước mặt, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn.

Liếc qua Từ Mặc đã ăn xong, cô nhảy từ đầu tượng đá xuống, đi đến gần Từ Mặc nói nhỏ. Đi thôi, bọn người kia đã thích xem thì cho bọn họ xem đi.

Bọn họ muốn mở mang thế giới quan ấy mà. Chỉ là cái giá của điều đó chính là cái chết. Thế thôi.

Tượng đá khi nãy Tiểu Vy ngồi lên được đặt dưới chân một thang bằng đá dài. Đi hết cái thang đó sẽ nhìn thấy 3 cánh cổng lớn. Bọn họ đi vào cánh cổng thứ hai.

Trong khi đó đám người nữ chính vẫn đang trở mắt nhìn cái hồ nước đen ngòm đó. Cho đến khi một người trong số họ gào lên một tiếng thì bọn họ mới biết nguy hiểm đang đến gần. Tiếng gào đó giống với tiếng gào của Lộc Thụ lúc hắn ta biến thành quái vật. Người đó biến thành quái vật.

Cái thứ nước đen ngòm kia chúng không chịu yên ổn trong hồ nước mà chúng 'bò' lên trên bờ. Thế là mọi việc xảy ra y hệt với Lộc Thụ, thứ nước đó quấn lấy chân người đó, bò lên cổ và biến anh ta thành quái vật như hiện tại.

Đám người nam nữ chính trước sự việc đó, vẫn giữ được một chút bình tĩnh và tỉnh táo. Bọn họ thi nhau chạy lên thang đá trốn con quái vật. Nhưng để tạo chút kịch tính, con quái vật không buông tha cho họ, nó nhanh chóng đuổi theo con mồi của mình.

Nữ chính lúc đó đang được Lâm Phi công trên lưng. Vì sức đã cạn nhiều từ lúc đánh quái vật cứu nữ chính nên sức lực của Lâm Phi suy kiệt thấy rõ. Con quái vật đuổi ngay phía sau bọn họ.

Hiệu ứng vòng sáng nữ chính lại một lần nữa lên sàn, hai người họ cuối cùng cũng đi đến cuối thang đá mà không bị quái vật xé xác.

Nhưng dường như thiên đạo không thích nữ chính là mấy, lão ta lại bày thêm thử thách cho nữ chính.

Con quái vật nhanh chóng đuổi đến nơi và người mà nó nhắm đến đầu tiên lại là nữ chính. Nó nhe nanh vuốt xông đến chỗ nữ chính đang đứng thờ hồn hèn sau khi leo xuống khỏi lưng Lâm Phi.

Dương Linh bị quái vật nhắm đến hoảng sợ, lôi một người đang đứng gần đó ra làm bia đỡ đạn. Thế là con quái vật nhanh chóng đâm chết người đó,

ngấu nghiêng ăn diễn viên quần chúng xấu số một cách man rợ.

Tuy một người vừa bị giết ngay trước mặt là vậy nhưng đám người đó chẳng mấy ai quan tâm, đến cả nữ chính cũng chỉ lờ bộ mặt hối lỗi ra vài phút rồi thôi.

Nữ chính hóa đen hoàn toàn, Tiểu Vy tung hoa ăn mừng!

Đám người còn lại lơ đi vì còn cần tìm cách thoát thân.

Bọn họ cũng chọn đi vào cánh cổng thứ hai như hai người Tiểu Vy. Cả đám người dồn hết sức của mình vào để giữ cho cánh cổng không bị con quái vật ở bên ngoài mở ra được. Bọn họ bê vác hết tất cả những tảng đá xung quanh ra chặn trước cánh cổng đó.

Mãi đến khi chắc chắn con quái vật không thể vào đây được, bọn họ mới đi tiếp.

Con đường lần này cũng như những con đường khác, một mạng lưới bẫy dày đặc được giăng ra, chỉ khác một điều là con đường lần này thẳng tắp.

Do đã đi qua nhiều bẫy nên lần này bọn họ chỉ hơi chật vật chứ không có thêm bất cứ ai chết cả.

Bọn họ cứ đi mãi cho đến tận cuối đường thì gặp một cánh cổng lớn với những hoa văn quý quái. Gần đó là hai người Tiểu Vy đang ngồi đó trông có vẻ rất thành thạo.

Lại thêm một màn chỉ trích nữa.

Hàn Mộc, tại sao cô biết thứ đó nguy hiểm mà cô không cảnh báo với chúng tôi?! Dương Linh lần này vút luôn bộ dạng bạch liên hoa ra sau lưng. Đối diện với nguy hiểm luôn rình rập, cô ta không còn nghĩ đến cái gọi là hình tượng nữa rồi.

Nhìn nữ chính như con nhím xù lông, Tiểu Vy chỉ cười nhạt Tôi mong các người chết còn chẳng được, nhắc các người để các người sống à?

Có phải cô muốn tôi chết cô mới yên không?

Đúng rồi đấy, cô chết đi là sẽ được yên.

Cô... nanh vuốt của Dương Linh dựng hết lên, cô ta muốn lao vào xé xác cô gái đang ngồi đối diện.

Thế nhưng ý nghĩ đó còn chưa được thực thi thì đã bị Lưu Hoảng chặn lại Dương Linh, mau đưa thứ cô nhặt được khi đó ra đây! bọn họ không bỏ lại cô ta phân vì cô ta nhặt được thứ này, phần vì hai người Dạ Phong và Lâm Phi nhất quyết bảo vệ cô ta. Ai biết thứ cô ta nhặt được có ích hay không vì thế họ phải giữ cô ta lại.

Vì là lời của Lưu Hoảng nên cô ta buộc phải bỏ ý nghĩ nhảy vào cắn xé Tiểu Vy. Cô ta lờ từ trong túi áo khoác một mặt dây chuyền hình tròn bằng đá màu đỏ có khắc hình mặt trời đưa cho Lưu Hoảng.

Hắn ta nhận lấy nó và lắp vào một cái lỗ trên cánh cửa vừa khít. Tiểu Vy ngồi ở ngoài cũng vì không có thứ này. Lưu Hoảng vừa lắp vào xong thì cánh cửa lập tức mở ra.

Hai người Tiểu Vy vẫn ngồi ở ngoài chỉ có đám người nam nữ chính đi vào bên trong. Bên trong chính là một căn phòng lớn trống rỗng. Giữa phòng vẽ một hình tròn với những hoa văn khá quý quái, từng nét vẽ đều phát ra ánh sáng vàng lạ thường. Vẽ chìm dưới hình tròn đó là bản đồ của hòn đảo này. Ngoài ra còn có những viên đá hình tròn xếp xung quanh bản đồ.

Đối diện với cánh cửa bọn họ vừa bước vào là một cửa sổ lớn chiếm hết cả một bức tường trong căn phòng.

Bọn họ vừa đi vào đến giữa phòng thì từ bốn phía của căn phòng, hàng chục lưỡi dao lớn lao đến chỗ bọn họ. May cho đám người nam nữ chính, người làm bẫy cũng có chút tâm không định lấy mạng bọn họ hoàn toàn. Bọn họ cúi người xuống cũng vừa tránh được những lưỡi dao khổng lồ đó.

Đến tận lúc những lưỡi dao không còn hoạt động nữa, hai người Tiểu Vy, Từ Mặc mới bước vào.

- Hết chương 17 -

Chương sau đăng vào chiều thứ Tư nha.

Ai da, trường ta bắt đầu từ thứ 3 tuần sau là thi học kì rồi, chỗ các nàng thi sao? Hix! Không biết sau thi học kì ta còn sống nổi không nữa!? TT

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai người họ vừa bước vào đã nhìn thấy khuôn mặt thất thần của nữ chính, người đang ngồi bệt trên mặt đất.

Vừa thất thần là thế vậy mà vừa thấy Tiểu Vy sắc mặt của cô ta đã thay đổi hẳn. Lừa hận lại một lần nữa trào dâng từ đáy mắt cô ta.

Dương Linh chỉ vào mặt Tiểu Vy mà hét Cô...cô...sao cô không nói với chúng tôi trong này cũng có bấy?! cô ta rất muốn chạy đến, đâm nát cái bộ mặt thần nhiên của cô gái vừa bước vào nhưng nỗi sợ hãi khi này khiến cả người cô ta bần rùn không tài nào cử động được.

Những lưỡi dao đó đã nuốt chút nữa lấy mạng của cô ta.

Lại câu này nữa sao, hỏi mãi không mời môm à? Bỏn cô nương quyết định không trả lời.

Có phải cô muốn chúng tôi chết hết cô mới vừa lòng hay không?!

Bingo! Cô nói đúng rồi đấy hay là các người đi chết bây giờ luôn đi.

Nói rồi Tiểu Vy vòng qua người Dương Linh vẫn còn đang lấp bắp ở đó, đến gần cửa sổ lớn ở phía trước. Đám người còn lại nhìn cô với ánh mắt nửa cảnh giác, nửa kì dị.

Tiểu Vy không phải loại người khoái đi theo lẽ thường.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy nơi bọn họ ngồi nghỉ khi bị binh đoàn dị thú đuổi giết. Không biết đã bao lâu từ lúc bọn họ đi vào nơi này nhưng bây giờ ở dưới đó không còn một con vật nào.

Nhìn trời bây giờ chắc khoảng tầm giữa buổi chiều, mặt trời tỏa những ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào căn phòng khiến Tiểu Vy phải đưa tay che nắng lại nhưng chưa cần che đã có người che cho rồi. Khỏi nói cũng biết là Từ Mặc.

Máy chủ vừa mới online cho hay {...} ngày nào cũng bị nhét một miếng đầy cầu lương thế này thì phải sống sao. Người ta là chó F.A đó hai người kia!

Mi F.A kệ mi mắc gì đến ta.

Máy chủ {...} thế thì bớt rắc cầu lương đi cho người ta đã tui thân.

Mi người ta với ai vậy? Nghe gớm chết đi được.

Máy chủ {Ta nói với cô đấy. Thì làm sao?}

Được lắm về ta tính sổ với mi.

Máy chủ F.A âm thầm giờ ngón giữa {...} ngon thì nhào vô.

Để rồi xem.

Từ cửa sổ này nhìn ra xa mới thấy điều kì lạ. Rõ ràng bây giờ là buổi chiều, trời lại hoàn toàn quang đãng, tầm nhìn lúc này phải rõ nhất nhưng ngoài nhìn thấy mấy xoáy nước trên mặt biển không ngừng chuyển động thì Tiểu Vy hoàn toàn không nhìn thấy gì hơn nữa. Tất cả đều bị che phủ bởi một màn sương trắng quai dị.

Hai người đứng đó quan sát một lúc thì bắt đầu để ý một xoáy nước rất rất lớn, nó ở vị trí thẳng từ cái mỏm đá nơi cô và Từ Mặc ngồi cắn hạt dưa lúc mới lên đảo. Xoáy nước đó đột nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện, đồng thời phía sau cũng vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Tiểu Vy tò mò quay người lại nhìn. Tiếng kêu vừa rồi rõ là của nữ chính. Cô là thành phần không bao giờ vắng mặt trong hội vây xem nữ chính.

Tương gì chứ! Hóa ra chỉ là nữ chính bị trẹo chân được đỡ vào một góc phòng, nam chính đang xem xét vết thương cho nữ chính, ngã có thể mà cũng bị trẹo chân, thế giới này chắc chỉ có một mình nữ chính. Chẳng có gì hay ho để xem cả.

À khoan, hình như là có rồi.

Tiểu Vy bỏ qua bọn người nam nữ chính, đi đến gần hình vẽ ở giữa phòng. Chắc do lúc đỡ nữ chính dậy, mấy người đó không cẩn thận làm di chuyển một hòn đá đặt ở hình vẽ đó. Hòn đá đó, nếu đem khớp với bản đồ thì vị trí ban đầu của nó hoàn toàn trùng với vị trí của xoáy nước vừa biến mất.

Điều này chắc chắn không phải sự trùng hợp.

Nghe có vẻ bọn họ sắp được trở về với đất liền rồi. Từ lúc lên đảo, Tiểu Vy bỗng thấy nhớ mấy bộ đam mê đang đọc dở ở nhà dễ sợ.

Tiểu Vy quan sát thứ hình thù cô quái đang phát sáng đó một hồi, chắc hẳn đây là một pháp trận đồ cổ xưa nào đó được tạo ra để bảo vệ hòn đảo chết tiệt này. Vô hiệu hóa thứ này chắc là có thể ra khỏi đảo mà không cần tốn sức đánh nhau với súc vật.

Nhưng mà vô hiệu hóa thứ quái này thế nào đây? Máy chủ đâu rồi ra nghĩ cho ta đi, ít nhất hãy cho ta thấy được một lần rửa rứt đầu nhà mi có ích.

Máy chủ {Không phải cô thông minh lắm hay sao?} nói chuyện kiểu của cô đừng mơ ta giúp. Hừ!

Lười động não.

Máy chủ {Đã vậy thì đừng mơ ta giúp cô.} máy chủ xinh đẹp xin phép offline đi ngủ.

Ê máy chủ...

Rửa rứt đầu...

Chưa gì mà đã offline là sao. Mi đúng là máy chủ vô dụng nhất quả đất. Mi nên học tập con nhà người ta, à nhầm, máy chủ nhà người ta đi.

Máy chủ có để lại tái bút như sau {Cô cũng nên xem lại cô đi, người chơi nhà người ta đâu có như cô.}

Quanh đi quẩn lại, mi vẫn là đồ vô dụng. Đệ đơn yêu cầu đổi máy chủ.

{Máy chủ xinh đẹp của bạn hiện đã offline, vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng Píp...Tút...}

Ê, máy chủ, mi nói để lại lời nhắn sau tiếng Píp sao sau đó lại thành Tút thế kia?

{Máy chủ xinh đẹp của bạn hiện đã offline, vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng Píp...Tút...}

OK, I'm fine.

Fine cái củ cái ấy.

Xinh đẹp cái con khi ấy.

Mi cứ nhớ đấy, máy chủ. Vụ này ta sẽ ghi sổ.

Vì không nhờ được máy chủ khôn nạn nên Tiểu Vy lại phải lòi não ra một phen. Cô nhìn cái trần đồ đồ một hồi rồi gạt hết sạch mấy viên đá bày trên đó ra để kiểm tra thử xem có thật mấy viên đá đó quy định vị trí của mấy xoáy nước hay không.

Quả nhiên không sai, mấy viên đá đó được sử dụng với mục đích là để dùng vào việc đó. Giờ chỉ cần nghĩ cách khiến cho cái thứ này không phát sáng nữa là được.

Thế rồi một thứ đã làm cô chú ý. Ở giữa pháp trận đồ có đặt một cái sọ đầu lâu. Xung quanh cái đầu lâu đó có một luồng linh khí đậm đặc bao quanh, rất có thể đó là nguồn năng lượng chính để duy trì cái thứ này hoạt động.

Tiểu Vy đã thử đưa tay vào định lấy cái đầu lâu đó ra nhưng xung quanh cái đầu lâu đó phát ra một lực cản quá lớn không cho cô chạm đến thứ đó.

Cô không được vậy chắc con cung của trời sẽ được.

Người ta gọi đó là sự phân biệt giai cấp mà. Tác giả đã đưa ra quy định rồi, chỉ nữ chính mới có quyền cứu thế giới. Nhân vật quần chúng chỉ được làm gạch lót đường đã là cả một niềm vinh hạnh.

Vinh hạnh cái con khi ấy, có cho ông đây cũng chả thêm nhá. Mau mau, nữ chính mau đi cứu thế giới đi để ta còn về đọc đam mỹ.

Dương Linh, cô mau đến đây. Tiểu Vy hướng đến chỗ đám người đang túm tụm lại một góc.

Đã bảo nhanh lên để người ta còn về chữa trị cho tâm hồn mỏng manh, yếu đuối.

Tại sao tôi phải nghe lời cô? cô chắc chắn lại muốn giết tôi tiếp. Còn lâu tôi mới tin cô

Cô không muốn rời khỏi chỗ này thì thôi, tôi cũng chẳng quan tâm là mấy. mồm là vậy chứ trong đầu thì Tiểu Vy lại nghĩ theo một hướng khác hẳn:

Nhanh nhanh dùm cái, về thành phố đi để ông đây giết cô cho dễ. Đàng nào chẳng chết, chết ở đất mẹ vẫn hơn chứ.

Dương Linh lòng bán tín bán nghi, chặt vật đứng dậy nhìn cô nghi hoặc Thật sự là có thể rời khỏi đây sao?

Ông đây không có thời gian lừa cô.

Dương Linh cẩn thận đi đến gần chỗ cô, e dè hỏi Tôi phải làm gì?

Lấy cái đầu lâu kia ra. Cô chỉ vào cái đầu lâu giữa pháp trận nói.

Thế thôi?

Thế thôi.

Vậy sao cô không làm đi. cô lại muốn hại tôi tiếp đúng không?

Lười, không muốn lấy. Cô không làm thì thôi, cứ ở đây đến chết đi nhá, dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi là mấy.

Dương Linh trước lời nói của cô, suy nghĩ một hồi rồi quyết định liều một phen. Đám người kia không hiểu cái mô tê gì nên chẳng dám hé răng lấy nửa lời, chỉ biết đứng đực ra đây nhìn bọn họ đối thoại.

Quả nhiên là có sự phân biệt. Khi cô lấy thì lực cản lớn nhưng khi nữ chính thò tay vào lấy thì mọi thứ lại trở nên nhẹ nhàng như không.

Cái đầu lâu đó không phải nguồn năng lượng chính, thứ được đặt bên dưới cái đầu lâu mới là nguồn năng lượng chính, thứ được kết nối với công năng lượng của thiên đạo dở hơi. Đó là một mặt dây chuyền bằng đá màu xanh lục có khắc hình cánh công.

Thứ này chắc chắn cũng sẽ có công dụng gì đó nhưng Tiểu Vy chẳng quan tâm vì người duy nhất tương thích với thiên đạo chỉ có nữ chính đại nhân thôi. Số cô chỉ là số nữ phụ.

Quả nhiên, đúng như Tiểu Vy nghĩ, viên đá vừa bị lấy đi thì ánh sáng trên những nét vẽ của trận đồ cũng biến mất.

Thế nhưng, một điều ngoài dự kiến đã xảy ra. Pháp trận đồ vừa bị vô hiệu thì mặt đất nơi họ đang đứng bỗng di chuyển dữ dội khiến tất cả mọi người đều ngã ra đất.

Rốt cục thì chuyện gì đang xảy ra?

- Hết chương 18 -

Chương sau đăng vào chiều thứ Sáu nha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mặt đất nơi bọn họ đứng đột nhiên rung chuyển một trận lớn, nền đất dần dần nghiêng về một phía khiến toàn bộ những người trong phòng đều ngã ra đất.

Nền đất nghiêng đi tạo thành một độ dốc không nhỏ khiến đám người nam nữ chính thuận đà lăn xuống dưới chân dốc. Riêng hai kẻ Tiểu Vy sớm lấy lại thăng bằng nên không bị ngã mà cứ thế từ từ đi xuống dốc.

Cuối dốc là một cầu thang dài không biết dẫn tới tận đâu. Bọn họ chỉ có thể cứ thế đi về phía trước.

Lần này chắc do được hưởng ké may mắn của nam nữ chính nên cả đường đi bọn họ không hề gặp bất kì một cái bẫy hay một con quái vật nào.

Đi mãi cuối cùng bọn họ mới thấy được một chút ánh sáng nơi cuối đường tối om. Tiểu Vy cùng đám người nam nữ chính cứ thế hướng tới nơi có ánh sáng mà đi.

Thiên đạo lần này cũng khá là có tâm, một đường như vậy liền đưa bọn họ xuống tới chân núi, tại đúng cái nơi mà nam nữ chính bị dồn đến đường cùng.

Ai cũng không có tâm bằng thiên đạo chết tiệt.

Bọn họ chỉ vừa mới đi ra từ đó được độ chục bước thì mặt đất lại một lần nữa rung chuyển.

Tiểu Vy ngược mắt lên nhìn đỉnh núi.

Mẹ kiếp! Cái cầu ông trời không triệt đường sống của ai bao giờ là sai bét! Sai hết. Nhìn đi, lão thiên đang muốn giết ta đây này.

Từ đỉnh núi bốc lên một cột khói đen ngòm, thấp thoáng vài hạt lửa li ti bay trên không trung.

Người người nhà nhà cần sơ tán ngay lập tức, núi lửa sắp phun trào!

Tiểu Vy không suy nghĩ gì thêm nữa, mặc kệ động đất hay sóng thần gì cũng không ngăn được cô về nhà tắm bỏ tâm hồn.

Thế là, kéo tay Từ Mặc chạy thẳng ra bờ biển.

Chẳng ai ngu mà đứng đấy đợi dung nham đuổi tới tận móng rồi mới chạy cả.

Đám người nữ chính dĩ nhiên cũng không ngu, sau khi cô chạy đi được một hai phút, bọn họ cũng xách dép chạy thẳng cẳng.

Trận pháp bị phá hủy, hòn đảo trở nên khác hẳn, mặc dù khung cảnh, rừng cây thì vẫn vậy nhưng đi xuyên qua cả một cánh rừng, Tiểu Vy cũng chẳng thấy có lấy một con vật nào cả.

Đúng vậy, ngay cả một con rắn mặt người cũng không thấy đâu, như thể chúng chui xuống đất hết rồi ấy.

Khi hai người ra đến bờ biển thì đã thấy một đám khoảng năm, sáu trăm người gì đó đứng tụ một đồng ở đó đồng loạt hướng ra biển. Nhìn bọn họ người nào cũng xác xơ trông đến thảm hại.

Đám người đó là những người không đi cùng nhóm của nam nữ chính mà bị tách lẻ ra từng nhóm nhỏ một. Vì là nhóm nhỏ nên vừa nhìn thấy đám thú quái dị là đã rụt vùi không dám đi vào rừng rồi.

Lúc đó, bọn họ cứ thế tìm một chỗ nào đó trốn tạm ở bờ biển để tránh không bị con bạch tuộc đầu trâu kia xiên chết nên không gặp phải binh đoàn thú vật như bọn người Tiểu Vy. Cũng nhờ vậy mà một nửa số người tham gia chuyến đi mới không bị làm sao.

Mặt biển giờ đã tan sương, bầu trời xanh cao vợi vợi của mùa thu với những áng mây bàng bạc lười biếng trôi hờ hững trong không trung khiến người ta cảm thấy muôn phần thanh bình.

Phía xa có một con tàu lớn đang tiến về phía bọn họ. Cuối cùng cô cũng đã được về nhà.

Phải đợi một lúc thì con tàu mới đến gần đảo, người trên tàu chèo một con thuyền cứu hộ nhỏ đến chỗ nơi bọn họ đang đứng, bắt đầu sắp xếp đưa họ lên tàu.

Con tàu không lớn vì thế chỉ đưa được một nửa chỗ người này đi trước, nửa còn lại phải đợi trực thăng đến đón.

Tiểu Vy chọn ở lại, không, chính xác là bị ép phải ở lại. Đám người kia vừa nghe chỉ đưa được một nửa về trước đã tranh nhau đến sát mồm rồi, cô không có ý định nhảy vào làm gì cho tốn sức.

Bọn họ lạc lên đảo này đã ba ngày rồi, hai người Tiểu Vy thì không sao nhưng đám người kia ba ngày đều phải chịu đói chịu rét vì vậy ồn ào chẳng được bao lâu đã dụi, ngoan ngoãn ngồi nghe đoàn cứu hộ sắp xếp.

Đáng nhẽ ra, bọn họ không bị lạc trên đảo lâu đến như vậy nếu như thiên đạo không nhúng tay vào, dùng ma pháp che dấu hòn đảo này khiến tàu cứu hộ tìm cả ngày không ra hòn đảo này.

Thiên đạo thối tha!

Không biết có phải vì cô chửi thiên đạo hay không mà vừa chửi xong thì nam nữ chính xuất hiện.

Bọn họ vừa chạy học tốc từ trong rừng ra, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mang theo một tin không mấy hay ho. Dương Linh là người an nhàn nhất, cứ thế được Dạ Phong công trên lưng, dùng giọng mang đậm chất nghiêm trọng nói

Núi lửa ở hòn đảo này chuẩn bị phun trào, chẳng mấy nữa mà dung nham sẽ chảy đến đây.

Đoànggggg!!!!

Cô ta vừa dứt lời thì một tiếng nổ mạnh vang lên rung chuyển cả đất trời. Cột khói đen tí tẹo mà cô ta nhìn thấy lúc đứng dưới chân núi giờ được thay bằng một cột khói đen sì cùng với ngàn vạn tia lửa đỏ cam bắn tung tóe như một chùm pháo hoa khổng lồ.

Những tia lửa đó bay đi tứ tung, rơi xuống cánh rừng xanh bạt ngàn, giết chết cái màu xanh muôn thủa đó. Từng cột khói nhỏ ở nhiều nơi trong rừng bắt đầu bốc lên nghi ngút.

Dung nham từ miệng núi lửa bắt đầu tuôn ra, chảy dọc theo ngọn núi tiến đến khu rừng.

Cái này không làm Tiểu Vy hay Từ Mặc ngạc nhiên mà chỉ làm đám người kia hoang mang, lo lắng. Bọn họ sắp được đón về rồi mà.

May thay, phía xa nơi chân trời, lác đác xuất hiện một vài chấm nhỏ đang di chuyển về phía này. Đó là nhóm trực thăng đến đón bọn họ.

Nhưng cái gì cũng phải kịch tính thì mới được.

Trong khi máy bay còn đang xa tí mù khơi ở tận chân trời thì cánh rừng từng chút, từng chút một đang bị dung nham thiêu đốt. Khói đen bay mù trời khiến bọn họ không muốn thì cũng phải để ý.

Trực thăng càng ngày càng gần nhưng dung nham cũng lại càng ngày càng gần, thậm chí còn gần hơn cả trực thăng. Tình mạng bọn họ lần này được đếm bằng giây.

Trong lúc mấy cậu ảm cô chiều kia còn đang hoang mang, sợ sệt, kêu cha gọi mẹ thì từ trên trời, vèo một cái, một cục nham thạch rực lửa đập vào mắt bọn họ mang theo sức nóng khủng khiếp rơi ngay bên cạnh chỗ họ đứng.

Cả một đám người thất kinh, có kẻ còn sợ đến tè ra quần. Nếu như cục nham thạch đó rơi chênh đi một chút thôi thì người chết chính là bọn họ.

Dung nham cũng nhanh chóng thiêu cháy cả nửa khu rừng, lưỡi dao lửa đang kề đến cổ bọn họ rồi.

Khi mà dung nham đốt gần hết cánh rừng, chỉ thêm một chút nữa thôi là tới gần bờ biển nơi bọn họ đứng thì trực thăng đã đáp xuống gần đó.

Cuối cùng ta cũng được lên máy bay về nước tìm lại tình yêu, cứu rỗi tâm hồn mong manh của một hủ nữ.

Máy chủ {...} nghe cô nói thấy ghê quá.

Máy móc như mi làm sao biết được tinh hoa của đam mê có sức mạnh tằm bổ tâm hồn đến nhường nào.

Máy chủ {Nhắc lại lần nữa, tôi không phải máy móc, tôi là người.}

Có quý mới tin người là người. Đưa chứng minh nhân dân ra đây có khi ta tin đấy.

Máy chủ {...} vẫn là không đấu lại được với kẻ như cô.

Thế là kết thúc cái màn thiên đạo giết kiến có đầu tư, Tiểu Vy nhàn rỗi rung đùi mát kẹo mát trên trực thăng.

Về với đất mẹ lần này quyết không rời nửa bước ra đảo thêm một lần nào nữa.

- Hết chương 19 -

Chương 20 đăng vào ngày mai nha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Dải đất liền quen thuộc mờ ảo dần hiện lên trong mắt những người đang ngồi trên trực thăng. Thời gian ba ngày trên hòn đảo ấy với bọn họ như là một cơn ác mộng khủng khiếp mà chỉ khi nào chắc chắn đã đặt chân lên đất liền thì cơn ác mộng ấy mới kết thúc.

Đội ngũ máy bay cứu hộ hạ cánh ngay tại cảng biển, nơi cái rất nhiều người đang đứng tụ tập thành một đám đông.

Đám đông đó bao gồm thân nhân của những học sinh tham gia chuyến đi và đám học sinh trở về đất liền trước bằng tàu.

Máy bay vừa hạ cánh, đám học sinh, sinh viên ngay lập tức đã ủa ra, nhào vào đám đông đoàn tụ với người thân, mừng mừng tủi tủi.

Tiểu Vy vừa bước xuống từ máy bay đã nghĩ ngay tới việc về nhà. Ba ngày lạc trôi trên cái hòn đảo quái dị ấy, một góc đam mê cũng không có để mà động đến khiến cô rất nhớ.

Nhưng cô chưa kịp thi hành cái ý nghĩ ấy thì đã bị ôm đến không biết trời đất.

Mộc nhi, con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Thôi đi với mẹ, mẹ đưa con đi bệnh viện kiểm tra. Đi nào, đi.

Hàn phu nhân sờ nắn khắp người cô, luôn mồm hỏi han, gương mặt quý phái hiện lên vẻ lo lắng khôn nguôi.

Cứ thế cho đến tận lúc Tiểu Vy giữ lấy tay bà thì bà mới thôi sờ nắn.

Mẹ à, con có sao đâu, chỉ đói thôi.

Thật là con không sao chứ? Lần này đến cả Hàn lão gia cũng xông lên hỏi.

Con đã bảo con không sao thì chính là con không sao mà. Chỉ là hơi đói chút thôi chứ có sao đâu.

Vậy thì đi, chúng ta đi về nhà bảo đầu bếp nấu món gì ngon ngon cho con ăn. Hàn phu nhân cứ thế kéo tay cô đi về phía chiếc xe hơi đang đậu ở bãi đỗ xe của cảng biển.

Tiểu Vy không nói gì nữa, cứ thế ngoan ngoãn đi theo, không quên quay lại vẫy vẫy Từ Mặc ra hiệu hân đi cùng.

Từ Mặc nhìn bọn họ mà trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên, bên cạnh cô một thời gian nhưng chưa bao giờ thấy cô thu lại nhanh vuốt như lúc này. Hân không ngờ cô cũng có lúc không giống nhím xù lông, hờ một tí là chọc người.

Vậy ra, cô vẫn có cái gọi là ôn nhu.

...

Ở cửa của một chiếc máy bay khác ngay gần đó, một cô gái với bộ đồng phục lấm lem, rách tả tơi, trên người đầy vết xước xác, ngồi ngay tại cửa ra vào của máy bay. Đôi mắt cô ta nhìn đăm đăm về nơi mấy người Tiểu Vy vừa rời đi, hai bàn tay vô thức siết chặt.

Hàn Mặc đó có tất cả mọi thứ trong khi cô ta lại chẳng có gì.

Dương Linh, cô ta chỉ là một đứa trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện nhưng cô ta thậm chí còn không biết có nên gọi nơi đó là cô nhi viện hay không.

Mười tuổi, cô ta tìm cách trốn ra khỏi cái địa ngục giả dạng thiên đường ấy và rồi được một gia đình nhận nuôi, cho cô ta ăn học tử tế.

Cô ta những tưởng đã được an lành thì một ngày của năm ngoái, gia đình đó đột nhiên chết tất cả trong một vụ cháy mà cô ta do may mắn nên thoát chết. Đó cũng là thời điểm cô ta gặp Dạ Phong và trở nên như bây giờ.

Dương Linh cười cay đắng, cô ta đã ra tay thu phục biết bao nam nhân như thế, cô ta đã từng hành hạ Hàn Mặc kia lên bờ xuống ruộng, thế mà giờ nhìn cô ta thâm hại hơn bất cứ ai chỉ vì cái người vừa là Hàn Mặc vừa không phải kia.

Bàn tay Dương Linh lại siết chặt hơn nữa, móng tay cắm vào da thịt đến chảy cả máu.

Cô ta rồi có một ngày sẽ trả được mỗi nhục này. Không thể chịu thua thiệt trước một kẻ như Hàn Mặc.

...

Tiểu Vy vừa đặt chân vào nhà đã chạy lên phòng tắm rửa, ba ngày không tắm là cả một nỗi khó chịu không tên.

Kết quả cô vứt lại một tên Từ Mặc với Hàn lão gia và Hàn phu nhân. Hàn lão gia và Hàn phu nhân lúc đầu không mấy để ý đến hân mà vì con gái tát bật kêu gia nhân trong nhà chuẩn bị một bữa thịnh soạn.

Hai người đó tát bật một hồi rồi mới để ý đến Từ Mặc đứng chôn chân ở cửa nhà này giờ.

Hàn phu nhân cuối cùng vẫn không giữ được sự tò mò lên tiếng hỏi trước Cậu thanh niên này là ai vậy? Bạn con gái tôi sao?

Từ Mặc rất muốn trả lời nhưng không biết nên mở miệng trả lời thế nào. Chẳng nhẽ lại nói cháu được con gái bác nhặt về rồi cho ở tại đây trong khi bác vắng nhà ?

Nếu nói thế thì họ sẽ nghĩ hân thế nào đây? Để lại ấn tượng xấu thì mai sau hân lấy vợ lại không bị bố mẹ vợ bóp chết áy chứ.

May cho hân, Tiểu Vy đã xuất hiện để giải cứu mỹ nhân.

Con nhặt được anh ấy, anh ấy đang ở tại đây. Chuyện này xảy ra trong lúc bố mẹ vắng nhà nên hai người không biết thôi.

Từ Mặc tạm thời cầm nín, không cần hân nói, cô cũng đã nói ra hết những cái mà hân định nghĩ rồi.

Khác với Từ Mặc, hai người kia đờ người vì ngạc nhiên một lúc lâu.

Không ngạc nhiên sao được khi mà con gái họ nhặt trai về nhà chứ. Ừm, tạm thời trong mắt họ thì chính là nhặt về nhà nuôi và Từ Mặc đích xác là tên ăn bám.

Biết hai người này có ý nghĩ đó nên Tiểu Vy phải một lần nữa chêm thêm một câu giải thích Là bạn trai con.

Hai ông bà đều đã già cả rồi thế mà còn bị Tiểu Vy dọa hết lần này tới lần khác đến choáng váng cả đầu óc. Mà không chỉ có hai ông bà già bị choáng không đầu, Từ Mặc cũng bị choáng không ít.

Hân từ lúc nào lại lên chức thành bạn trai cô rồi.

Người hình như có cảm giác hơi lâng lâng như được bay lên chín tầng mây.

Hàn phu nhân vội vàng nhéo hông Hàn lão gia khiến ông đau nhảy cả người lên. Bà lườm ông một cái rồi đánh mắt về phía Từ Mặc đang đứng đó với vẻ mặt ngây thơ.

Tiểu Vy + Từ Mặc ... hai người này cũng hay đấy chứ, coi họ là người mù hết à.

Ra hiệu cho Hàn lão gia xong rồi, Hàn phu nhân mới kéo Tiểu Vy ra một góc. Hai mẹ con bắt đầu thủ thi 'chuyện quốc gia đại sự'.

Mộc nhi, con khẳng định người đó là bạn trai con thật chứ?

Tiểu Vy gật đầu một cách thành thực, còn hỏi ngược lại bà Không đẹp trai sao mẹ?

Hàn phu nhân tỏ vẻ hoang mang, cả đời bà không có con, chỉ có một cô con gái nuôi là cô, bà coi cô như con ruột, giờ tự nhiên có một người con trai xuất hiện bên cạnh con bà, con bà lại nói đó là bạn trai nó, thử hỏi bà không hoang mang sao được.

Mẹ không có ý nói về việc đó...nhưng...con chắc chắn cậu ta là người tốt chứ? Đây mới là điều quan trọng nhất cần chắc chắn.

Tiểu Vy biết thế nào bà cũng sẽ nói đến vấn đề này nên đã chuẩn bị một bài diễn văn rất là dài để thuyết phục bà cho Từ Mặc ở lại.

Thực ra hẳn không ở lại nhà cô thì cũng chẳng sao, Từ Mặc cũng đâu phải ăn mày, ngược lại hẳn còn đầy tiền là đằng khác, không lo phải đi bụi.

Nhưng mà, ờ thì, dù gì hẳn cũng bảo vệ cô không dưới hai lần, cô cũng không phải là chưa bị hẳn cura cho nghiêng ngả.

Thôi đã nghiêng rồi thì đổ luôn, tội gì phải lằng nhằng, ông đây chúa ghét lằng nhằng.

Thích thì yêu thôi!

Mà cô cũng chẳng lo đến hẳn sẽ lằng nhằng, cùng lắm nếu hẳn mà lằng nhằng thì giết cả người cả tình nhân thế thôi. Một đao giải quyết, hết chuyện.

Mẹ không phải lo, lúc ở trên hòn đảo kia, anh ấy là người bảo vệ con khỏi nguy hiểm, hơn nữa mẹ cũng đừng lo anh ấy có ý gì xấu với Hàn gia, anh ấy chẳng thiếu tiền đến thế. Anh ấy ở đây chỉ là do con nhặt về, lưu luyến con nên không muốn đi thôi. Không tin mẹ có thể điều tra về anh ấy, tùy mẹ.

Máy chủ {...} cô đúng là thánh tự sướng, đến nước này vẫn tự sướng được.

Thế không đúng à?

Máy chủ {...} ờ thì, đúng là có một phần sự thật.

Đã không biết gì rồi còn chỗ mớm vào, mi hơi bị nhiều chuyện rồi đấy.

Máy chủ {...} cô đó, hể mở mồm là thích chọc người, nhưng sao tôi vẫn không nói lại cô.

Máy chủ đáng thương khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Mẹ cô ngồi nghe cô nói đến gần cả người, thì bà có biết nói gì nữa đâu, con gái bà đã nói vậy rồi mà. Thôi thì bà đành để vậy, điều tra thân phận người kia sau thôi.

Hai mẹ con bàn chuyện 'chính sự' xong thì ông Hàn cũng nói chuyện với Từ Mặc xong, về mặt ông còn rất hớn hờ, thậm chí còn nháy nháy mắt với bà Hàn, tay ra dấu Good!.

Từ Mặc không biết đã lấy cái gì ra mua chuộc ông Hàn rồi. Nhìn bọn họ hình như có quan hệ rất tốt thì phải.

Bữa cơm sau đó diễn ra khá là vui vẻ, Từ Mặc nghiêm nhiên hiên ngang ở lại nhà Tiểu Vy với danh nghĩa bạn trai cô.

Về đất liền rồi, thoát khỏi hang ổ của thiên đạo rồi, Tiểu Vy bắt đầu lên kế hoạch đối phó nam nữ chính, kiểu gì thì kiểu cũng phải chơi một ván lớn bằng được.

- Hết chương 20 -

Chương sau đăng vào tối thứ Tư nha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Ngay ngày hôm sau, bố mẹ Hàn Mộc đã phải lên máy bay sang M vì bên đó đang chuẩn bị mở chi nhánh mới cần hai người họ làm nhiều việc, tiện hai người đi chơi luôn. Còn trụ sở chính đã có anh của nguyên chủ lo rồi, họ chỉ việc đi chơi thôi.

6 giờ 30 phút, tại sân bay...

Mộc nhi, con ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe nha, một thời gian nữa bố mẹ sẽ về thăm hai đứa. Từ Mặc, cậu nhất định phải chăm sóc cho con gái tôi đầy đủ, cậu mà bắt nó phải chịu thiệt thòi hay gì thì đừng có trách tôi. Hàn phu nhân cầm tay Tiểu Vy dặn dò đủ thứ, không quên đe dọa Từ Mặc một câu.

Từ Mặc ra về nghiêm trang nói Châu hứa với bác sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt.

Rồi rồi, con biết rồi, bố mẹ mau lên máy bay đi không muộn giờ bay bây giờ. Tiểu Vy chịu không nổi kiểu chia tay lâm ly bi đát như sắp sinh ly tử biệt này nên thúc dục hai người bọn họ bay cho lẹ. Không bay thì sao cô đi 'chơi' với nam nữ chính được.

Hàn phu nhân nhìn con gái mình mà khóc không ra nước mắt. Ai đời con mình lại đuổi mình đi thế này cơ chứ.

Cuối cùng, Hàn lão gia lại phải đứng ra mở đường Thôi thế tạm biệt hai đứa chúng ta đi. Ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe.

Bố mau đưa mẹ con đi đi không mẹ con lại như lần trước, có mỗi bay đi dự tiệc ở Y 1 tuần thôi mà khóc như mưa, dặn dò con mất tận 30 phút suýt thì trễ chuyến bay.

Hàn phu nhân không nỡ dồn hướng công kích vào con mình thế là bao nhiêu công kích chuyển hết sang người Từ Mặc. Thì tại con bà có bạn trai là người này rồi nên nó mới không cần bà nữa Con bé này hay nhí, mẹ có lo thì mẹ mới như thế chứ, hay là con có bạn trai rồi thì quên luôn cả mẹ?

Mẹ nghĩ sao thì nghĩ, nghĩ vậy cũng được. Bố, bố mau đưa mẹ đi đi nhanh lên.

Ông thấy không, có bạn trai rồi là nó như thế đấy, quên hai người chúng ta rồi.

Thì ai bảo mẹ còn có bố con, con cũng phải có bạn trai con chứ, con nào dám tranh mẹ với bố con.

Hàn lão gia cười khò nhìn vợ, vợ ông cũng có còn trẻ nữa đâu mà lăm lức như trẻ con ấy Thôi được rồi, bà này, gì mà như trẻ con thế, mau đi thôi không muộn bây giờ. Vậy chúng ta đi.

Hàn phu nhân đi theo Hàn lão gia, trước khi quay người còn lườm Hàn lão gia một cái ý muốn nói về tôi xử chết ông.

Lệnh ông không bằng công bà, phen này xem ra Hàn lão gia khó sống rồi đây.

Tiền hai vợ chồng Hàn lão gia xong, Tiểu Vy và Từ Mặc quay luôn đến trường. Vụ việc vừa rồi khiến không ít học sinh thiệt mạng, nếu không phải ngôi trường này có hậu trường vững chãi thì chắc chắn đã bị phụ huynh học sinh phá sập rồi.

Cũng chính vụ việc đó nên hôm nay hai người mới bị triệu tập đến trường.

Bây giờ người ta gọi vụ việc đó là vụ việc hòn đảo ma vì sau vụ việc đó, người ta đã lên đảo xem xét rất nhiều lần nhưng hoàn toàn không có lấy một con thú kì dị như lời kể của tất cả học sinh.

Bên học sinh thì cho rằng núi lửa phun trào đã giết hết sạch sinh vật trên đảo nhưng sự thật lại không phải vậy bởi sau đó họ vẫn tìm được thêm một số học sinh bị mắc kẹt trên đảo.

Chính vì sự bất đồng quan điểm giữa những người này nên người ta gọi đó là hòn đảo ma.

Đến trường cũng chẳng làm gì nhiều chỉ là ngồi nghe vài bài phát biểu dài dòng và nhận thông báo nghỉ hai tuần vậy thôi rồi xách mông về nhà.

Hai tuần được ở nhà, Tiểu Vy chỉ ăn, lăn và đọc đam mê, không đi bất cứ nơi đâu. Từ Mặc hỏi thì bảo bận tâm bổ tâm hồn không muốn đi đâu hết.

Có mấy lần, Từ Mặc nhìn thấy Tiểu Vy đọc sách đen, sầm mặt cướp của cô vứt ra thùng rác thì bị cô đánh cho một trận, hỏi sao cô đọc mấy thứ linh tinh ý thì lại trả lời tâm bổ tâm hồn.

Chẳng hiểu cô tâm bổ tâm hồn kiểu gì. Tâm bổ tâm hồn là đọc sách đen sao? Tâm hồn cô rốt cục tạo nên bằng gì mà lại phải tâm bổ bằng sách đen?

Ngày cuối cùng được nghỉ, Từ Mặc đi xử lí công việc của hắn, mình Tiểu Vy lăn ở nhà, lăn đến tròn người mới khoác áo ra ngoài cầu kịch xem.

Cô dù gì cũng là nữ phụ, đi linh tinh kiểu gì mà chả gặp nữ chính. Mà, có nữ chính thì chẳng bao giờ thiếu kịch hay cả.

Tiểu Vy đoán là cầm có sai. Cô đi loanh quanh ở trung tâm thương mại một lúc thì nhìn thấy nữ chính đi cùng với nam chính Cổ Minh.

Hình như sau vụ hòn đảo ma, nữ chính cảm thấy tình cảm giữa mình với các nam chính có dấu hiệu rạn nứt nên giờ đang tìm cách bồi đắp tình cảm thêm

sâu sắc.

Tiểu Vy đi theo sau bọn họ ra khỏi trung tâm thương mại, đến một căn biệt thự ở nơi vắng người. Căn biệt thự này hình như là của Cố Minh.

Hai người này chắc chắn là đang định chìm chuột với nhau ở nơi này.

Nhưng ý định của bọn họ còn chưa thành toàn thì một đám bốn người mặc đồ đen đi ra từ một chiếc xe đỗ ở gần đó đã chạy lại bao vây hai người đó.

Có vẻ như đám người này đã điều tra rất kĩ. Chúng phải ít người đi như vậy chắc chắn là đã điều tra ra việc Cố Minh không biết võ, có chăng chắc cũng chỉ là võ mèo cào, đánh chó không chết chứ đừng nói là đánh người.

Có thể nói trong đám nam chính thì Cố Minh là tên yếu nhất, công tử bột chính hiệu, cả ngày chỉ biết ăn bám gia đình, hắn còn sống sau vụ hòn đảo mà âu cũng là do có vòng sáng bảo vệ.

Bốn người mặc đồ đen đó nhanh chóng bắt được hai người Dương Linh và Cố Minh mặc dù bọn họ chống trả rất quyết liệt, đánh ngất rồi nhét vào xe đưa đi.

Tình tiết này cũng có trong cổ truyện nhưng là mãi về sau mới có. Nó xảy ra sớm như vậy cũng là vì Tiểu Vy nhảy vào làm đảo lộn nhiều thứ.

Hết kịch rồi, vậy việc chính cũng phải làm luôn thôi.

Thực ra hôm nay Tiểu Vy đi ra ngoài không chỉ để trợ mắt nhìn nữ chính và nam chính bị bắt cóc, đây chỉ là việc phụ thôi, việc chính của cô là xem xem kẻ nào đang phải người theo dõi cô hai tuần này.

Chính vì phát hiện có người theo dõi nên cô mới ở nhà hai tuần liền.

Tiểu Vy ngồi xổm trên vỉa hè đối diện với nơi nam nữ chính vừa bị bắt đi, thông thả ngậm kẹo mút Nào, hết người rồi, muốn bắt, muốn giết gì thì ra hết đây đi để ông chém một thớt, lén lén lút lút làm gì cho phiền ra.

Ngay lập tức nhảy ra năm tên mặc đồ đen sì, mặt bịt kín mít trông có vẻ là sát thủ, chúng nhìn nhau một lúc rồi một tên đi lên phía trước nói với cô Hàn tiểu thư, chúng tôi không muốn dùng biện pháp mạnh với cô nên mong cô hợp tác, đi cùng chúng tôi đến gặp Tàn lão gia.

Ồ, hóa ra là lão khom già ý, ông đây cũng đang muốn tính sổ với lão già Tàn Thủ ý. Được thôi, gọi xe đi, ông đây sẽ đi cùng các người.

Cô vừa nói xong đã có một chiếc xe hơi từ xa đi tới, Tiểu Vy đến gần chiếc xe định mở cửa xe bước vào. Nhưng cô còn chưa động đến chiếc xe thì một bóng đen đã lao ra chặn tay cô lại Hàn tiểu thư, cô không nên đi thì hơn.

Quay về bảo Từ Mặc đến đón tôi tại biệt thự của Tàn Thủ.

Câu nói của cô khiến ám vệ khá lúng túng Hàn tiểu thư, cô... cô biết Từ thiếu cho người theo dõi cô sao?

Ngưng một lúc, ám vệ mới nói tiếp Cô chắc chứ? Từ thiếu nhất định sẽ rất lo lắng.

Cứ về bảo anh ấy đến đón tôi là được rồi. nói rồi cô gạt tay ám vệ ra, mở cửa xe bước vào.

Ám vệ không tiếp tục ngăn cản cô nữa, lập tức quay về báo cáo cho Từ Mặc.

Thiếu phu nhân tương lai hình như không hiền một chút nào, dám đối đầu trực diện với Tàn Thủ. Dù ám vệ hắn là người của Từ thiếu nhưng vẫn biết đến cả Từ thiếu cũng không thể đối đầu trực diện với Tàn Thủ, vậy mà...

Chiếc xe đưa Tiểu Vy đến trước một biệt thự sang trọng, cửa cổng đã mở sẵn đợi cô. Năm tên sát thủ cũng xuất hiện đưa cô đến gặp Tàn Thủ.

Lão cáo già đó đã ngồi trong thư phòng chờ cô từ lâu, lão ta chính là muốn đặt chủ ý lên cô, muốn lợi dụng cô để đạt được mục đích.

Cô vừa bước vào thư phòng, lão đã niềm nở đi đến đưa tay về phía trước tỏ ý muốn bắt tay.

Cảm ơn Hàn tiểu thư đã nỗ lực lão già này mà tới đây. Xin giới thiệu với Hàn tiểu thư, tôi là Tàn Thủ, gia chủ của Tàn gia ở M mới về nước.

- Hết chương 21 -

Chương sau đăng vào chiều thứ 7 ha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tiểu Vy nhìn bàn tay của Tần Thú trong không trung rồi lại nhìn mặt lão ta, đút hai tay vào túi áo, thông thả nói: Có com mau ăn, có rắ mau đánh, không lằng nhằng.

Máy chủ {...} chú ý giữ hình tượng thiếu nữ đi cô gái.

Về mặt Tần Thú sầm lại trong tức khắc, lão ta thu tay lại, quay về chỗ ngồi.

Con nhóc này quá tự cao, tự đại, để xem xong việc rồi lão sẽ xử con nhóc mất dạy này như thế nào.

Vậy tôi đi thẳng vào việc chính luôn, Hàn tiểu thư, cô có thể giúp tôi lấy một thứ từ chỗ thẳng nghịch từ nhà tôi không? Tôi biết cô đang ở cùng với nó. Chỉ cần cô làm được việc này, tôi đảm bảo cô có thể sống an nhàn cả đời không cần làm gì.

Vừa nghe xong câu này, khuôn mặt Tiểu Vy lộ rõ vẻ khinh thường.

Nói toạc móng heo ra là ông muốn ông đây lấy cái bí mật liên quan đến cái ghế Tần gia chủ kia chứ gì?

Con mẹ nó, lão già thôi còn dám đánh chủ ý lên người ông đây, còn muốn ông đây làm việc cho nhà người, muốn ông đây động tay với người của ông! Được rồi hôm nay nợ cũ nợ mới tính hết một thể!

Cô kéo tay áo lên, vừa kéo vừa nói: Lão già bớt nằm mơ giữa ban ngày đi. Hôm nay, ông đây đến không phải để thương lượng với lão khom già nhà ông mà là đến để tính sổ.

Khuôn mặt Tần Thú có chút biến đổi, lão ta trầm giọng nói: Tôi cho cô... ba ngày để suy nghĩ.

Một người như lão mà phải đi thương lượng với một con nhóc 17 tuổi đã là quá lắm rồi. Nếu cô mà còn không đồng ý thì đừng trách lão ác độc.

Nhưng lão ta chưa kịp nói hết câu thì đã bị Tiểu Vy quật ngã xuống sàn nhà, đầu quay đầy đom đóm. Tần Thú cũng không phải dạng vừa, lão ta lập tức lấy lại bình tĩnh định kháng cự. Tuy nhiên, lão ta còn chưa kịp động thủ thì đã bị Tiểu Vy đánh túi bụi không tiếc tay, đã thế còn cứ nhắm vào mặt mà đánh.

Dám bắt tay với Bành Trạch để giết Từ Mặc rồi còn sai người chặn đánh hai người bọn ông, giờ còn định lợi dụng ông đây, mẹ, hôm nay không đánh cho lão này rằng mỗi lần lộn thì ông đây không làm người.

Đánh Tần Thú đến mỏi tay rồi Tiểu Vy mới tha cho lão ta. Cô vừa quay người đi thì phía sau, Tần Thú có gắng bò đến chỗ bàn làm việc, ấn vào nút đỏ dưới gầm bàn.

Con nhãi khôn khiếp, để xem mày thoát ra khỏi đây thế nào. Tần Thú không ngờ, đường đường là Tần gia chủ như lão ta lại bị một con ranh miệng còn hôi sữa đánh cho thê thảm đến như vậy.

Tiểu Vy nghe vậy, quay người lại, đá lão ta một cái rồi, nói với giọng tự đại Vậy thì chống mắt lên mà xem ông đây đi ra như thế nào.

Cô vừa dứt lời thì cánh cửa thư phòng mở tung, một đám ám vệ nhanh chóng tuôn vào phòng bao vây lấy cô, một số nhanh chóng bảo vệ cho Tần Thú đi ra khỏi thư phòng.

Trước tình cảnh ấy, Tiểu Vy vẫn rất bình tĩnh, trên người còn toát ra vẻ kiêu ngạo, tự đại. Lần này cô không rút kiếm ra như bình thường nữa mà lấy lựu đạn ra.

Đám người này tuyệt đối không xứng để ta tế kiếm.

Nhìn thấy lựu đạn trên tay Tiểu Vy, đám người kia có chút do dự không dám tiến lên vây bắt cô.

Cô nở một nụ cười quỷ dị, nghiêng đầu nhìn bọn họ rồi tao nhã rút chốt lựu đạn ném vào đám người đó. Lựu đạn vừa ném ra thì cô cũng chạy đến chỗ cửa sổ, tung người nhảy ra ngoài.

Bên dưới cửa sổ một khoảng là mái hiên ở sân biệt thự, Tiểu Vy nhảy xuống đó rồi nhảy xuống đất, mọi động tác từ đầu đến cuối đều rất nhẹ nhàng và nhanh gọn.

Cô vừa đáp đất chưa được một giây thì...

Đoàng!

Thư phòng bên trên đột nhiên nổ tung, từng mảng tường bắn ra văng tung tóe trên nền đất, bụi tung trắng xóa, người bên trong có kẻ bị thương có kẻ đã ngưng thở, cảnh tượng rất dọa người.

Vụ nổ xảy ra ngay trên đầu là thế nhưng thủ phạm lại ung dung đi về phía cổng chính của biệt thự như không có chuyện gì xảy ra.

Ngoài cổng biệt thự, một chiếc ferrari xuất hiện, Từ Mặc bước ra khỏi xe nhìn về phía biệt thự rồi nhấc chân đi vào, trên mặt hắn lộ rõ vẻ lo lắng cùng khẩn trương.

Hắn đang đi thì vụ nổ xảy ra, khuôn mặt hắn tái mét, chạy vội vào biệt thự.

Khi biết cô bị đưa đến đây, hắn đã rũ bỏ tất cả công việc để chạy đến đây, vậy mà vẫn muộn sao? Tàn Thù, lão ta lại một lần nữa cướp đi người hắn yêu thương hay sao?

Nhưng rồi, Từ Mặc khựng lại, hắn nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang thong dong đi đến chỗ hắn.

Từ Mặc ngay lập tức xoay người, dùng hết tốc lực lao về phía bóng người kia đang bước đi.

Từ Mặc ôm lấy Tiểu Vy vào lòng, ôm chặt đến không thể chặt hơn, hận không thể nhập làm một với cô.

Tiểu Vy bị ôm đến chao đảo, đầu quay như chong chóng không biết chuyện gì đang xảy ra. Cô phải mất một lúc mới nhận ra người đang ôm mình là Từ Mặc.

Chặt quá, không thở được. cô bị ôm đến sắp không thở được rồi.

Từ Mặc lúc này mới nhận ra mình dùng sức quá nhiều, dần dần nới lỏng tay nhưng không buông cô ra mà vẫn ôm cô như cũ. Hắn sợ nếu buông ra thì cô sẽ biến mất.

Cô muốn ngửa mặt lên nhìn Từ Mặc nhưng một tay hắn giữ chặt gáy cô không để cô ngẩng đầu lên.

Hai người cứ như vậy cả phút đồng hồ đến khi Tiểu Vy không chịu được cựa người đẩy từ Mặc ra thì hắn mới buông cô ra.

Em không sao chứ?

Anh nghĩ em có thể bị sao? Chỉ là đi tính sổ thôi mà, có gì to tát đâu.

Tính sổ?

Đi đánh người xà gịan.

Từ Mặc hiểu lời cô vừa nói là gì, hắn khẽ thở dài, đến Tàn Thù mà cô cũng lòi ra đánh được thì hắn cũng cạn lời rồi.

Vợ hắn quá mạnh mẽ khiến hắn nhiều lúc chẳng biết phải làm thế nào.

Đừng làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, được chứ?

Câu hỏi đột ngột của Từ Mặc khiến Tiểu Vy có chút ngạc nhiên không biết trả lời thế nào. Cô đưa mắt nhìn Từ Mặc, đúng lúc đó hắn cũng nhìn cô, mí mắt đột nhiên hạ xuống.

Không làm thì không làm. trước bộ dạng này của Từ Mặc, sức phản kháng của cô là zero.

Người đẹp làm nũng, tổng tài bá đạo Tiểu Vy không thể không rung động

Từ Mặc cũng không hỏi nữa, hắn ôm cô ra xe, đặt cô vào ghế phụ rồi ngồi vào ghế lái khởi động xe phóng đi.

Tiểu Vy lấy điện thoại ra bắt đầu chơi game, đang chơi thì hỏi: Đi đâu vậy?

Về nhà, em mệt rồi cần được nghỉ ngơi.

Về nhà gì chứ, em chưa mệt. Em chỉ đường, anh đưa em đến một nơi, xong việc ở đó thì hai chúng ta sẽ về.

Từ Mặc nghĩ một chút rồi gật đầu, đưa cô đi.

Hai người đi đến một vùng ngoại thành hẻo lánh, dừng lại trước một tòa nhà hai tầng cũ nát. Tiểu Vy bước xuống xe, Từ Mặc cũng muốn đi cùng nhưng cô không cho. Cô bảo: Đi trả thù.

Tiểu Vy đi đến gần tòa nhà, tìm một chỗ thích hợp, trèo lên cửa sổ tầng hai đi vào trong.

Từ Mặc nhìn theo bóng dáng thuần thục trèo cửa sổ của cô mà sầm mặt.

Còn nói sẽ không làm chuyện nguy hiểm? Trèo tường còn không nguy hiểm hay sao? Lại còn là tầng hai nữa chứ! Mà ai biết được trong tòa nhà đó có những cái gì?

Sao vợ hán lúc nào cũng thích làm chuyện nguy hiểm vậy hả?

Về nhất định phải dạy dỗ lại mới được!

- Hết chương 22 -

Sắp Noel rồi! Vì sự ủng hộ của các nàng trong thời gian vừa qua và vì ta chẳng biết lấy quà gì khác nên ta sẽ đăng 3 chương mới liên tiếp vào ngày 25/12 đúng ngày ta bắt đầu học kì hai luôn. Hi vọng các nàng thích món quà này. :3 :3

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tiểu Vy trèo từ cửa sổ vào một căn phòng. Trong căn phòng chỉ có hai người, một trai, một gái đang bị trói chặt lại với nhau ở một góc phòng. Người bị trói dĩ nhiên là Dương Linh và Cố Minh.

Đừng hỏi cô tại sao biết hai người bọn họ bị bắt trói ở đây bởi trong cốt truyện có tả tỉ mỉ từng chi tiết khúc hai người này bị bắt cóc.

Thấy động, Dương Linh liền ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy cô, người mà cô ta hận đến cốt tủy, khuôn mặt Dương Linh thoáng chốc ngạc nhiên rồi ngay lập tức sầm lại.

Cô ta gắt gao hỏi Hàn Mộc, sao cô đến được đây?

Tiểu Vy đi đến chỗ hai người bọn họ đang bị trói, ngồi xổm xuống, nhìn Dương Linh Sao tôi không thể đến được đây?

Dương Linh càng nghe càng cảm thấy bất an, chưa bao giờ cô ta an ổn khi gặp phải Hàn Mộc. Mỗi lần Hàn Mộc xuất hiện, mọi may mắn của cô ta như bị rút hết sạch.

Cố Minh cao giọng hỏi: Mục đích của cô là gì?

Đi trả thù.

Vừa nói Tiểu Vy vừa thò tay vào cởi trói cho bọn họ. Hành động này của cô khiến cho Dương Linh càng thêm thấp thòm không thôi.

Cô đến cứu chúng tôi?

Tiểu Vy nhìn cô ta cười: Rồi cô sẽ biết!

Xin lỗi với đời đi nữ chính đại nhân, ông đây không phải thánh mẫu.

Hai người bọn họ ngồi quay lưng lại với nhau, hai chân bị trói lại bằng dây thừng, hai tay cũng bị trói quặt lại ra sau lưng, dây thừng trói tay bọn họ buộc chặt vào một cái cọc đóng tạm bợ ở góc phòng.

Tiểu Vy cởi nút trói bọn họ với cái cọc kia, chỉ cởi cho Cố Minh. Cô tháo nút xong liền lòi Cố Minh ra giữa phòng.

Cô nghĩ nghĩ một chút rồi lòi tất cả những thứ có vẻ nặng nề trong phòng ra chèn vào cửa ra vào rồi móc điện thoại ra gọi một cuộc.

Công cuộc trả thù không thể bị phá quấy bởi thiếu năng.

Xong xuôi, cô quay lại chỗ Cố Minh ngồi giữa phòng...

Đánh!

Ông đây phải đánh cho tổ tông nhà ngươi đội mồ sống dậy cũng không nhận ra ngươi, thằng mất dạy dám vậy đánh ông.

Máy chủ {...} cô leo đến tận đây chỉ để đánh người vì cái chuyện xưa như trái đất ấy à?

Nhiệm vụ của ông là trả thù cho nguyên chủ.

Máy chủ {...} nhưng chuyện đó chỉ bé bằng cái mắt muỗi.

Nguyên chủ ăn hành thê thăm từ khúc đó.

Máy chủ {...} thôi đi cô nương, cô rõ là đang trả thù vụ đó cho cô.

Ừ đấy, rồi sao?

Máy chủ {...} đồ thù dai.

Xem lại mình đi rồi hãy phán nhá rùa rụt đầu.

Máy chủ {...} ta tự thấy mình rất hiền lương, vị tha và xinh đẹp, không có gì phải xem xét cả.

Giờ còn học được cả trò tự sướng này nữa cơ à?

Máy chủ {...} chính là học từ cô đấy.

Đột nhiên bị lôi ra đánh, Cố Minh chẳng hiểu cái mô tê gì hết, cứ thế nhận đòn vào người rên la oai oái.

Hàn Mộc, sao cô...au...dám... Không, đừng...đừng...đừng đánh vào mặt tôi... Hàn Mộc khốn khiếp...ái...cô nhất định...đừng đánh vào mặt...chết với tôi!

Tiểu Vy có một sở thích, khi đánh người chỉ thích nhắm vào mặt, cứ nhè mặt ra mà đánh.

Hàn Mộc, có gì từ từ nói sao cô lại đánh anh ấy? Dương Linh cũng đơ mặt ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể nói được vào câu.

Thấy trong phòng có tiếng lạ, đám người đang canh giữ ở bên ngoài lập tức mở cửa ra kiểm tra nhưng không tài nào mở được, cửa đã bị chặn bởi thứ gì đó.

Tiếng la hét đầu đón ngày càng lớn, người bên ngoài cũng hoang mang, cố gắng tông cửa xông vào xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng khi bọn họ xông vào đến nơi thì tiếng la hét đã ngừng, Cố Minh mặt mũi bầm tím thậm chí còn xước xước, chảy máu vài chỗ, ngất ở giữa phòng. Cửa sổ trong phòng thì mở toang, chiếc rèm đã ngã màu bay lờ lờ trong gió.

Đám người đó không quan tâm đến Cố Minh bị đánh mà xông đến chỗ cửa sổ ngó ra ngoài xem xem là kẻ nào đột nhập vào mà bọn chúng lại không hề biết gì.

Bọn chúng không ngờ, người đột nhập vào đánh Cố Minh lại là một cô nhóc, cô nhóc đó thậm chí còn đang rất bình thản hưởng về phía chiếc ferrari đậu gần đó rảo bước.

Một tên trông có vẻ là đầu sỏ hét lên với đám thuộc hạ, về mặt hấn ta rất khấn trương Còn đứng đấy làm gì? Còn không mau đi bắt con nhãi kia lại!

Bọn đàn em ngơ ra một hồi không biết chuyện gì đang xảy ra, mãi cho đến khi nghe tiếng hét của tên đầu sỏ mới hoàn hồn, cuống cuống chạy xuống dưới bắt người.

Tiếng nói của hấn ta vang đến tai cô. Tiểu Vy quay đầu lại cong môi cười với tên đầu sỏ, nụ cười đó đẹp nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Tôi gọi cảnh sát hộ các người rồi! Chúc may mắn! Tiểu Vy cầm điện thoại lên, hét lớn với tên đầu sỏ.

Cô giáo bảo: gặp kẻ xấu phải báo cảnh sát. Mình là trò ngoan phải biết nghe lời cô dạy.

Máy chủ {...} Cô thôi đi!

Đừng tưởng tôi không biết cô định làm gì.

Theo như cốt truyện, lần này, Bành Nhật Vũ sẽ là người đầu tiên đến giải cứu công chúa rồi sau đó các nam chính khác mới đến. Cô là không muốn để Bành Nhật Vũ ghi điểm với nữ chính chứ gì?

Ừ đấy, ông đây thích phá CP mi cản được sao?

Máy chủ buồn đời cảm nín luôn từ đó, thì đúng sự thật là nó không cản được cô mà.

Tốc độ làm việc của cảnh sát cũng khá nhanh, mới gọi khi nãy mà giờ đã thấy tiếng còi xe hú từ xa. Bọn lâu la bắt cóc định đuổi bắt cô nghe thấy tiếng xe cảnh sát thì hoảng hồn, không kẻ nào nghĩ đến việc bắt người nữa mà chạy lại chỗ tên đầu sỏ. Cả một đám bắt cóc bỏ của chạy lấy người.

Trả thù xong rồi nên Tiểu Vy liền lên xe theo Từ Mặc về nhà. Ở lại, bị cảnh sát vớ được thì rất phiền phức.

Em làm gì ở đó vậy? Từ Mặc ngồi trong xe vừa hay quan sát được những kẻ đang canh gác bên ngoài. Hấn nhìn thấy bọn chúng rút hết lên trên rồi lại đi xuống rồi lại đi lên thì thấp thỏm không thôi, suýt định ra khỏi xe đi tìm cô.

Đánh người.

Đánh ai?

Cố Minh, một tên thiếu năng đảm vậy đánh em. Về thôi, em đói.

Được.

...

Thấy đám người bắt cóc mình chạy hết, Dương Linh mới bắt đầu ngo ngoáy.

Con khốn Hàn Mộc đó chỉ cời dây buộc vào cọc cho Cố Minh chứ không cời cho cô ta mà Cố Minh thì bị đánh ngất ra sàn thế kia thì lấy ai cời trói cho cô ta?

Hàn Mộc đó, về cô ta sẽ nghĩ cách trả thù.

Dương Linh cứ ngo ngoáy mãi cho đến khi cô ta nghe thấy tiếng xe cảnh sát vang lên bên ngoài. Một lúc sau thì cảnh sát lên đến nơi cời trói cho cô ta đưa cô ta về đồn cảnh sát còn Cố Minh thì được đưa vào bệnh viện. Dĩ nhiên cái đám bắt cóc thiếu năng kia cũng đã bị bắt lại khi đang trên đường tẩu thoát.

Một vị cảnh sát trung niên ngồi đối diện với Dương Linh hỏi cô ta: Cô bé, ai là người đã đánh cậu thanh niên đi cùng cháu vậy? Những tên bắt cóc cháu đều nói bọn chúng không đánh cậu ta nên ta phải hỏi cháu.

Dương Linh cười thầm trong lòng, phen này xem ra cô ta có thể kéo Hàn Mộc xuống nước được rồi.

Là Hàn Mộc thưa bác.

Hàn Mộc?

Tiểu thư của Hàn gia. Cô ta trèo từ cửa sổ vào rồi cứ thế lôi Cố Minh ra đánh.

Lời Dương Linh khai đúng là không hề sai sự thật, cũng không hề thêm mắm dặm muối gì hết bởi dù chỉ kể đúng sự thật thôi thì nó cũng đã quá hoang đường rồi. Chính vì thế mà không ai tin lời Dương Linh khai là sự thật cả.

Theo lẽ thường sẽ chẳng có vị tiểu thư nào đi đến ngoại thành, leo tường rồi đánh người vô cớ như thế cả.

Sau đó, Cố Minh tỉnh dậy, Dương Linh cũng thúc dục Cố Minh nói ra sự thật nhưng hấn nhất định không nói khiến Dương Linh tức đến phát rồ.

Vụ việc Cố thiếu của Cố thị bị bắt cóc rồi bị đánh một cách vô cớ đều được đổ hết lên đầu đám bắt cóc và nhanh chóng đi vào quên lãng.

- Hết chương 23 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Sau sự việc lần đó, Cố Minh bị đá ra khỏi dàn hậu cung hùng hậu của nữ chính vì Dương Linh tức hấn ta không chịu nói ra sự thật là Hàn Mộc đã đánh hấn.

Nữ chính bây giờ chỉ qua lại thân thiết với Lâm Phi và Dạ Phong còn với bốn tên còn lại chỉ là thi thoảng đi cùng để duy trì quan hệ.

Dương Linh cũng nhờ cái mối tình nhiều tay nhì nhằng đó mà tìm đủ mọi cách để nhấm vào Tường Phong của Hàn gia nhưng cái tập đoàn ấy vẫn vững chắc chẳng có lấy một phút lung lay.

Còn Tiểu Vy thì án binh bất động, cả ngày đến trường chỉ để trốn học đi đọc đam mê, hết giờ thì về với người đẹp Từ Mặc.

Cô chính là chán chơi với nữ chính rồi. Ai bảo nữ chính cứ dùng đi dùng lại mấy cái trò cũ mềm dẻo. Hôm nào chán cô sẽ lại chơi với nữ chính tiếp.

...

Hôm nay Tiểu Vy ít tiết nên được về sớm hơn Từ Mặc, không còn cách nào khác đành phải ngồi ở ghế đá trong sân trường chờ Từ Mặc.

Chờ hết cả nửa ngày mới thấy Từ Mặc từ lớp học đi ra. Hai người đi cùng nhau ra đến cổng trường thì bị chặn lại bởi một chiếc mũ trần màu đỏ nhìn đến chói mắt.

Một cô gái trông rất xinh đẹp hấp tấp mở cửa xe bước xuống lao nhanh đến chỗ hai người đang đứng. Cô ta đi đến trước mặt Từ Mặc nũng nịu pha chút hồn dỗi: Mặc, em đã tìm anh cả nửa vòng trái đất cuối cùng mới tìm thấy anh. Anh định trốn tránh em đến bao giờ?

Tiểu Vy biết sắp có kịch hay xem nên làm một việc rất chi là 'tao nhả': dựa cổng trường cắn hạt dưa.

Máy chủ {...} người ta hình như rất thân thiết với Từ Mặc nhà cô đấy.

Thân thiết hay không ông cũng mặc kệ, cứ có kịch thì ông xem thôi. Nhưng mà Từ Mặc, hần cứ thử đi theo em gái kia đi, hần mà đi ông ngay lập tức cho hần ra đường.

Máy chủ {...} cô đúng là quá ác, đến Từ Mặc cô cũng phũ phàng thế được à.

Ông đây chưa chém chết hần là may rồi đấy.

Cô gái kia vừa nói vừa định đưa tay cầm tay Từ Mặc nhưng chưa cầm được thì hần đã né sang chỗ khác. Từ Mặc nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: Tôi không cần cô đi tìm, Tần Duy Mỹ, tôi chưa bao giờ coi cô là người nhà, là bạn hay là bất cứ thứ gì. Với tôi, cô chỉ là người dung.

Khuôn mặt Tần Duy Mỹ lộ ra vẻ bàng hoàng, đôi mắt bắt đầu đỏ lên, nước mắt rung rung, cô ta choàng lấy tay Từ Mặc, lần này rất chính xác Anh, sao anh cứ phải lạnh nhạt với em như vậy? Làm ơn, hãy theo em về nhà đi anh. Em nhất định sẽ xin bố tha lỗi cho anh mà.

Từ Mặc nhướn mày Xin tha lỗi cho tôi? Tôi chưa bao giờ phạm phải lỗi gì với ông ta cả và Tần gia cũng chưa bao giờ là nhà của tôi. Cô đừng có cố chấp nữa.

Tiểu Vy đứng đó cả nửa ngày, cắn hết cả một nắm hạt dưa trong tay rồi mà hai người bọn họ vẫn còn nhí nhảnh với nhau. Chân cô cũng biết mỏi đấy nhá.

Hai người bàn chuyện nhân sinh xong chưa để tôi còn về.

Mặc, cô gái này là ai vậy? Cô ta có liên quan gì tới anh?

Con người khi yêu phải biết khi nào cần giữ, khi nào cần buông hiểu không cô gái? Tiểu Vy đi đến bên cạnh Tần Duy Mỹ vỗ vai cô ta.

Cô, cô là ai?

Cô thích hiểu tôi là ai thì tôi chính là người đó, cô vui là được rồi.

Câu trả lời của Tiểu Vy không làm Tần Duy Mỹ thỏa mãn, cô ta lại quay qua hỏi Từ Mặc Mặc mau trả lời em!

Cô ấy là người tôi yêu.

Một câu trả lời của Từ Mặc như sét đánh ngang tai với Tần Duy Mỹ, khuôn mặt cô ta đỏ ra, môi mấp máy mãi không nói lên lời.

Giọng cô ta run run: Không thể nào...không...em đã yêu anh từ năm ấy...anh không thể nào yêu người khác dễ dàng đến thế được...không...xin anh đấy...hãy nói với em rằng anh vừa nói dối...anh vừa nói dối có đúng không?

Tôi không nói dối, người tôi yêu là cô ấy và cũng sẽ chỉ có cô ấy. Từ Mặc vừa nói vừa nhìn Tiểu Vy, ánh mắt đầy yêu thương và sùng nịch.

Người hần yêu chỉ có mình cô gái này thôi.

Tần Duy Mỹ vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật và trên hết cô ta không thể chấp nhận được ánh mắt của Từ Mặc khi nhìn Tiểu Vy. Từ Mặc, hần chưa bao giờ dành ánh mắt ấy cho cô ta dù chỉ một lần.

Tần Duy Mỹ nhìn Tiểu Vy. Và, như lẽ thường thấy Tần Duy Mỹ nói Cô, có phải cô là người đã dụ dỗ anh ấy không?

Cô thích nghĩ sao thì nghĩ.

Ông đây nói không thì cô sẽ tin sao?

Khi con người ta đã mặc định rằng bạn sai thì dù bạn có giải thích đến gãy lưỡi người ta vẫn cho rằng bạn sai mà thôi.

Thế nên giải thích làm cái quái gì cho mỗi mồm ra.

Tần Duy Mỹ đã mặc định sẵn rằng Tiểu Vy là người đã dụ dỗ Từ Mặc vì thế con ghen trong máu cô ta bắt đầu sục sôi.

Con khôn....sao mày dám... Tần Duy Mỹ giờ cao tay định tát Tiểu Vy một cái, người xứng đáng sánh vai cùng với Từ Mặc sẽ chỉ có cô ta mà thôi.

Nhưng cô ta còn chưa đụng được đến vạt áo của Tiểu Vy thì đã bị Từ Mặc chặn tay lại. Người của hắn không ai được phép làm tổn thương.

Tiểu Vy cũng rất hiểu cho Tần Duy Mỹ. Người đi nửa vòng Trái đất tìm người mình yêu như Tần Duy Mỹ không nhiều hay có thể nói là rất hiếm, hiếm đến nỗi có thể đưa vào sách đỏ để bảo tồn. Nếu nhiều thì cũng chỉ tồn tại trong tiểu thuyết mặc dù chính nơi đây cũng là tiểu thuyết.

Mà cũng phải công nhận, em gái này diễn rất đạt, khóc lóc rất tốt, không khéo còn có thể làm ảnh hưởng ấy chứ, đến cô mà cũng phải khâm phục mà.

Nhưng cô ta lại muốn nhắm vào Từ Mặc, thế nên dù muốn hay không thì cô ta cũng thành tình địch của cô rồi.

Với Tiểu Vy, Từ Mặc không chỉ là nhiệm vụ mà còn là một người rất đặc biệt.

Ánh mắt Từ Mặc nhìn Tần Duy Mỹ lần này không chỉ có lạnh mà còn có cả sát khí.

Cô đừng hòng động vào cô ấy, nếu không cô đừng trách tôi tàn nhẫn.

Tần Duy Mỹ gạt tay mình khỏi tay của Từ Mặc, đôi mắt đã long lanh nước tự bao giờ, giọng cô ta lạc hẳn đi.

Em không tin! Em nhất định không tin! Mặc, một ngày nào đó, anh nhất định sẽ trở về với em! nói rồi cô ta lên xe đi thẳng.

Cố chấp vì tình một lần có biết không?

Tình tay ba, bất luận ra sao đều sẽ có một người phải chịu đau khổ.

Từ Mặc cầm tay Tiểu Vy dắt cô đi Về thôi.

...

Bố, con đã cố gắng lắm rồi nhưng anh ta vẫn như vậy, vẫn luôn đứng vững với con. Bố còn muốn con phải làm sao nữa?! Tần Duy Mỹ đứng trước mặt Tần Thủ trong thư phòng, gắt lên với ông ta.

Bố biết con phải chịu thiệt thòi nhưng chúng ta nhất định phải lấy được thứ đó từ tay Từ Mặc nếu không vị trí này của bố sẽ chẳng còn.

Thế rốt cuộc bố muốn con phải lấy thứ gì đây?!

Chiếc nhẫn trên tay Từ Mặc.

Nhẫn?

Chiếc nhẫn đó là kỷ vật mà Mễ Lam đã để lại. Con gái, hãy vì bố tiếp cận Từ Mặc nếu không bố cũng không biết bố ngồi cái ghế Tần gia chủ này được bao lâu nữa đây.

Con biết rồi, dứt lời Tần Duy Mỹ quay lưng bước đi.

Cô ta hiện đang rất mệt mỏi.

Nếu sau khi xong việc mà bố cô ta phát hiện ra cô ta yêu Từ Mặc thì mọi chuyện sẽ ra sao nhỉ? Đến chính cô ta cũng không dám tưởng tượng đến nữa.

Đúng vậy, Tần Duy Mỹ nhận lời giúp bố mình chính là vì muốn có một cái cớ để đường đường chính chính theo đuổi Từ Mặc trước mặt ông ta.

Thế nhưng dù đã lâu đến như vậy rồi Từ Mặc với cô ta vẫn chẳng một lần rung động.

Không lẽ, cô ta thực sự phải buông hay sao?

Nhưng biết buông thế nào đây?

- Hết chương 24 -

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Sau ngày hôm đó, Tiểu Vy không còn nhìn thấy sự xuất hiện của Tần Duy Mỹ thêm một lần nào nữa. Những buổi học cứ thế trôi qua một cách nhàm chán.

Cho đến khi...

Hắn Mặc, mau nói cho tôi biết Dương Linh đang ở đâu? Trương Tùng và Lục Duệ Phàm hùng hùng hổ hổ, khí thế ngút trời, đi đến cô đang nửa nằm nửa ngồi đọc sách đen trên sân thượng.

Tiểu Vy hạ quyền sách xuống nhìn Lâm Phi với ánh mắt khó hiểu: Muốn biết cô ta ở đâu anh tự đi mà tìm hiểu chứ đứng đây hỏi tôi có ích lợi gì?

Con mẹ nó, mới mấy ngày làm ngõ mà sao nữ chính đã bồi dưỡng tình cảm với hai nam chính này đến mức tình thâm rồi, thâm đến nỗi tìm cô đòi người là sao? Sao cô không biết gì hết vậy?

Trương Tùng bày ra bộ dạng mặt kiên nhẫn nói Còn không phải là do cô bắt người?

Anh có bị tâm thần không đấy? Ông đây chưa rảnh đến nỗi đi bắt cô ta mà có bắt cũng chả để làm gì. Tiểu Vy lại cảm quyền sách lên đọc tiếp, đang đến khúc hay không nên bỏ qua.

Bắt cô ta làm cái gì? Nếu có thời gian bắt cô ta thả ông nằm ở nhà tắm bỏ tâm hồn còn hơn.

Cô đừng có chối nữa, mau nói cho tôi biết Dương Linh đang ở đâu?! Lục Duệ Phàm cũng bắt đầu mất bình tĩnh, ngữ khí cũng rối loạn. Dương Linh, với hắn ta bây giờ quan trọng hơn bất cứ ai khác.

Tiểu Vy lần này chính là đang bị chọc cho tức. Cô đứng dậy đi thẳng, không quên gắt lên với hai tên kia: Mẹ nhà anh! Ông đây đã nói không biết rồi còn gì nữa! Trẻ đi lạc thì đi mà hỏi cảnh sát chứ tìm ông đây đòi người làm cái đĩnh gì? Mất cả hứng!

Lục Duệ Phàm cùng Trương Tùng ... hình như có gì đó hơi sai sai. Người nên tức giận phải là bọn họ mới đúng chứ, sao lại thành cô gái này tức giận rồi?

Thời gian còn lại của buổi học Tiểu Vy chẳng còn tâm tình nào để mà đọc tiếp nữa, lẩn qua lẩn lại trên sân thượng của một tòa nhà khác chán rồi cô đành miễn cưỡng đi dò hỏi xem chuyện gì đã xảy ra với Dương Linh.

Hóa ra Dương Linh bị người ta bắt đi, đám người nam chính điều tra tới điều tra lui vẫn không tìm được một chút tin tức nào.

Con mẹ nó, đám nam chính cũng được lắm, không tìm được nữ chính liền đổ nước bẩn lên người ông đây. Được lắm!

Được cái đĩnh ấy! Ông đây là công thoát nước để các người đổ nước thải à?!

Tiểu Vy bực mình tra thêm một chút thì tra ra được người bắt cóc Dương Linh là ai.

Biết được chân tướng, Tiểu Vy chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Bởi Từ Mặc là người bắt Dương Linh, ừm, là Từ Mặc bắt mà bắt làm gì cơ chứ, cô thực sự không hiểu nổi tư duy của ông tướng này.

Thế là, cô tự nhiên lại thành kẻ đổ vô cho người của mình, đi xóa sạch mọi dấu vết còn tồn tại của vụ bắt cóc đó, một chút cũng không chừa.

Đổ vô xong, cô mới đi tìm Từ Mặc hỏi cung.

Tại nhà.

Tiểu Vy kéo Từ Mặc ra sofa phòng khách ngồi, vừa mở phim kinh dị vừa hỏi.

Mau nói cho em biết anh bắt Dương Linh làm gì? ộp thiếp chắc? Cứ thử xem xem ông đây có dè anh ra đánh không.

Nét mặt của Từ Mặc sau khi nghe câu này thoáng chốc liền thay đổi, hắn đã xóa dấu vết kỹ càng đến vậy rồi mà sao cô vẫn dễ dàng tìm ra?

Vì chuyện ở nhà hàng lần đó nên anh...

Tiểu Vy không để Từ Mặc nói hết câu đã nhảy vào chặn họng hắn Anh bảo người của anh lần sau làm việc cẩn thận một chút, đây là em lần ra chứ để người khác lần ra được thì lại rước phiền phức vào người, mà, anh định bắt cô ta về rồi làm gì?

Từ Mặc ... đầu óc vợ hắn hình như chỉ toàn chứa những thứ gì đâu không, đã thế lại còn toàn những thứ nguy hiểm.

Mà hình như chính hắn cũng không biết mình bắt Dương Linh về rồi định xử cô ta thế nào. Giết cô ta hình như có hơi đơn giản quá.

Vì không biết nên hắn hỏi cô: Em định làm thế nào thì sẽ là như thế.

Ánh mắt của Tiểu Vy ngay lập tức thay đổi, một tia nguy hiểm lóe lên trong đáy mắt.

Đây là anh nói nha.

Máy chủ {Tiểu Vy, cô lại định làm chuyện gì biến thái đúng không?} cái ánh mắt đó dù nó không được nhìn thấy tận mắt nhưng nó vẫn cảm thấy rất nguy hiểm.

Không phải mi đọc được suy nghĩ của ta sao? Vậy còn hỏi làm gì nữa?

Máy chủ {Còn không phải là cô chỉ cho tôi đọc những thứ cô muốn cho đọc hay sao?} sao nó cứ có cảm giác mình bị coi là biến thái đi đọc suy nghĩ của người khác vậy?

Hàn Mộc, em làm sao vậy? thấy cô cứ ngồi đờ ra một chỗ không nói không rằng nên Từ Mặc tò mò hỏi.

Tiểu Vy ngưng bát quái với máy chủ cười cười Không có gì. Địa điểm nhốt Dương Linh ở đâu?

Cô hỏi, Từ Mặc cũng chẳng dấu, hần nói với Tiểu Vy địa điểm cụ thể. Thế rồi hai người đến đó, Tiểu Vy trực tiếp sắp xếp, chuẩn bị mọi thứ.

Xong xuôi cô cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

Chỉ 15 phút sau đã thấy hai chiếc xe hơi đi đến, người trong xe đáng vẻ vội vã bước ra khỏi xe đi vào tòa nhà đang nhốt Dương Linh.

Trương Tùng và Lục Duệ Phàm bước vào tòa nhà cổ mang vẻ ma quái đó. Bên trong tối om om gần như không một tia sáng nào lọt được vào bên trong tòa nhà. Hai người bọn họ phải dò từng bước từng bước một để đi lại trong căn nhà đó.

Hàn Mộc kia nói cô ta nhốt Dương Linh trên tầng hai vì vậy bọn họ phải lần mò trong bóng tối để tìm cầu thang đi lên tầng trên của tòa nhà.

Vừa đi, Trương Tùng vừa nói lớn: Hàn Mộc, cô ở đâu? Mau giao Dương Linh ra đây, đừng trốn nữa, có trốn cũng vô ích thôi!

Tiểu Vy ngồi ở một góc nhìn cái màn hình tối om đang phát ra tiếng của Trương Tùng, âm thầm giờ cao ngón giữa: ... ông đây việc quái gì phải trốn đám lâu la các người! Ông đây đang ngồi lù lù một đồng ra đây này, đến mà gặp nhá.

Trương Tùng và Lục Duệ Phàm rất nghi ngờ, từ lúc bước vào căn nhà này họ luôn cảm thấy có cái gì đó rất âm u hơn nữa nếu đây là nơi giữ người vậy thì tại sao lại không có lấy một người canh gác? Điều đó khiến bọn họ phải thận trọng cảnh giác.

Lần mò mãi trong bóng tối cuối cùng Trương Tùng mới sờ được cột trụ ở lan can cầu thang rồi theo đó đi lên trên. Đi hết cầu thang là đến một căn phòng, cả cái tầng hai cũng chỉ có một mình căn phòng đó.

Hai tên nam chính vừa đi đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng kêu cứu liên hồi của Dương Linh, hình như cô ta đang gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ.

Cánh cửa của căn phòng nhốt Dương Linh bị đập khiến nó rung liên hồi. Không biết là do Tiểu Vy cố tình hay căn nhà đã cũ mà những hạt bụi rơi là tả, cánh cửa cũng kêu cọt két mãi không thôi.

Trong phòng có đèn, màu vàng cam nhạt của ánh đèn hắt ra cầu thang qua khe cửa nhỏ hẹp, sáng le lói như chuẩn bị vụt tắt.

Nghe thấy tiếng hét của Dương Linh, máu anh hùng của hai nam chính lại nổi lên, bất chấp thứ trong căn phòng kia là gì cứ thế lao đến cố gắng mở cánh cửa cũ nát kia ra.

- Hết chương 25 -

Ba chương như đã hứa! Chúc các nàng có một Giáng Sinh vui vẻ! [tung kẹo!]

Chương sau vào chiều thứ 7 nha!

Không biết các nàng làm gì chứ giáng sinh ngoài lúc đi học ra ta đều cắm mặt vào máy tính viết chương mới thôi.

Lâu lâu cũng phải kêu gọi cái: [bắc loa] A lô! a lô! 1! 2! 3! 4! Thử loa! Các người đẹp nhận xét truyện giúp ta với để ta lấy tinh thần cái tại ta vừa sang học kì hai và hiện tại tình thần đang rất oải. Thi cấp ba nó rượt đến tận mộng rồi! Các người đẹp hãy ủng hộ ta để ta lấy sức hồng hoang đi đào hố ha!

P/s: lâu lâu ta lại lên con thần kinh, các nàng thông cảm cho cái bệnh cũ lâu ngày lại phát của ta. ~

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Trương Tùng cùng Lục Duệ Phàm nhanh chóng mở cánh cửa cũ nát trước mặt ra. Bên trong không có ai ngoài Dương Linh, hoàn toàn không có ai đập cửa như bọn họ đã nhìn thấy khi ở bên ngoài.

Đây phần nhiều giống như một cái bẫy.

Ánh sáng vàng cam le lói nhập nhèm liên hồi phủ lên thân hình mỏng manh của Dương Linh. Trong phòng để rất nhiều quan tài được khóa chặt bằng khóa điện tử đặt dựa vào tường.

Hai mắt cô ta bị bịt bằng băng vải đen, cả người bị trói chặt trên một chiếc ghế đặt ở giữa phòng. Do quá sợ hãi mà Dương Linh la hét liên hồi, cố gắng thoát khỏi cái ghế.

Hai tên kia vừa nhìn thấy Dương Linh liền không thêm suy nghĩ, chạy vội đến cởi trói cho cô ta.

Tiểu Linh, không sao nữa rồi, bọn anh đến cứu em đây. Trương Tùng vừa cởi trói cho Dương Linh vừa nói.

Nhận ra giọng nói của Trương Tùng, Dương Linh liền ngừng la hét, giọng cô ta run run: Tùng...em sợ...ở đây...tối lắm..

Dương Linh vừa nói hết câu thì cánh cửa tường như đã tàn kia đột nhiên đóng sập lại, khóa điện tử trên những chiếc quan tài đột nhiên bật mở, nắp quan tài khẽ động.

Trương Tùng và Lục Duệ Phàm từ lúc bước vào căn nhà này đã giữ cảnh giác cao độ. Bọn họ lần này đi không mang theo người, chính xác là không thể mang vì Hàn Mộc đã nói chỉ được đến một mình, mang theo người cô ta sẽ đưa Dương Linh đi nơi khác nên bọn họ chỉ có thể để người mai phục sẵn xung quanh đề phòng có chuyện.

Nắp những chiếc quan tài dựa trên tường nhanh chóng bị thứ ở trong đẩy rơi xuống đất lộ ra xác ướp với những băng vải đã ố vàng.

Dương Linh nhìn chằm chằm vào thứ bên trong chiếc quan tài, kí ức đáng sợ về những ngày trên hòn đảo ma lại hiện ra trước mắt cô ta rõ mồn một không thiếu một chút gì. Cô ta sợ hãi run rẩy nép mình sau lưng Trương Tùng.

Xác ướp từ trong quan tài không nhanh không chậm bước ra khỏi đó tiến thẳng về phía bọn họ. Hai tên nam chính vẫn còn ấn tượng rất mạnh đối với quãng thời gian ở trên hòn đảo kia. bọn họ biết mấy thứ này nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến mức nào.

Lục Duệ Phàm nhanh chóng vọt lên trước, Trương Tùng ôm Dương Linh chạy theo sau, hướng tới cửa ra vào mà chạy.

Thế nhưng khi bọn họ đến cửa mới biết mình đã bị dính bẫy. Cánh cửa tàn tạ kia hoàn toàn không mở ra được, bọn họ dù có đẩy, đập, dùng sức ra sao cũng không tài nào mở ra được như thể nó được làm bằng sắt vậy.

Những xác ướp kia vẫn rất bình thản, chúng như biết bọn họ không thể thoát ra khỏi đây, từ từ tiến đến.

Đột nhiên một con xác ướp lao tới, đôi tay quần đầy băng vải đưa về phía trước, móng vuốt dài ngoằn, đen sì lộ rõ. Trương Tùng liếc nhanh về phía cái xác ướp, hắn ta ôm Dương Linh vào lòng cúi người xuống tránh móng vuốt của xác ướp khiến nó vô trúng cánh cửa.

Xác ướp không bỏ qua dễ dàng như thế, trước con mồi, tốc độ của nó như nhanh hơn vạn phần, xác ướp rút móng vuốt ra khỏi cánh cửa, cúi người khua loạn xuống dưới, cát từ hốc mắt cùng miệng nó rơi đầy trên lưng Trương Tùng.

Lúc đó, Trương Tùng đang lấy thân che chắn ngay bên trên Dương Linh, vì xác ướp khua loạn xuống phía dưới khiến hắn bị cào một phát. Năm đường cắt do móng vuốt của xác ướp tạo thành hằn rõ trên lưng hắn, máu từ vết thương ứa ra nhỏ xuống nền đất đầy cát bụi.

Như bị hương vị tanh tươi của máu người kích thích, đám xác ướp còn lại điên cuồng lao đến chỗ bọn họ tấn công.

Trương Tùng nghiêng răng chịu đau, kéo theo Dương Linh chạy lên phía trước tránh phát tấn công tiếp theo. Hắn ta đứng thẳng người dậy che chắn trước mặt Dương Linh, chận vật đối phó với đám xác ướp.

Trương Tùng cùng Lục Duệ Phàm tay không tác sát đối phó với đám xác ướp ngoài khó khăn cũng chỉ có khó khăn. Sau một hồi lâu quần thảo, cả hai tên đều bắt đầu đuối sức.

Thế nhưng thân là nam nữ chính, có vòng sáng bảo hộ, mấy cái xác ướp tép riu đó sao giết được bọn họ?

Chính vào lúc sắp không còn sức để phản kháng, Trương Tùng vô tình gạt mớ băng vải trên người xác ướp ra khiến xác ướp liền xẹp xuống trở thành một mớ vải rách nát trên nền đất.

Ba người bọn họ những tưởng bên trong sẽ là thứ chất dịch đen đặc quánh và chất dịch đó sẽ biến Trương Tùng thành quái vật nhưng không phải. Xác ướp chỉ trở thành một đồng cát không hơn.

Tìm ra điểm yếu trí mạng của đám xác ướp, Trương Tùng nhanh chóng cùng Lục Duệ Phàm tiêu diệt gọn ghẽ đám xác ướp còn lại.

Dù đã tiêu diệt hết xác ướp nhưng bọn họ vẫn không thể ra khỏi căn phòng đó, cánh cửa đã tróc sơn trước mặt vẫn đóng chặt lại không nhúc nhích lấy một tí.

Lục Duệ Phàm sau một hồi mài miết đối phó với xác ướp cũng bị tổn hại không ít, trên người xuất hiện rất nhiều vết xước khác nhau, đầu tóc cũng rối bù xù. Hắn ta đá mạnh vào cánh cửa trước mặt, không kìm được phun ra một câu chửi thề.

Mẹ nó, Hàn Mộc, cô mau ra đây. Cô định nhốt chúng tôi ở đây đến bao giờ?

Tiểu Vy ngồi trước màn hình máy tính đang chiếu cảnh đám người nam nữ chính đập cửa muốn thoát ra ngoài. Cô ở trong căn phòng tối om căn hạt dưa tanh tách, tâm tình hiện tại thực sự không tốt chút nào.

Mẹ nó chứ, thiên đạo rõ là chơi đùa, thế quái nào mà bên trong đám xác ướp kia lại toàn cát cơ chứ? Khi ở đảo không phải là cái chất kì quái kia sao? Ông đây biết thừa nhá, thiên đạo không muốn hành nam nữ chính chứ gì?! Đồ thiên vị!

Đám xác ướp đó là do Tiểu Vy khi đi loanh quanh trong cái bẫy khổng lồ của thiên đạo tiên tay gom vào không gian mạng về nghịch chơi giờ lấy ra chơi với nam nữ chính. Thế mà thiên đạo lại chơi đùa, nhúng tay vào, mất cả vui!

Tiểu Vy gõ gõ ngón trỏ trên mặt bàn, đầu suy tính xem tiếp theo nên làm gì với nam nữ chính đang bị nhốt trong kia.

Nghĩ nghĩ một chút, cô lười biếng đưa tay đặt vào cái nút đỏ trên mặt bàn, ấn nhẹ.

Ngay lập tức, trong màn hình hiện rõ mồn một hình ảnh sàn nhà trong phòng tách ra làm hai, nặng nề rút sang hai bên mở ra một cái hố tối om khiến người ta không thể nhìn rõ dưới đó có gì. Những người trong phòng hoang mang không thôi.

Ba người trong phòng cố gắng tìm mọi thứ để bầu vùi tránh bị rơi xuống cái hố khổng lồ bên dưới. Thế nhưng chẳng có gì cả. Trong phòng không có gì ngoài cát, từng hạt cát theo sàn nhà đang tách ra rơi thẳng xuống bên dưới.

Ba người nam nữ chính vì không tìm được chỗ nào để bầu vùi liền rơi xuống bên dưới, ngay khi bọn họ rơi xuống bên dưới, sàn nhà lại một lần nữa di động hợp lại làm một như ban đầu.

Tiếng chửi mắng của bọn họ lúc rơi xuống theo loa dội vào màng nhĩ Tiểu Vy từng lời một không chứa chữ nào. Cô cười nhẹ, cứ chửi khi còn có thể đi.

Cái bẫy đó không phải là do cô tạo nên, nó vốn dĩ đã ở đây từ trước vì nơi đây vốn là do Từ Mặc xây dựng từ lâu, cô chỉ là người tận dụng thôi, có cơ hội ngược nữ chính mà, bỏ qua sao được.

Bên ngoài, vang lên tiếng lốp xe ma sát mặt đường vì thắng gấp, tiếng bước chân dồn dập tiến vào tòa nhà mạng về vội vã không thôi.

Tiểu Vy ngó ra ngoài cửa sổ sát đất hướng về phía con đường duy nhất có thể đến đây. Quà nhiên...

Dạ Phong và Lâm Phi đã mang người đến...

- Hết chương 26 -

Sắp hết năm rồi, hẹn năm sau đăng chương mới nha. ~

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Dạ Phong và Lâm Phi nhanh chóng bước vội xuống xe. Xế chiều bọn họ nhận được một tin nhắn không rõ danh tính báo rằng Dương Linh đang ở đây nhưng bọn họ chỉ nửa tin nửa ngờ chứ không đi ngay. Phải mãi cho đến khi có người báo Trương Tùng và Lục Duệ Phàm đã đến nơi này bọn họ mới vội vàng vàng chạy đến đây cứu người.

Cả một toán người nhanh chóng đi vào tòa nhà tối đen như mực, giờ tay cũng không nhìn thấy năm ngón tay ở đâu. Bọn họ vừa đi vào thì cửa cũng đóng sập lại, không cách nào mở ra được.

Bọn họ đứng trong bóng tối dò dẫm được một lúc thì xung quanh vang lên tiếng đánh nhau. Người bọn họ mang vào đang bị tấn công mà không cách nào kháng cự được.

Được một lúc thì tiếng đánh nhau đã không còn, sự im lặng đáng sợ bao trùm cả một khoảng không tối đen.

Rồi bất chợt không biết từ đâu, một quả đấm bay thẳng vào mặt Dạ Phong, tiếp theo là hàng loạt những cú đá lũ lượt kéo đến khiến hắn ta không kịp phản kháng.

Nhưng Dạ Phong cũng không phải dạng vừa, mắt hắn ta sớm đã quen với bóng tối, trong phút chốc đã nắm được cổ chân của kẻ địch. Nhưng hắn ta vừa bắt được thì đối phương đã lấy đó làm điểm tựa, tung người giáng thẳng một đá vào mặt hắn ta.

Lâm Phi cũng biết ngay bên cạnh đang xảy ra đánh nhau nhưng hắn cũng không dám manh động bởi hắn cũng không biết lúc nào mình trở thành người bị đánh.

Cú đá kia khiến Dạ Phong buông lỏng tay để ôm mặt, tận dụng thời cơ ấy, đối phương nhanh chóng rút chân ra, nhẹ nhàng đáp đất. Vừa đáp đất, kẻ địch đã tung một cú đá nữa vào người hắn ta khiến Dạ Phong lao đảo ngã ra đất.

Dạ Phong vừa bị ngã, còn chưa kịp đứng dậy thì đã bị kéo lên rồi sau đó, khuôn mặt điển trai của hắn bị đánh không thương tiếc. Kẻ trong bóng tối không nhắm vào chỗ nào khác, chỉ nhắm vào mặt mà đánh.

Trong không gian tối đen, phẳng phất sự âm u vang lên một giọng nói quen thuộc.

Ông đây phải đánh cho tổ tông nhà ngươi đội mồ sống dậy cũng không nhận ra ngươi, thằng mất dạy dám động thủ với ông đây.

Giọng điệu này chính xác là của Hàn Mộc, không sai vào đâu được. Dạ Phong hắn còn tưởng người bắt cóc Dương Linh là ai hóa ra lại là cô gái đáng ghét này. Vừa đỡ đòn, hắn ta vừa nói: Hàn Mộc, sao cô cứ phải gây khó dễ cho chúng tôi như vậy chứ?

Tiểu Vy vừa đấm vừa nói: Ta nhỏ! Con mẹ nó, ngươi thử nghĩ lại những gì ngươi làm với Hàn Mộc xem! Hàn Mộc, người ta yêu ngươi như vậy mà ngươi còn theo con nhóc giả tạo kia, mắng chửi người ta rồi còn đánh đập người ta, ngươi xem ngươi có đáng đánh không?

Dương Linh không hề giả tạo mà cô chẳng lẽ còn không phải Hàn Mộc?

Ngươi cứ nói nó không hề giả tạo đi, loại vô não như ngươi dù có nói thế nào thì cũng vô tác dụng.

Dứt lời, Tiểu Vy thụi một phát vào bụng Dạ Phong khiến hắn ngất đi rồi quẳng người sang một bên. Người tiếp theo bị đánh không cần nói cũng biết là ai.

Cô lắc lắc cổ tay vài cái, bàn tay thu lại thành nắm đấm vung thẳng vào mặt Lâm Phi.

Giờ đến lượt mi, tên thiếu năng suất sai người đi ám sát ông, lần này mi có chạy đằng trời.

Lâm Phi cảm nhận được nguy hiểm đến gần, hắn cúi người tránh nắm đấm của Tiểu Vy nhưng hắn vừa cúi người đã bị cô lên gối một phát ngay giữa mặt khiến hắn lao đảo vài bước, máu mũi chảy thành một hàng trên mặt.

Lâm Phi lấy lại thăng bằng, lau máu mũi. Hắn đảo mắt xung quanh, nói: Hàn Mộc, cô chơi vậy là hèn, tấn công bọn tôi trong bóng tối thì gọi gì là công bằng chứ?

Chẳng để Lâm Phi lèm bèm nhiều, Tiểu Vy trực tiếp đá mạnh vào chân hắn khiến hắn khụy xuống rồi đánh liên hồi.

Lão nương không hề nói với các người ta đây sẽ chơi công bằng, ông đây không ngu nhá, chơi công bằng để các người được lợi à?

Mà, hai chữ công bằng cũng không bao giờ áp dụng được trên người lão nương. Cái quan trọng với lão nương chính là thắng hay thua chứ không quan tâm đến có công bằng hay không.

Máy chủ {...} tâm lý này của cô rất nguy hiểm đấy có biết không?

Cô đánh người đến mỏi tay rồi nắm cổ áo mỗi tên một tay kéo lê lên tầng trên. Trên đó, cửa phòng đã mở sẵn, phơi bày trước mắt người ta một cái hồ khổng lồ, đen ngòm. Cô ném hai tên đó xuống đấy rồi phui tay quay người đi.

Bên ngoài, Từ Mặc đã ngồi trong xe đợi sẵn để đưa cô về nhà, đợi được một lúc thì cô đi ra, hai người cùng trở về nhà.

Mọi thứ ở tòa nhà đó đều được thu dọn sạch sẽ, không để lại bất cứ dấu vết nào, người của Trương Tùng và Lục Duệ Phàm bố trí xung quanh cũng bị dọn dẹp sạch sẽ, một tên cũng không thoát được.

Lần này, Tiểu Vy không đùa với nam nữ chính nữa mà lần này cô chơi nghiêm túc một lần cho xong để còn làm nhiệm vụ phụ tuyến, giải quyết lão khom già Tàn Thủ, chuyện lần trước đã là gì.

Có bao nhiêu thông tin dù quan trọng hay không quan trọng chỉ cần liên quan đến việc tập đoàn Hoàn Vũ của Dạ gia kinh doanh phạm pháp là cô tung ra hết cho bên tòa án tha hồ điều tra, xét xử. Cô còn đe dọa cả người bên tòa án, yêu cầu bọn họ làm ăn cho đảng hoàng để tránh Dạ gia đi cửa sau.

Nhân cơ hội vòng sáng nam chính tập trung để cứu trợ cho Dạ Phong vì hắn ta bị sập bẫy của cô, Tiểu Vy phải đập đổ bằng được Dạ gia để đến lúc hắn ta thoát khỏi bẫy sẽ phải đi ôm đường ở. Đến lúc đó cuộc trả thù cũng coi như hoàn thành phần nửa.

Tiểu Vy không chỉ nhắm vào tập đoàn Hoàn Vũ mà còn nhắm vào cả thế lực được Dạ Phong gây dựng lên phía sau Hoàn Vũ, tổ chức Ngọc Long. Có bao nhiêu cuộc giao dịch, buôn bán vũ khí, ma túy của tổ chức đó cô đều báo cho cảnh sát hết, không chừa lấy một vụ khiến cho tổ chức đó bị cảnh sát triệt phá đến tận gốc rễ không có khái niệm hồi phục. Đầu sỏ trừ Dạ Phong đang mất tích ra đều cầm tay nhau cùng ngồi nhà đá.

Cô cũng chẳng tha cho cái công ty bé bằng hạt sạn của nữ chính, phát tay một cái, cả cái công ty liền chao đảo, cầm cự được một hai ngày rồi bị Tiểu Vy thu mua bởi nữ chính mất tích, hội đồng quản trị tự quyết định và thế là rơi vào tay cô. Ba nam chính còn lại, một tên đã bị đá, hai tên thì đang ở nước ngoài giải quyết công việc không kịp quay về cứu trợ cho cái công ty nhỏ nhoi ấy nên nó chỉ còn một nước rơi vào tay Tiểu Vy.

Mọi chuyện xảy ra chỉ vùn vện trong bốn ngày.

Đến ngày thứ năm, người ta tìm được hai người Dạ Phong và Dương Linh ở bìa một khu rừng ở ngoại ô. Hai người đó được đưa vào một bệnh viện ở ngoại ô trong trạng thái hôn mê. Quần áo trên người bọn họ đều rách tả tơi, người đầy vết thương, khuôn mặt dù đã bị ngất nhưng vẫn hiện rõ nét kinh hoàng cùng sợ hãi.

Có vẻ bọn họ đã phải trải qua việc gì đó rất đáng sợ.

- Hết chương 27 -

Happy new year!!!

Chương sau đăng vào thứ 7 nha, chậm nhất là buổi tối còn sớm thì là buổi chiều nhé.

Ta đã định là hôm nay sẽ đăng ba chương cùng một lúc cơ nhưng mà hôm nay nhà ta lại có việc, cả ngày ta đều bị cách li với cái máy tính mãi đến tối mới được động vào thế nên chẳng làm ăn gì được cả, rất xin lỗi các nàng nha. =.=

Bạn đang đọc truyện *Boss Xuyên Không Nữ Phụ Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.